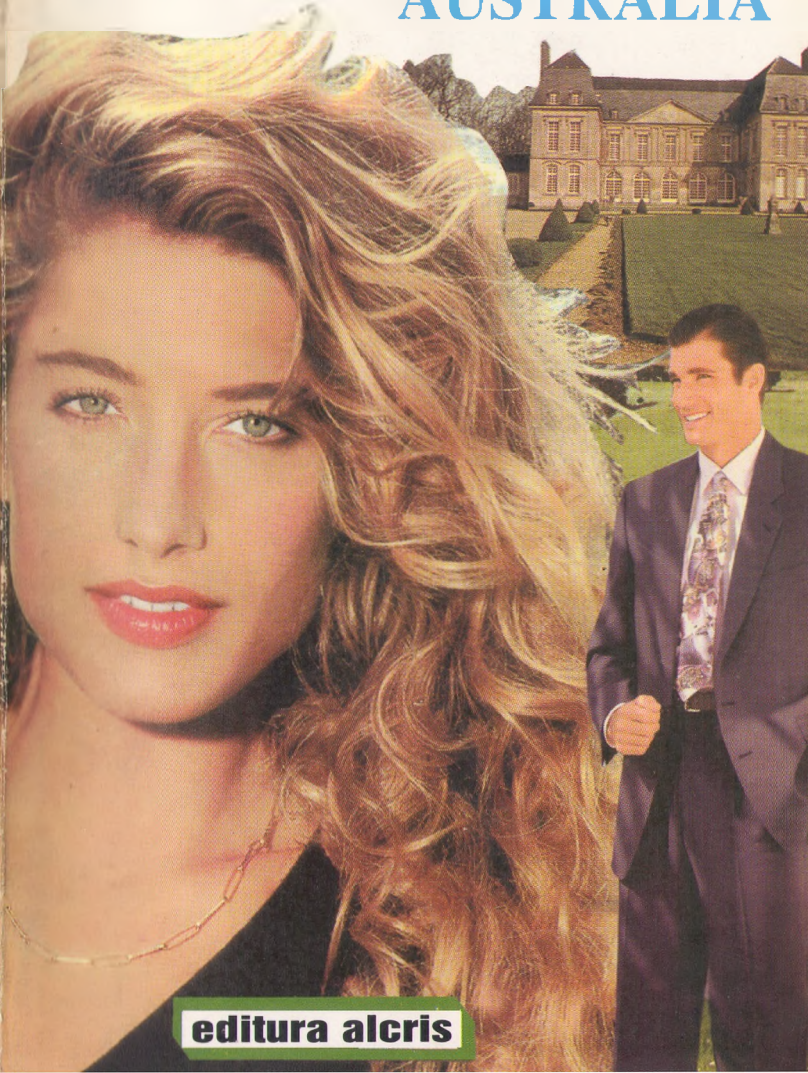

R COLECTIA
ROMANTIC

Anne Hampson

TUTORELE DIN

AUSTRALIA

editura alcris

Neînfricatul și asprul Thane Benedict era ultima persoană pe care tânăra Loren Knight și-ar fi ales-o ca tutore. Dar, el trebuia să aibă grijă de ea până când va ajunge la vârsta de douăzeci și unu de ani și astfel, Loren ajunge la ferma lui unde urma să ducă o viață singuratică, departe de civilizație. Totuși această viață n-o împiedică pe Janet, verișoara ei, să vină din Canada și să se îndrăgostească de Thane.

Totuși, ceva nu era în regulă în relația lui Thane cu Janet și cu cealaltă fată Felicity Brandon. Oare ce era? Și de ce se complică atât de mult lucrurile pentru Loren?

Loren nu
putu să adoarmă,
învârtindu-se în pat
când pe o parte, când
pe alta. Gânduri
contradictorii nu-i dădeau
pace. Ceva nu era în regulă în
relația ei cu Thane. Fusesse atât de
convinsă că el o iubește, dar acum
apăruse umbra primei îndoieli.

THE BEST

ISBN-973-9169-29-5

Lei 1700

Coperta: ANDY

© by Anne Hampson, 1989
MASTER OF MOONROCK
Mills & Boon Limited

Toate drepturile asupra acestui titlu aparțin
editurii ALCRIS-M94

ANNE HAMPSON

TUTORELE DIN AUSTRALIA

Traducere din limba engleză de
IRINA POPESCU TIȘMANA

București, 1994

CAPITOLUL I

Prima dată când Loren Knight l-a întâlnit pe Thane Benedict l-a mușcat, fiindcă a făcut-o să cadă, absolut accidental. În această ocazie, Loren avea trei ani și Thane cincisprezece. Toți adulții râseră de Thane, care se înroșise până la rădăcina părului și-și ștergea sângele care-i curgea din mână. A doua oară, Loren l-a întâlnit pe Thane și l-a ciupit fiindcă o trăsese de păr și toți-râseseră din nou.

— Ai căpătat ce-ai căutat, spusese mama lui, luând-o pe Loren pe genunchi. Ar trebui să înveți să nu mai necăjești fetițele.

De data aceasta Loren avea patru ani și Thane șaisprezece. El n-o trăsese de păr prea tare sau cu vreun pic de ură. De fapt, doar se jucase cu ea. Ziua următoare, el și părinții lui au plecat la ferma de creștere a animalelor din Queensland, Australia, și cât era de mică, Loren își exprimă speranța că ei nu vor mai veni niciodată să-i vadă pe mătușa și unchiul ei.

Dar o făcură. Acum, Loren avea treisprezece ani și picioarele lungi și subțiri ca de mînz; Thane, la cei douăzeci și cinci de ani, era înalt și bronzat – rezultatul vieții aspre din Queensland. Janet, verișoara lui Loren, nutrea anumite sentimente pentru el și, de fiecare dată când acesta o privea, ei i se tăia respirația.

– Este foarte potrivit cu mine, îi tot picura ea lui Loren în ureche. Douăzeci și cinci și douăzeci de ani. Este cea mai bună diferență de vîrstă. Nu crezi?

– Vrei să spui că ți-ar place compania lui? o întrebase în cele din urmă Loren pe un ton care exprima mai mult decît cuvintele.

– Nu vād de ce nu-l placi. Este puternic și tare – are ceva care te înfricoșează!

Cu toate că în ochii căprui și blânzi ai lui Loren se oglindea disprețul, totuși ea spuse:

– M-a tras de păr odată – dar l-am ciupit, toată lumea a rîs și el s-a înroșit. Tanti Sophie mi-a spus că l-am și mușcat cînd aveam trei ani, dar nu-mi amintesc. Nu-mi amintesc nici cînd l-am ciupit.

Sprîncenele blonde ale lui Janet se ridicară, arcuindu-se atractiv. Era drăguță, gen păpușă, fragilă în aparență și în mod consecvent adopta rolul femeiei lipsite de apărare – un mare avantaj pentru o fată căreia îi plăceau atît de mult băieții.

– Eu am fost trasă de păr de nenumărate ori. Asta nu-i un motiv să nu-l placi pe Thane.

– Unchiul Thomas spune că-ți place să fii trasă de păr.

Unchiul Thomas era tatăl lui Janet; el și soția lui o luaseră pe Loren când aceasta avea doi ani și jumătate, părinții acesteia murind la interval de șase luni unul față de celălalt..

– Poate că-mi place să fiu ciufulită.

– Atunci Thane poate că o să te ciufulească.

Janet se privi în oglindă și-și zâmbi.

– Cu siguranță că n-am să-l ciupesc dacă o s-o facă... Buzele i se ridicară la colțuri și râse... M-aș preface înspăimântată de ceea ce mi-a făcut!

– Cred că ești proastă!

– Pentru că nu știi nimic despre poveștile de dragoste, de asta, replică Janet disprețuitoare. Nu știi nici măcar ce știam eu la vârsta ta. Ce se întâmplă cu tine? De ce nu crești mare?

– Cresc!

Necazul era că Loren nu-și arăta vârsta și cei care nu o cunoșteau nu-i dădeau mai mult de unsprezece ani. Și astfel, când mătușa ei Sophie îi promise că o s-o lase să-și coafeze părul la Crăciun, excitarea lui Loren fusese vădită cu cel puțin o săptămână înainte.

– Am aranjat o oră la coafor, îi spuse tanti Sophie, apărând încărcată cu cumpărăturile din

mașina care stătea afară... Chiar Silver o să te aranjeze.

Ochii mari ai lui Loren străluciră.

– O să arăt de șaisprezece ani!

În cele din urmă, mătușa ei zâmbi.

– Așteaptă să ajungi la acea vârstă. N-o să-ți adaugi patru ani acum... Doamna Knight își scoase haina și și-o lăsă pe spătarul unui scaun... Dealtfel, am o altă listă în cap pentru mâine.

– Stai jos și odihnește-te puțin și eu o să fac un ceai pentru noi amândouă.

Lui Loren îi plăcea să ia ceaiul singură cu tanti Sophie; era nostim și intim și Loren putea să-și descarce sufletul, pentru că, ori de câte ori erau de față Janet și unchiul Thomas, aceștia monopolizau toată conversația. Loren se uită la cele două sacoșe cu cumpărături puse pe o sofa și la cele trei pachete învelite în hârtie maron.

– Este excitant! Îmi place Crăciunul!

Câteva minute mai târziu, ea era în bucătărie și făcea ceai gândindu-se la ce îi spusese Janet despre Thane. Dacă Janet se mărita cu Thane, urma să se ducă să trăiască în sălbăticiile Australiei – gândi Loren. Thane era un celibatar convins, așa spusese domnul Benedict când venise cu soția lui în vizită, cu o zi în urmă. Domnul Benedict era mai curând supărat la ideea că fiul lui nu vrea să se însoare.

Familia Benedict venise în Anglia, într-una dintre vizitele lor periodice. Fata lor Mary, întâlnind un englez într-o vacanță, se căsătorise cu el și acum avea doi copii. Deoarece Mary nu-și lăsa soțul singur, iar acesta nu-și putea neglija afacerile, cei care călătoreau erau domnul și doamna Benedict, atunci când voiau să-și vadă fiica și nepoții. Thane venise ca din întâmplare, când era foarte tânăr, dar trecuseră nouă ani de la ultima lui vizită și domnul Benedict spusese că el n-a vrut să-i însoțească. Dar pentru că domnul Benedict suferea de inimă și soția lui n-a vrut să călătorească singură cu el, trebuise să vină și fiul lor.

— Aș dori ca Thane să vină la petrecerea noastră.

Vorbele fură spuse când Loren intra cu tava de ceai și mătușa o privi și se încruntă la ea.

— Tu ai ceva contra lui Thane. Trebuie să văd de ce nu-l simpatizezi.

Loren se strâmbă, autoironizându-se.

— Nici eu nu știu prea bine.

— Unchiul Thomas și cu mine, împreună cu domnul și doamna Benedict, suntem prieteni de mulți ani — cu mult înainte de a te fi născut tu — deci, în mod firesc, vor veni la petrecerea noastră.

Loren turnă ceai și-i întinse o ceașcă mătușii sale.

— Unde i-ai întâlnit? Înțeleg că ei au locuit întotdeauna în Australia, nu-i așa?

— Da, sunt australieni prin naștere. I-am cunoscut când am trecut prin Sydney s-o vedem pe bunica ta. Ea se mutase acolo cu câțiva ani în urmă și stătea cu sora ei. Familia Benedict venise la niște prieteni care erau vecini cu bunica și uite-așa, ne-am cunoscut. Am petrecut o grămadă de timp împreună și, după ce am plecat, am corespondat.

— Ei erau în vacanță la Sydney?

De la ferma unde locuiau ei, era un drum foarte lung până la Sydney, așa că Loren hotărî că aceștia erau în vacanță, înainte ca mătușa ei să vorbească.

— Da, ei credeau în aceste vacanțe periodice, domnul și doamna Benedict, vreau să spun. Cel puțin mama lui spunea că altfel, Thane ar fi vegetat în gospodărie.

— Janet spune că ei o să vină în seara aceasta, la cină.

Loren stătea așezată pe dușumea și se uita în sus la mătușa ei care se odihnea pe canapea, lângă pachete.

— Da, o să vină.

Loren își sorbi ceaiul și apucă un biscuit. Familia Benedict fusese de mai multe ori în vizită, în această lună, în care veniseră în An-

glia și adesea Thane îi aducea cu o mașină pe care o închiriasse în acest scop. O dată sau de două ori, el rămăsese cu ei, dar de obicei îi lăsa acolo și trecea mai târziu să-i ia. Așa ajunsese Janet să-l vadă; de fiecare dată îl privea intens și cu un fel de sclipire a ochilor. Da, ăsta era cuvântul potrivit pentru a descrie modul în care Janet se uita la Thane, decise Loren. Și ea-și flutura genele, care erau blonde, dar pe care Janet și le înnegrea și răsucea, iar uneori își punea gene false – când mama și tatăl ei o certau și-i spuneau că nu-i stă bine.

Ea-și puse genele false în acea seară și tot felul de creme și culori pentru obraji și buze.

– Arăt nemaipomenit?

Janet era în camera ei și Loren venise să asiste la toată procedura. Aceasta din urmă stătea pe pat, în timp ce verișoara ei evolua în fața oglinzii. Janet se învârtea pe călcâie când pusese întrebarea.

– Arăți frumoasă, într-adevăr, admise Loren. Obrajii tăi sunt totuși cam roșii.

– Roșii? Dar se presupune a fi de culoarea piersicii – o culoare subtilă, se corectă ea luând cutia de fard și arătându-i lui Loren ceea ce era scris pe aceasta. Dacă Thane nu mă observă nici acum, atunci n-o să mă mai observe niciodată.

– Te-ai mărita cu el?

Loren se gândea la cele spuse de domnul Benedict în legătură cu fiul său, și anume că acesta ar fi un celibatar înrăit.

– Fără să stau pe gânduri!

– Voiai să te măriți cu Robert Mellor, îi aminti Loren lipsită de tact.

– A fost doar o chestie trecătoare.

– Dar presupunând că unchiul Thomas ți-ar fi dat consimțământul? Te-ai fi legat de el pe viață – și este evident că nu-l iubești cu adevărat, pentru că acum nu mai vorbești de el.

– Ei bine, nu sunt măritată cu el și legată de el, așa cum zici tu – deci, nu vād de ce ar mai trebui să discut cu el.

Loren se așeză mai bine pe pat, astfel încât să-și poată legăna picioarele.

– Nu știu de ce ai atât de mulți. Eu nu vreau decât unul.

Janet râse, întorcându-se din nou spre oglindă și luând un pieptene.

– Așa gândești acum, dar așteaptă să mai crești un pic... Se opri privind-o pe Loren prin oglindă... Totuși, nu știu. Ar trebui să-ți îmbunătățești aspectul, sau n-o să-l ai pe cel despre care vorbeai.

Obrajii lui Loren se înroșiră.

– James Kingsmill consideră că sunt frumoasă!

– El! De unde naiba l-ai scos pe ăsta? Janet își aranjă o buclă pe frunte și puse pieptenul jos... Hai, se aude cum sosesc; i-am deslușit vocea lui Thane.

El păru să-i dea multă atenție lui Janet, în acea seară, și când s-a făcut vremea de plecare, i-a zâmbit zicându-i:

– Atunci, te văd miercuri la dans?

– Da. Noapte bună, Thane...

De pe buzele în formă de inimioară ale Janetei se auzi un oftat de plăcere.

– Ești o lingușitoare! exclamă Loren dezgustată, aproape înainte de a se închide ușa principală în urma vizitatorilor lor.

– Ești geloasă, asta ești, o puse Janet la punct, mai-nainte ca mama ei să comenteze ceea ce spusese Loren... Cred că voiai să-ți dea ție importanță, acesta-i adevărul!

– Nici vorbă, se interpuse doamna Knight cu blândețe... Loren este doar un copil. De ce ar fi vrut ca Thane să-i dea importanță?

Janet arăta puțin bosumflată din cauza acestora și urcă scările să se culce. Întotdeauna se bosumfla dacă i se vorbea în acest fel și după

ce plecă, domnul Knight ridică din umeri și spuse:

– Știi, mamă, nu mi-ar părea deloc rău dacă Janet s-ar mărita.

Se părea că dorința unchiului Thomas se va împlini mai repede decât era de așteptat, fiindcă după dans, Janet fusese încântată și nervoasă – ceva de genul ăsta. Și când a fost să se pregătească pentru Crăciun, a stat în camera ei toată după-amiaza. Petrecerea urma să aibă loc în miercurea săptămânii următoare și deoarece sezonul Crăciunului era deschis, Silvester își petrecu o grămadă de timp cu părul lui Loren. Când ieși de la coafor, ea nu rezistă să nu se oprească în fața fiecărei vitrine, dar nu pentru a privi mărfurile expuse, ci pentru a se admira, întorcându-se pe toate părțile.

– Ei bine... Nu știu ce să spun, copilă, fusese remarca aproape dezaprobatore a unchiului ei, în fața Lorenei care se plimba în sus și în jos ca acesta să-i admire coafura... Tu ești o drăgălașă așa cum ești... întotdeauna ai fost.

– Thomas, îl puse la punct soția lui. Loren are prima ei coafură adevărată și vrea ca tu să i-o admiri... Făcu o mutră și adăugă dezgustată... Bărbații!

Dar Loren era foarte încântată de felul în care arăta, mai ales că Janet îi spusese că arată mai bine astfel și pare cu trei ani mai mare.

*

*

*

Casa familiei Knight era mare — o clădire victoriană care fusese renovată — și camerele erau largi și spațioase. Ceaiul fusese servit în sufragerie, iar în camera de zi era așezat pomul de Crăciun; domnul Knight cumpăraseră cadouri pentru fiecare și bradul era încărcat cu pachetele învelite în hârtie colorată și legate cu panglici la fel de frumoase.

Ceaiul fu o chestie extrem de gălăgioasă, cu fiecare râzând și trăncănind, sau împingând unul către altul un fel de pocnitori umplute cu tot felul de fleacuri. Thane stătea în fața lui Loren și-i împinse pocnitoarea lui care se sparse și-și vărsă conținutul pe masă. El exclamă:

— Un inel cu diamant pentru tine și o pălărie de hârtie pentru mine.

Loren râse și luă inelul, dar înainte de a avea timp să-l pună pe deget, Janet, care stătea lângă idolul ei, i-l smulse din mână.

— Îl iau eu! Pune-mi-l pe deget, Thane.

El privi spre Loren.

— Îl vrei tu, copilă? întrebă el.

Ea-l voia, dar nu știa din ce motiv. Își scutură capul și urmări cum Thane puneă inelul pe degetul întins de verișoara ei... pe inelar.

Când ceaiul se termină și multe mâini harnice strânseseră, curățară și spălară totul, se adunară în camera de zi unde se afla bradul ce strălucea sub o arcadă. Adulții se așezară pe scaune și sofale, în timp ce copiii se împrăștiară pe podea. Loren se afla la picioarele verișoarei sale, ținându-și capul ușor îndepărtat deoarece nu voia să-i atingă genunchii. Fiecare îi admirase părul și ea voia să-și mențină coafura, cât putea de mult – de fapt, toată ziua fusese preocupată de cum va dormi și dacă și-ar fi putut face rost de un fileu din acelea ce se foloseau pe timpuri, l-ar fi folosit cu plăcere numai să-i rămână părul așa cum era.

Moș Crăciun – alias domnul Knight – își făcu apariția în aplauzele adulților și strigătele de plăcere ale copiilor, dintre care unii erau foarte mici. Prinzând privirea nepoatei sale, îi făcu cu ochiul pe sub mască; acțiunea făcu să i se strâmbă barba și, uitând cu totul de coafura ei, Loren se dădu pe spate și izbucni în hohote de râs. Capul ei atinse genunchii lui Thane... și atunci se întâmplă dezastrul. El îi ciufuli părul, retrăgându-și brusc mâna când își dădu seama ce făcuse.

– Părul meu! Furia se dezlănțui necontrolată cuprinzând întregul trup al lui Loren și întunecându-i mintea... Frumoasa mea coafură...

– Da, știu, se scuză Thane. Am greșit, puștoaico, nu m-am putut opri să cred... se opri, strâmbându-se când Loren, după ce se ridicase în picioare, îl pișcă cu sălbăticie.

Cei care erau suficient de aproape ca să fi văzut cele întâmplare, își opriră respirația și pentru moment se părea că Thane, ciufulindu-i părul lui Loren și primind o pișcătură drept pedeapsă, va fi încă o dată obiectul distracției generale, fiindcă, la fel ca și în celelalte alte două ocazii, obrajii i se coloraseră puternic sub pielea bronzată. Dar de data aceasta, culoarea provenea din cauza furiei și nu jenei și, înainte ca Loren să realizeze ceea ce i se întâmplă, fu trântită pe genunchii lui cu fundul în sus și, de data aceasta ea fu motivul veseliei, datorită scâncetelor și văicărelilor ei de durere. Și când, în cele din urmă, fu lăsată în pace, ea-și croi drum printre toți acești oameni care râdeau, spre ușa de ieșire din camera de zi.

O luă la fugă pe scări, lacrimi de umilință curgându-i de-a lungul obrazilor, în timp ce părul său, mai dezordonat ca de obicei, din

cauza mâinilor aspre ale lui Thane, îi atârna peste umeri.

La vârsta de treisprezece ani să fii atât de umilită! Măcar dacă ar fi fost ceva mai mare, i-ar fi putut face ceva îngrozitor lui – de exemplu să-l omoare cu o bară! Dar ea era mititică și Thane era puternic și Loren plânse de ți se rupea inima. Plângea din cauza petrecerii pe care o părăsise, și a luminilor și veseliei și a bradului strălucitor de care atârnav cadouri, printre care și cadoul pentru ea. Plânse și din cauza coafurii ei minunate și din cauza jignirii și umilinței, neputându-și scoate din minte imaginea tuturor aceluia care râdeau de ea, chiar și Janet... dacă Loren nu se înșela, Janet trebuia să rădă încă.

Thane intră în dormitorul ei, cu figura lui chipeșă tulburată dar fără a părea să aibă regrete. Și când vorbi, se văzu că el considera că Loren luase totul prea în serios.

– Hai jos, și nu mai fi atât de copil. Nu este cazul să te ascunzi aici...

– Te urăsc, îi azvârli ea printre suspine. O să te urăsc cât o să trăiesc!

– Loren, șterge-ți lacrimile și fă cum îți spun!... Stătea lângă ea puternic și inflexibil... Ai primit ce-ai meritat – să mă piști atât de tare! A fost un comportament nelalocul său pentru o fată de vârsta ta. Poftim, ia asta! Șterge-ți ochii

și coboară la parter cu mine!... Îi întinse batista, dar ea întoarse capul în altă parte... Strici cheful tuturor. Unchiul tău nu-ți dă cadoul dacă nu cobori.

Cu fața albită și spatele drept, pe porțiunea îngustă de pat pe care ședea, Loren îi spuse să se ducă înapoi, adică acolo unde-i era locul – la celălalt capăt al pământului, adăugând că dacă el ar fi din celălalt capăt al universului, n-ar fi suficient de departe pentru ea.

Cu un soi de privire în care se citea că el ar mai fi vrut s-o trateze din nou, așa cum o tratase cu puțin timp în urmă, Thane părăsi camera. Iată totuși, că mai ezită puțin în prag, negrăbindu-se să se alăture celorlalți, fiindcă mai făcu o încercare:

– Loren, spuse el cu o voce mai blândă, trebuie să cobori...

– Ieși afară din camera mea! Du-te înapoi la ferma ta de la capătul lumii – și la vacile și oile tale, și la toți acei sălbatici ca tine, care trăiesc în acel ținut.

– Nu fi atât de toantă! Totul s-a terminat acum. Nimeni n-o să-ți dea nici o importanță. Vino, o să coborâm împreună!

Ea-și aplecă fața, dar o ridică atunci când îi vorbi, în ochii ei citindu-se toată suferința care înlocuise ura.

— Ai stricat totul. Nu pot coborî, nu așa cum arăt. Și indiferent de ce spui, toți vor râde. M-am pregătit pentru această petrecere de săptămâni de zile, și părul a... a f... fost coafat pentru prima dată... Sughițuri puternice îi zgâlțâiau trupul... Pleacă! Te urăsc și ni... niciodată n-o să te i... iert!

Cu un oftat, el părăsi camera și, în clipa imediat următoare, apăru doamna Knight.

— Te-a ciufulit puțin, draga mea — știu că a fost altceva decât dacă te-ar fi ciufulit altă dată, dar a făcut-o neintenționat. El a explicat asta. Ar trebui să cobori, scumpo. Toți așteaptă să-și primească darurile.

— Cum a putut să-mi facă asta! Uită-te la părul meu. Nu, n-aș coborî pentru nimic în lume!

— Lasă-mă să-ți aranjez părul, se oferi mătușa ei pe un ton plin de blândețe. Sunt sigură că o să arate la fel de drăguț ca la început, când am să termin de pieptănat.

Dar Loren își scutura capul.

— Îl urăsc! Să-mi facă una ca asta în fața tuturor! N-o să-i mai pot privi în ochi pe niciunul, niciodată!

Doamna Knight oftă.

— Ai fost nesăbuită să-l ciupești, Loren. N-am văzut ce s-a întâmplat, dar mi-a spus Janet. Mi-a spus că l-ai ciupit cu ură.

Loren se uită în sus spre mătușa ei.

– Ești de acord cu ceea ce mi-a făcut?

– Nu, îi replică doamna Knight cu diplomatie. Nu chiar, dragă...

– Ba ești! Și mă aștept ca și toți ceilalți să fie la fel... se opri și începu să plângă și mai tare când îl văzu pe unchiul ei în ușă... Unchiule Thomas, poți să-l bați pentru mine?

El intră în cameră.

– Faci o întreagă tragedie dintr-un fleac, Loren. Acum, șterge-ți ochii și hai jos. Nu poți să te lipsești de petrecere dintr-un motiv atât de prostesc.

Rochia lui Loren se udase de lacrimi, care-i cădeau în poală.

– N-am de gând să mă uit în ochii celorlalți după ceea ce mi-a făcut el – nu vreau să ajung de râsul tuturor! Și Janet va râde mai tare decât toți ceilalți.

– Dacă vrei să știi adevărul, draga mea, Janet este probabil invidioasă pe tine, comentă domnul Knight mios și, deși el și nevasta lui păreau să ascundă un soi de amuzament în dosul acestor cuvinte, Loren se strâmbă, ca și când n-ar fi avut nici cea mai mică idee despre ce voia să spună unchiul ei.

El deveni mai ferm un timp, dar deoarece Loren se încăpățâna, fu părăsită și rămase

singură, plângând în hohote și spunându-și că această petrecere de care era lipsită, îi va rămâne în memorie întreaga ei viață.

*

*

*

Totul se întâmplase cu peste patru ani în urmă, Janet era acum măritată și locuia în Canada; Thane era proprietarul lui Moonrock, ferma pentru creșterea animalelor, pe care bunica lui o realizase din milioane de acri de prerie neprietenoasă. Tatăl său murise de trei ani, iar mama sa se căsătorise și locuia acum la o fermă de oi, situată la poalele dealurilor din vest ale Great Dividing Range. Loren avea de acum șaptesprezece ani și jumătate, arăta mai mică decât vârsta ei, dar era perfect formată la trăsături și la trup. Pomeții înalți îi accentuau contururile delicate ale feței, gura îi era plină și senzuală, obrazul ridicat în sus cu mândrie. Părul ei lung avea reflexe arămii, în timp ce ochii ei căprui căpătaseră noi adâncimi, ceea ce îi adăuga un plus de farmec, chiar atunci când erau înnegurați.

Doar cu câteva zile în urmă, mătușa și unchiul ei fuseseră omorâți într-un accident de mașină, pe când se întorceau de la teatru.

Janet venise din Canada pentru înmormântare și ziua următoare plecase în oraș pentru a plasa casa în mâinile unui agent.

— O să vină un negustor să cumpere mobila, o informă ea pe Loren care, pierdută și cu inima zdrobită, se uita la verișoara ei nevenindu-i să-și creadă urechilor... El o să vină aici în după-amiaza asta. Vreau să aranjez totul, pe cât posibil, înainte de a pleca în Canada. Casa nu poate fi încă vândută, dar, bineînțeles, vreau s-o închid.

Cele două fete se aflau în camera de zi a casei ce-i aparținea acum lui Janet. Peste o zi, aceasta urmă să plece în Canada.

— Vrei să mă dai afară?... Loren își clătina capul buimăcită, cu fața palidă și mohorâtă... Eu vreau să rămân... Asta este casa mea...

— Casa îmi aparține mie acum și eu o închid până o s-o vând, repetă Janet. Oricum, nu poți să stai singură.

Ea nu atacase încă ceea ce se afla în mintea amândurora și chiar dacă Janet era măritată, Loren se întreba dacă ea nu cumva se mai gândește la Thane.

— Nu vreau să mă duc în Australia, murmură Loren cu o voce plângăreată. Lasă-mă să stau aici — doar un timp, până o să fiu în stare să judec. Și apoi, o să am grijă de mobila ta care

se vindă... se întrerupse în timp ce verișoara ei se întorsese și se uita pe fereastră, dându-și seama cu mâhnire că Janet nu avea răbdarea s-o asculte. Dar totuși, Loren continuă, cu ezitare și cu neîncredere... Janet, tu... n-ai putea să mă iei, doar până o să pot intra în posesia propriilor mei bani?

– Categorie nu! Nu poți să ceri un asemenea lucru unor proaspăt căsătoriți! Vrem să fim singuri.

Gura lui Loren tremură.

– Atunci o să trebuiască să mă duc la Thane.

Își răsuci mâinile distrată.

Janet se întoarse brusc pe călcâie.

– Spuseseshi tot timpul că n-ai s-o faci, șuieră. Niciodată nu l-ai plăcut, așa că nu te vād prea fericită în casa lui.

– Domnul Daney, notarul, spune că trebuie să merg neapărat, pentru că Thane este tutorele meu acum și cel care are grijă de averea lăsată de părinții mei. El a luat legătura cu Thane și i-a spus despre propunerea mea de a merge la Moonrock, dar Thane a insistat, spunând că dacă nu voi face așa cum cere el, n-o să primesc banii – până nu împlinesc douăzeci și unu de ani – așa cum a stipulat unchiul Thomas în aranjamentul pe care l-a făcut pentru mine, înainte de a muri.

Termină cu sughițuri puternice în timp ce din ochi îi curgeau râuri de lacrimi. Ciudat, dar Janet nu vărsase o lacrimă la moartea părinților ei, în timp ce ea, Loren, simțea că va plânge tot restul vieții. Pierderea mătușii și a unchiului fusese o lovitură mai mare decât pierderea propriilor părinți; oricum, era mult prea mică la acea vreme și-i avusese pe unchiul Thomas și tanti Sophie care avuseseră grijă de ea și o îmbărbătaseră. Nu fusese niciodată printre străini, cum s-ar fi întâmplat acum, deoarece Thane era un străin pentru ea, pe care nu-l mai văzuse de aproape cinci ani. Și mai era un lucru: Loren era convinsă că el n-o vrea. Fusese de acord să fie tutorele și păstrătorul averii ei, dar în nici un caz nu-și închipuise că o să trebuiască să-și onoreze angajamentul.

— Nu înțeleg de ce tata l-a însărcinat pe Thane să-ți fie tutore, spuse Janet cu acreală. El te știa pe tine și știa că n-o să vă înțelegeți niciodată.

— După cum spune domnul Daney, unchiul Thomas considera că Thane este cel mai de încredere om pe care-l cunoaște. În orice caz, nu știa pe un altul.

Cu toate că-i displăcea foarte mult Thane, Loren nu voia ca ceva să întineze memoria unchiului ei. Acesta din urmă o iubise, avusese

grijă de ea și alegându-l pe Thane drept tutore, se pare că-și închipuise că acționează în interesul lui Loren.

– Nu cred c-ar trebui să te duci în Australia, declară Janet cu fermitate. Deși ești încă la colegiu, ai putea părăsi școala să-ți cauți o slujbă.

– Ce fel? Nu știu să fac nimic.

– Oricine poate să găsească o slujbă în zilele noastre, îi replică Janet cu nepăsare. Du-te la un magazin, sau chiar la un birou, chiar dacă n-ai fost niciodată prea bună la cifre. Poți învăța să bați la mașină la cursurile serale.

Loren încerca, în pofida durerii de care era cuprinsă, să ia în considerare sfatul verișoarei sale.

Dar imediat își scutură capul. De câteva zile – chiar de când aflate despre aranjamentele pe care unchiul Thomas le făcuse pentru ea – i se instaurase convingerea că n-are altă alternativă decât să meargă la Moonrock. Chiar dacă, așa cum sugerase Janet, ar părăsi școala și și-ar lua o slujbă, Loren nu vedea cum ar fi putut plăti chiria pentru o locuință și cum și-ar fi putut procura haine și mâncare. Dacă ar fi fost mai în vârstă și ar fi fost pregătită să facă ceva, lucrurile ar fi fost diferite.

– Trebuie să mă duc la Thane, spuse ea, observând cuta ce se formase între sprâncenele lui Janet.

– Nu există „trebuie”; el nu te poate forța să te duci și să locuiești cu el și nici nu te-aș sfătui – nu în felul în care simți pentru el.

– Dar n-am alt loc unde să mă duc, Janet – dacă tu nu vrei să mă iei.

Nedând atenție la ce spusese Loren, Janet îi repetă sugestia de a-și găsi o slujbă.

– Pentru un singur lucru, adăugă ea, n-o să te obișnuiești cu viața de acolo. Din ceea ce intuiesc, nu este nimic de făcut acolo. Nu uita că Thane trăiește la o depărtare de o sută cincizeci de mile de un oraș – dacă se poate numi oraș – cum îi spune? Ah, da, Kouri End. Este probabil o haltă la sfârșitul căii ferate, cu o duzină de case, un magazin și o promenadă.

Ochii lui Janet se îndreptară spre ceas și ea sări în picioare, uitând tot în legătură cu plângerea verișoarei sale.

– Doamne, atât să fie ora? Am promis să le sun pe prietenele mele, în timpul cât voi sta aici și nu pot să le văd decât pe patru dintre ele, până mâine, căci altfel ar însemna să pierd avionul. Îmi pare rău, Loren, dar trebuie să plec. Nu-ți pot spune când am să mă întorc, așa că nu mă aștepta.

O clipă mai târziu, Janet telefona după un taxi; în așteptarea acestuia, ea urcă să se spele și să se fardeze.

Loren rămase pe canapea, cu mâinile strânse în poală. Domnul Daney îi spusese să-l sune la ora trei după-amiază, când urma să-i dea banii pentru plecarea în Australia...

CAPITOLUL II

De ce insistase Thane să se ducă la el? Loren îl rugase pe domnul Daney să-l contacteze pe avocatul acestuia prin telefon și să vadă dacă Thane ar putea fi convins să-și schimbe hotărârea și să-i dea o mică pensie cu care ea să-și suplimenteze modestul salariu, în caz că și-ar găsi o slujbă.

— Am vorbit cu avocatul lui la telefon, îi spuse domnul Daney ziua următoare, dar n-a fost deloc înțelegător. A spus că tutorele tău a stabilit în mod ferm că trebuie să te duci să stai cu el. Am instrucțiunile aici și dacă crezi că te pot ajuta în vreun fel, spune-mi.

Instrucțiunile spuneau ca Loren să ia un avion până la Brisbane și de acolo un tren până la Hanleyville, unde urma să-l întâlnească pe Thane, care s-o ducă restul drumului cu mașina până la casa lui. Pentru oricine obișnuit să călătorească, instrucțiunile păreau simple; pentru Loren ele reprezentau nenumărate

dificultăți și chiar un adevărat pericol. Totuși, nimic neprevăzut nu se întâmplase până acum și Loren se urcase în trenul care-și croia drumul printre munții împăduriți ce constituiau Great Divide și se apropia de Toowomba; peisajul se schimbă: munții rămăseseră în urmă și trenul înainta prin câmpii acoperite cu o vegetație subtropicală.

Loren adormi, și când se trezi, soarele trimitea săgeți necruțătoare peste câmpia întinsă și fără de sfârșit acoperită cu tufe de salcâmi.

În cele din urmă, trenul intră în gara din Hanleyville și cu inima bătându-i nebunește, Loren se găsi pe peron, privind buimăcită în jur.

— Bună! O fată zveltă, de înălțime medie, îi întindea o mână... Eu sunt Dena Benedict și tu ești Loren Knight. Îmi pare bine de cunoștință.

Loren își simți mâna prinsă într-o strânsoare hotărâtă și-și dădu seama că este supusă unui examen detaliat din partea fetei care o întâmpinase. Loren se dădu înapoi surprinsă, neștiind că Thane ar putea să aibă și altfel de rude în afară de mama și sora lui.

— Bună! răspunse Loren cuprinsă de sfială... Fata era plină de încredere în ea însăși, încredere pe care nu i-o umbreau nici geanșii prăfuiți și

nici cămașa albă și uzată pe care o purta... Thane este aici?

— N-a putut să vină — are o afacere urgentă la Sydney. Tot ceea ce face Thane este extrem de urgent. Totuși, o ai aici pe Dena, care te va însoți cu mașina, foarte eficientă. Acestea sunt bagajele?

Fără să-i aștepte răspunsul ea-i luă bagajul, care în mâinile ei părea la fel de ușor ca bagajul de mână al lui Loren și se îndreptă cu pași mari spre o camionetă, acoperită de praf și având agățate niște bidoane cu apă, de barele laterale.

— Nu trebuie... lasă-mă să duc măcar unul...

— E-n regulă. Nu sunt grele deloc.

Dena mergea înainte și Loren se căznea să se țină după ea, observând cu interes cum bagajele îi dispar în interiorul mașinii. Fata era la fel de eficientă ca un bărbat, gândi Loren, nu fără o umbră de invidie. Părul ei lucea ca un bronz topit, gâtul bronzat i se arcuise ca al unei lebede, în timp ce se uita în interiorul mașinii ca să vadă dacă totul este în ordine. Pantalofii erau strânși pe picioare și îi veneau de minune.

— Acum putem vorbi... Erau deja în mașină și viteza pe cadran depășise cincizeci de mile... Sunt sigură că curiozitatea mea este mai mare decât a ta, dar o să vorbesc prima.

— Nu ți-a spus Thane cine sunt eu? o întrerupse Loren, înainte ca Dena să poată continua.

— Nu este de mirare acest lucru, mai ales când el este absorbit de afaceri. Ca o scoică, dacă știi ce vreau să...? Se întrerupse și azvârli o privire piezișă pasagerei sale, zâmbind șmecherește. Nu-ți fă probleme în legătură cu zâmbetul meu — nicideată n-ai să întâlnești o scoică ocupată, dar este ilustrativ. Mi-a spus numele tău, mi-a spus că o să fii la gara Hanleyville în jur de trei și jumătate după-amiază, venind din Anglia ca să stai la Moonrock... și asta-i tot.

— Nu l-ai întrebat mai mult?

— Să-l întreb pe Thane? se strâmbă Dena. Draga mea fată, nimeni nu-i pune întrebări Boss-ului. Trebuie să faci ceea ce ți se ordonă. Înafară de asta, era într-o dispoziție foarte proastă, ieri dimineată, când mi-a spus ce am de făcut. N-are importanță, totuși. Să facem cunoștință una cu cealaltă.

Dena se sprijini mai bine de spătarul scaunului, controlând volanul cu vârful degetelor. O fată incredibil de capabilă, decise Loren, întrebându-se cât de mult călătorise aceasta până ajunsese la gară.

— Deci, sunt verișoară de un grad îndepărtat cu Thane, bunicul meu locuind în Perth. Într-o zi, m-am hotărât să-mi vizitez rudele necunoscute de la Moonrock. M-am îndrăgostit

de Thane și m-am decis să rămân ca să nu-l „sufle“ altcineva. Pierdere de timp – este un celibatar înrăit.

Lui Loren îi veni să râdă, în ciuda mohorelii rezultată din recenta pierdere a celor dragi și în același timp gândindu-se la Janet și la felul în care ea-l considera pe Thane, drept foarte potrivit ca pereche.

– Verișoara mea s-a îndrăgostit de el odată, spuse ea, adăugând apoi că acum Janet era măritată cu altcineva.

– Nu este surprinzător. El este cineva, este Boss-ul de la ferma Moonrock, dar eu n-am de gând să mă pierd cu firea pentru el. Deci, unde rămăsesem? Ah, da, acum știi motivul pentru care am venit la Moonrock și am rămas aici. Apropo, au trecut doi ani de atunci. Sunt un fel de factotum pe lângă casa omului: fată în casă, bucătăreasă, damă de companie, administrator. Și mai am și multe alte atribuții, dar pe moment ți le-am spus doar pe acestea, ca să-ți dai seama care-i statutul domnișoarei Dena, aici... Mergeau pe șoseaua Nord-Vest și viteza sărise la optzeci de mile pe oră. Și acum, ce să-ți mai spun? Sunt sigură că știi despre tanti Amalia. Și mai este și Stew care a fost chemat într-o zi să săreze carnea și a rămas aici. Se ocupă de lăptărie, de găini și de orice altceva este nevoie.

– Tanti Amalia, zise Loren cu ezitare. Cine este?

Loren își aminti că o auzise pe doamna Benedict spunând ceva despre mama ei, dar ea nu dăduse importanță. La treisprezece ani era întotdeauna ceva mai interesant de făcut decât de ascultat conversațiile adulților. Niciodată nu-i trecuse prin gând că această doamnă în vârstă ar putea fi în viață, mai ales că domnul Benedict se apropia de șaptezeci de ani atunci când murise.

– Thane nu ți-a vorbit niciodată despre ea?

– Thane nu mi-a spus niciodată nimic. Aveam doar treisprezece ani la ultima lui vizită în Anglia. Tatăl și mama lui erau prieteni cu rudele mele la care stăteam. Thane n-ar fi venit niciodată cu părinții lui dacă n-ar fi fost vorba de boala tatălui său.

– Văd. Este puțin plictisitor să ne dăm seama cât de puține lucruri știm despre incidentele trecute. Dar o să aflăm îndată. Despre tanti Amalia, continuă ea privind la drumul din față... Are nouăzeci și patru de ani și seamănă cu Thane în dispozițiile lui cele mai proaste. A rămas văduvă cu patru fii, soțul ei fiind omorât de un borfaș. Asta se întâmpla cu șaptezeci de ani în urmă, dar tanti Amalia fiind o femeie plină de curaj și energică, a luat frânele în mână,

hotărâtă să facă ferma prosperă, înfruntând greutate și necazuri – incendii, animale stricătoare, lucrători leneși și aborigeni care se revoltau. Dar ea a reușit să treacă prin toate acestea – dacă stăteai în prezența ei vreme de cinci minute – îți dădeai seama de ce – reușind nu numai să conducă afacerea inițială, dar punând stăpânire pe pământ din ce în ce mai mult, până când extremitatea de vest aproape atinge granițele teritoriului de nord, în timp ce limita de sud ajungea până la tropicul Capricornului. Se întindea pe aproape douăsprezece mii de mile pătrate și posedea cincizeci de mii de capete de vite.

Loren clipi, încercând să vizualizeze o întreprindere de asemenea proporții, dar mintea i se blocă și ea se întoarse cu gândul la bunica Amalia.

– Trebuie să fi fost o femeie excepțională.

– A fost... și tare ca un bărbat. Și în timp ce făcea să meargă toată această proprietate, a mai crescut și patru băieți care i-au cauzat numai necazuri.

– Necazuri?

– Doi au fost omorâți în război, unul a murit după ce a fost împuns în lăstăriș de către un taur din turmă care se sălbăticiise și chiar tatăl lui Thane a murit înaintea ei, ceea ce a făcut ca viața ei să fie tristă din toate punctele de vedere.

Loren se încruntă, gândindu-se la doamna cea bătrână și simțindu-se întristată pentru ea.

– Ai spus ceva în legătură cu a fi damă de companie, înseamnă că ai grijă de Amalia?

– Așa fac în prezent, dar să nu îndrăznești niciodată să spui un astfel de lucru în fața bătrânei. Ea este convinsă că se descurcă singură. Îmi permite doar să-i citesc, fiindcă, zice ea, asta îmi îmbunătățește dicția. Să recunoască că este oarbă ca o cârtiță? Nu bunica Amalia! Te-ar înghiți dacă ai îndrăzni să spui asta!

Loren simți că se înroșește. Thane nu era singurul din familia Benedict care înspăimânta oamenii, nu după cum sunau lucrurile.

– Asta-i tot?

– Tot? Răsucirea bruscă a capului și veselia din adâncul ochilor se intensifică. Nu-ți ajunge?

– Asta-i întreaga componentă a familiei?

– Asta-i toată familia, da, dar duzini de oameni vin și pleacă, întotdeauna se întâmplă așa în astfel de ferme. Călători, de exemplu, pot veni la nesfârșit și se opresc la casa noastră doar pentru o noapte.

– Este diferit de ceea ce mi-am imaginat.

Loren se uita prin geamuri. Mergeau spre nord printr-o câmpie nesfârșită cu iarbă.

– La ce te așteptai?

– Mă așteptam să fiu singură cu Thane –
exceptând servitorii, bineînțelese.

– Ți-ar fi plăcut?

Tonul era curios și ușor încărcat de umor.

– Nu, nu mi-ar fi plăcut!

Exclamația țâșni înainte de a fi putut fi oprită.
Dena spuse, cu aceeași voce curioasă:

– Este rândul tău, Loren. Cine ești? Și cum
ai ajuns să-l cunoști pe Thane?

Nu-i trebui prea mult timp lui Loren ca să-i
explice totul. În mod firesc, ea se abținu să
pomenească ceva despre umilința pe care o
pătimise de la Thane, dar Dena, cu un soi de
agresiune a minții și cu intuiție, după ce-și
exprimă simpatia pentru pierderea pe care o
suferise, întreabă:

– De ce acea exclamație rapidă când te-am
întrebat dacă ți-ar fi plăcut să fii singură cu
Thane?

Roșeața lui Loren se accentuă; Dena observă
și-și clătină din nou capul.

– El... el m-a bătut... o dată.

Ochii Denei se căscară.

– Ce-a făcut?

Atât de surprinsă era. Părea neobișnuit ca, în
ceea ce-l privește pe Thane, Dena să poată
accepta faptul că el ar fi ridicat mâna asupra
unei femei.

– Aveam doar treisprezece ani. Ți-am spus că nu l-am văzut pe Thane de atunci.

– Bineînțeles. Am uitat... Dena apăsă piciorul pe accelerație și Loren simți că o cuprinde teama. „Nu te mai gândi la viteză. Mută-ți privirea de pe vitezometru“ își spunea ea... Nu pot să mi-l imaginez lovindu-te. Trebuie să fi fost un accident.

Loren își mușcă buzele. Cum să iasă din această situație? N-ar folosi la nimic, Dena ar reveni asupra chestiunii... și Loren n-avea nici un chef ca ea să revină, nu, mai ales acum când apăsa pe pedala de accelerație.

– Vezi, începu Loren, privind-și mâinile, l-am lovit și el...

– L-ai lovit? L-ai lovit pe Thane?

– Aveam o coafură frumoasă – era prima din viața mea. Și Thane mi-a stricat-o. Întregul lucru a fost absurd, acum îmi dau seama, pentru că Thane n-a vrut să facă asta și s-a scuzat, dar la acea vreme am văzut roșu și l-am lovit.

Dena cugeta, cu ochii fixați asupra drumului; vegetația devenise din verde, galbenă, în timp ce soarele nu mai strălucea atât de puternic la orizont.

– Deci, te-a pus pe genunchii lui și te-a bătut... tare?

Loren aprobă dând din cap.

– Se vede că-l cunoști foarte bine, observă ea cu un ton înțepător.

– Nu-i prea greu să-ți imaginezi reacția lui la o chestie ca asta. Ce te-a făcut să procedezi așa?

– Ți-am explicat; am văzu roșu în fața ochilor din cauza coafurii mele stricate.

Altă tăcere; soarele părea să coboare prea rapid și Loren simți că-i este milă de Dena care avea de străbătut un drum atât de lung în întuneric.

– Ei bine, Loren, trebuie să-ți dau un mic sfat bun – sau pedeapsa te-a învățat ceva?

Loren voia să schimbe subiectul. Ea spuse că nu va încerca niciodată ceva atât de neașteptat încât să tenteze providența, dacă asta înțelegea Dena.

– Providența – sub forma Boss-ului din stațiunea Moonrock, ei?

Deoarece cea mai simplă metodă de a lăsa subiectul baltă era să te abții de la replică, Loren tăcu și pentru o vreme ele meraseră astfel: piciorul Denei apăsă pe accelerație, Loren ferm hotărâtă să nu se uite la vitezometru. Dar deși drumul era liber, călătoria făcea să ți se ridice părul în cap de frică și, în cele din urmă, Loren o invită pe însoțitoarea ei să-i spună mai multe lucruri despre Moonrock.

– După cum ți-am spus, ferma este enormă și situată într-un loc care, inițial, a fost o fermă separată înainte de a fi cumpărată de bunica Amalia. Thane a introdus câteva cornute asiatice. Sunt animale foarte drăguțe, cu blană crem și urechi lungi ce cad, cu o privire în ochi care mă face să mă simt mică de tot.

– Ce înseamnă mică?

– Întotdeauna sunt atât de pline de demnitate și îngâmfate, încât mă fac să mă simt complexată.

Loren râse și vru să afle mai multe.

– Aveți oi?

– Nu prea multe – doar pentru folosința proprie. Soiul din acest ținut nu este potrivit pentru păstorit. Așa ceva găsești mai spre est.

– Aveți sute de lucrători?

– Nu chiar sute. Ai noștri sunt în principal aborigeni...

– Sunt aborigeni? Întotdeauna am crezut că aceștia nu pot fi de încredere. Dena zâmbi pe sub mustață.

– Ai citit prea mult, Loren. Unii beau deseori și nu se stabilesc într-un loc, dar nu ai noștri, pentru că sunt prea bine tratați. Thane le plătește același salariu ca ciobanilor australieni, așa că ei nu simt nevoia să plece. Și nici nu trag prea mult la măsea, pentru că îl cunosc pe Boss.

Ceilalți oameni ai noștri beau mai mult ca aborigenii, cel puțin așa cred eu.

Ea continuă cu descrierea vieții dintr-o fermă ca Moonrock și Loren află că acolo era un fel de comunitate, nevestele crescătorilor de vite și familiile lor trăind împreună cu ei în bungalow-uri moderne. Existau treizeci și două de astfel de locuințe în stațiune.

– Aveți toate acestea ca la o fermă?

Dena-și întoarse capul arămiu.

– Draga mea fată, a noastră nu este o fermă propriu-zisă. Termenul acesta, aici, este foarte diferit de cel folosit în țara ta. La noi, societatea este stratificată și, nu uita, neapărat în prezența bunicii Amalia. Există un element de snobism la oamenii care trăiesc în această parte a locului, rezultând un fel de ierarhie a celor care s-au îmbogățit prin mijloace proprii. Bunica Amalia este foarte conștientă de superioritatea ei și așa este și Thane. El conduce întreaga afacere și-i urmărește pe ceilalți să facă bani pentru el.

Loren căzu într-o mușenie gânditoare. Era sigură că acest aranjament i se potrivește lui Thane, el fiind în elementul lui, ca stăpân al angajaților săi.

– El a lucrat vreodată?

După ce puse întrebarea, Loren își reaminti motivul pentru care Thane n-o întâmpinase la gară.

– N-aș vrea să-ți faci o impresie greșită, Loren. El muncește din greu, pentru că pur și simplu, are foarte mult din bunica Amalia în el. În prezent, nu se oprește niciodată din treabă. Mă surprinde că am vrut să mă mărit cu el, fiindcă niciodată n-a fost cu mine – doar vineri, din când în când, adăugă ea zâmbind, când voia să verific dacă proviziile familiei sunt suficiente.

Lui Loren îi scăpă un chicotit, din cauza modului încurcat al exprimării Denei și își dădu imediat seama că obrajii i se înroșiseră din cauza vorbelor însoțitoare sale.

– Spune-mi mai multe despre bunica Amalia, ceru ea. Pare a fi o scumpă.

– Scumpă? Așteaptă s-o vezi!

– Dar a fost atât de curajoasă...

– Aici în provincie, femeile curajoase sunt femei aspre; este un fapt dovedit. Bunica Amalia ar fi trebuit să fie bărbat pentru că a fost veninoasă și aspră până când a reușit să facă din Moonrock ceea ce este astăzi – sau, aproape ce a ajuns acum. Este adevărat că și tatăl lui Thane a făcut ceva și chiar Thane a făcut schimbări nemaipomenite, dar baza a constituit-o bunica Amalia și ei trebuie să i se mulțumească.

– Pare a fi dură.

Cum se va înțelege ea cu bunica Amalia? se întreabă Loren. Nu va fi prea plăcut dacă bătrâna doamnă nu o va place.

– Duritatea este prima trăsătură a unui australian. Thane este la fel de dur ca orice alt bărbat pe care îl cunosc... Dena se uită la ceas și apoi la vitezometru, calculând câte mile parcurseseră. Spui că nu l-ai văzut pe Thane de cinci ani? O să găsești o mare diferență. Thane nu este bărbatul pe care l-ai cunoscut la treisprezece ani.

Loren rămase tăcută, amintindu-și cum Thane venise în camera ei, îi oferise o batistă și încercase s-o convingă să coboare la parter cu el. Ar mai proceda el așa, acum? Din cele spuse de Dena, Loren fu mai mult ca sigură că el ar lăsa-o să-și bocească propria prostie – pentru că fusese o prostie să nu coboare. Câteva clipe de stânjeneală, poate, și apoi toată întâmplarea ar fi fost uitată de ceilalți.

Dena vorbea în continuare despre stațiunea de creștere a animalelor și despre viața acolo, în general, când se întrerupse deodată, spunând:

– Am uitat. Moonrock se învecinează pe o porțiune destul de largă cu Felicity Brandon – o cătea! Ea locuiește în ferma următoare, Pine Creek, care este la o distanță de cincizeci și patru de mile de a noastră. Este fiica cea

răzgâiată a unuia dintre prietenii lui Thane. Lui i-ar place ca cele două ținuturi să se unească prin căsătorie – tatăl lui Felicity, vreau să spun.

– Thane... o place pe Felicity?

– Ar trebui să mă gândesc la întrebarea ta. Uită-te împrejur cât timp eu o să cuget.

Loren o privi; trebui doar să spună:

– Am altceva de făcut decât să mă uit?

Ochii îi căzură pe vitezometru. Nouăzeci... mâinile începură să-i tremure și apoi înțepeniră când Dena îi observă direcția privirii.

– Ești mai în siguranță cu mine decât cu Thane. El conduce de parcă l-ar fugări diavolul.

– Înțelesesem că ar fi trebuit să vină să mă ia cu avionul.

– Vorbesc despre mașină. Trebuie să te ții bine de scaun și să spui rugăciuni, în speranța că Dumnezeu îți va ierta păcatele când vei ajunge la El.

– Ești nostimă, Dena!

– Sper că nu în sensul rău al cuvântului?

– Sigur că nu – ești amuzantă.

– Mulțumesc. Aici trebuie să ai simțul umorului dacă vrei să nu înnebunești. Despre ce crezi că vorbesc bărbații când se întorc sau vin la o petrecere, după ce tu îi slugărești toată ziua?

– N-am idee.

– Animale, animale și iar animale. Nimic altceva nu este în mintea unui crescător în afară de animale. Fete – femei! Creaturi ciudate care au fost create de natură pentru a întreține gospodăriile și a asigura stocul de provizii. Într-o zi, ele o să intre în grevă! Și acum, înapoi la întrebarea ta despre Felicity. Poate că el o place puțin. Ea este frumoasă, garantez pentru asta, dar Thane nu se înnebunește după femei. O să-și dea el seama de felul ei „ușuratic“.

– Ce înseamnă – ușuratic?

Loren întoarse capul s-o observe pe fata pe care deja o considera prietena ei.

– N-aș putea să-ți spun cu exactitate, recunosc Dena cu sinceritate și cu un zâmbet cuceritor. Presupun c-am spus asta din cauză că-i face ochi dulci lui Thane. Accidental, adăugă ea schimbând subiectul, o să descoperi că Thane și bunica Amalia se ceartă ca pisica cu câinele. Îți spun doar, să nu te simți lezată când sar unul la altul și să te simți obligată să îți partea bunicii Amalia sau lui Thane.

– Dar de ce se ceartă?

Loren simțea că la vârsta ei, bunica Amalia nu trebuia să se enerveze din orice.

– Bunicii Amalia îi place să creadă că ea este stăpâna și dacă Thane face ceva cu care dânsa nu este de acord, îl pune la punct. Deoarece ea

este atât de bătrână, el trebuie să facă eforturi să n-o contrazică prea tare, dar ea este într-adevăr o grea povară pentru el. Vezi, în mod firesc el crede că știe ce este mai bine – și chiar și știe, dar bunica Amalia nu vrea să accepte. Într-un fel, este de înțeles, deoarece așa cum ți-am spus, ea a făcut din locul acesta ceea ce este acum, pornind practic de la zero.

– Acum, stațiunea aparține lui Thane în exclusivitate?

– Așa este, prin tatăl lui, bătrâna doamnă trecându-i totul, cu câțva timp în urmă; uneori le slăbește, dar în momentul în care vede schimbări pe care nu le-a făcut ea, strânge hăturile. Adesea este o situație imposibilă, mai ales că nimeni nu-i poate comanda unui bărbat ca Thane... Dena scoase un oftat și adăugă... Dacă Thane s-ar însura, poziția lui s-ar consolida, fiindcă soția lui ar fi stăpână la Moonrock, în locul pe care-l ocupă astăzi bunica Amalia. Thane este stăpânul, dar bunica Amalia este, în mod categoric, și ea stăpână și-i amintește tot timpul acest lucru. Ea spune că atunci când Thane se va însura, ea se va da de o parte. Dar până atunci ea este stăpâna și ceea ce spune ea, se face – în întreaga casă și în afară, când poate. Asta se întâmplă rar, bineînțeles, când Thane este plecat și ea iese și

dă ordine bărbaților. Ei o ascultă pentru că nu au ce face și când vine Thane îi povestesc totul. După cum ți-am spus, uneori este o situație imposibilă și care s-ar rezolva după moartea bunicii Amalia sau prin căsătoria lui Thane. După cum ne-a spus doctorul, bunica Amalia o să trăiască o sută de ani și, cum Thane nu dă semne de însurătoare, situația o să mai dureze.

Soarele apusese și cerul era luminat slab. Loren se uită pe fereastră și scoase un oftat de uimire.

— N-am văzut niciodată ceva asemănător! reuși ea să spună, simțind că o părăsise teama.

Cu Dena lângă ea totul era în ordine, hotărî ea, îmbărbătată de prietenia și sinceritatea fetei.

— O să mai avem lumină doar circa douăzeci de minute, Loren, așa că trebuie să ne oprim și să campăm. Speram să fi ajuns ceva mai departe, dar sunt cam obosită. Vreau să ajungem la Darooka Creek înainte de a se întuneca. Pune-ți centura de siguranță, o s-o fac pe această bătrână camionetă să prindă o sută pe oră!

— Să campăm? șopti Loren, nefiind sigură de ce era atât de nervoasă, din cauza creșterii vitezei, sau din cauza gândului de a dormi afară în această sălbăticie stranie.

— Așa procedăm întotdeauna când suntem cu mașina. Până la râu bate o bucată bună de

drum... Pentru o clipă își luă ochii de la drum și o privi pe Loren... Ți-e frică să campăm?

– Nu... nu chiar.

– Nu sunt animale sălbatice, dacă te gândeai la așa ceva.

+ Știu asta.

Dena ieșise din șosea și drumul devenise plin de hopuri.

– Trebuie să reduc viteza. Te bucuri?

– Cred că ești un conducător auto foarte bun, Dena.

– Mulțumesc. Sper să nu te dezamăgesc... La dracu' cu groapa asta! Tu conduci?

– În... Începusem să învăț. În mașina unchiului.

– Îmi pare rău, Loren.

– Nu-i nimic. N-aveai de unde să știi. Mașina aceea...

Loren n-o văzuse, dar i se povestise despre ea.

– De ce nu spui ceva? Ți-ar fi mai ușor...

– Aici este mai sigur. Pe drumurile noastre nu este trafic.

– În marile orașe este. Ți-ar place să trăiești într-un oraș, chiar dacă sunt mult mai multe de făcut? Gata, am ajuns. Mâncăm și ne culcăm devreme fiindcă mâine avem de mers patru sute de mile.

– Patru sute!

– Da... Dena vorbea ca și când n-ar fi fost vorba de nimic... Șoseaua de-a lungul a trei sute de kilometri și apoi trebuie să mergem mai încet. Deci, vreau să fac cei trei sute de kilometri până la prânz, fiindcă altfel o să trebuiască să mai campăm o noapte.

– Înseamnă că ultima parte a drumului este foarte rea?

– Nu tot timpul, dar în cea mai mare parte a lui. În orice caz, n-o să putem merge atât de repede ca până acum.

Dena parcă mașina, sări afară și începu imediat să descarce echipamentul necesar pentru campare. Loren rămase nemișcată, cu nervii încordați din cauza liniștii și imensității împrejurimilor. Cu câteva minute mai devreme, soarele care cobora colorase în roșu vârfurile salcâmlor și lăsase pete sângerii peste arborii ce se aflau pe marginile râului. Acum, umbrele viorii ale crepusculului dispăreau, iar câmpia se dizolva într-o lumină purpurie de catifea.

– Este ireal... șopti Loren în tăcerea care o înconjură, temându-se ca vocea-i să nu împrăstie vraja.

Dena se opri din ceea ce făcea și lăsă să-i cadă unul din bagaje la picioare.

– Am uitat, spuse ea încet, este prima ta experiență a apusului de la noi. Magic, nu-i așa?

Fără vorbe, Loren dădu din cap și rămase nemișcată. Acest miracol era prea desăvârșit, ca să fie ocupat cu treburi atât de comune ca descărcarea echipamentului de campare. În doi ani și jumătate, ea va părăsi această țară stranie, dar prima ei impresie de frumusețe eterică a preriei în asfințit va fi o amintire pe care o va duce cu ea înapoi în Anglia... și o va păstra pentru totdeauna, undeva în adâncul minții, de unde o va scoate din când în când și o va retrăi iarăși.

— Mă simt înmărmurită, șopti ea în cele din urmă. Este așa de frumos, că-mi vine să plâng.

— N-avem timp de asta, spuse Dena cu simț practic, văzând că Loren este gata să plângă. Avem treburi, copilo. Adună câteva frunze și crengi uscate. Trebuie să facem un foc.

Loren făcu cum i se spuse, în timp ce Dena puse în funcțiune o sobiță cu spirt și încălzi o conservă. Conținutul se fierse la flacără și după douăzeci de minute de la parcare a camionetei, ele cinau la lumina palidă a lunii, în timp ce de pe malurile râului, copacii de cauciuc și alți arbori caracteristici locurilor aruncau umbre grotești din cauza focului de tabără.

CAPITOLUL III

– Încă o oră și o să ajungem.

Dena vorbea în maniera ei obișnuită, dar Loren simți o ușoară oboseală în glasul ei.

– Nu știu cum de poți să conduci atâta timp. Câte ore ai făcut ieri?

– Unsprezece până când am ajuns la tine și apoi alte câteva până când am campat.

– De obicei stai atâta timp la volan? întrebă Loren șocată.

– Depinde. Thane folosește de obicei un avion, dar uneori trebuie să folosim mașina... Ea dădu din umeri... Suntem obișnuiți cu asta. Cel mai apropiat oraș de Moonrock este Kouri End, care este la o sută cincizeci de mile depărtare... Dena își întoarse capul și zâmbi... Crezi că o să te simți singură?

– Nu, dacă ești tu acolo.

Răspunsul veni spontan și Dena izbucni în râs.

– Eu muncesc toată ziua. N-am timp să mă plimb, să vorbesc și să joc tenis.

– Ar trebui să-ți mai iei și timp liber.

– Da, printre altele, îmi iau și liber. Dar trebuie să atrag atenția asupra mea, fiindcă altfel lui Thane nici nu-i trece prin cap.

Loren se uită cu coada ochiului la ea, fiind convinsă că Denei îi plăcea ceea ce face. Că era legată de această muncă era evident și din modul în care condusese atâta drum de la Moonrock și înapoi. Loren se întreabă dacă Thane realiza ce comoară are în verișoara lui.

– Drumul devine din ce în ce mai anevoios, constată Loren când parcurseră încă vreo câteva mile. Așa o să fie până la capăt?

– Mi-e teamă că da. Acum suntem în sălbăticie... făcu un gest sugestiv cu mâna... Ceea ce geografi denumesc savana tropicală ... preria Queensland pentru tine. Tufe și eucalipti.

– Aceste turme sunt ale voastre?

– Ale lui Thane.

Între cele două fete se instaură tăcerea. În cele din urmă, Dena o sparge întrebând cu curiozitate:

– Doar n-ai început să te simți speriată?

– Speriată... n... nu. De ce mă întrebi?

Dena își zâmbi ei însăși.

– În curând o să-l întâlnești pe Thane. Tutorele tău... își scutură capul... Știi, ultimul

lucru pe care mi-l pot imagina este Thane în rol de tutore. De ce a consimțit, ce crezi?

– Chiar că nu știu, doar dacă s-a simțit jenat să-l refuze pe unchiul meu. Nu cred că și-a închipuit vreodată că o să-și asume această responsabilitate, adăugă Loren.

– M-am gândit și m-am tot gândit, de când am plecat azi de dimineață și tot n-am descoperit de ce a insistat el să vii aici, mai ales că tu voiai să-ți porți singură de grijă, după cum mi-ai spus.

– Așa este, ar fi trebuit doar să-mi lase o mică sumă din banii mei.

– Foarte ciudat... Altă tăcere și apoi... Spuneai că el are controlul absolut?

Loren dădu din cap.

– Chiar și în privința căsătoriei mele. Nu mă pot mărita fără consimțământul lui – nu atâta timp cât sunt sub tutela lui, care ți-am spus, se termină când o să am douăzeci de ani.

– Și atunci o să te întorci în Anglia?

– Da, așa intenționez.

– Ei bine, trebuie să recunosc că nu te invidiez să fii sub controlul total al lui Thane. Nu mai este bărbatul pe care l-ai cunoscut acum cinci ani.

– Încerci să-mi spui că o să se poarte îngrozitor cu mine?

– Deloc – numai că el este dur; într-un fel, și mai aspru decât acum cinci ani. Poate că din cauza bunicii Amalia. După cum ți-am spus, ea este o mare povară pentru el... Dena făcu un alt gest cu mâna în timp ce urcaseră pe o ridicătură... Acolo este totul: Moonrock și anexele lui.

În fața lor se aflau numeroase clădiri; Dena îi explică despre magazinul condus de Mary și școala proprie a fermei, unde Walter Briggs, cunoscut sub numele de Prof, căci nimeni nu-i spunea altfel, predă elevilor.

Aceste clădiri erau la o oarecare distanță de casă, care putea fi zărită printre șirurile de copaci, de-a lungul cărora conducea Dena.

– Asta este ferma?

– Acestea sunt locuințele. Am mers prin fermă în ultimele ore.

– Am mers? se minună Loren.

– Și aceasta n-a fost partea cea mai lungă. Ferma noastră a reprezentat ceva, chiar înainte ca bunica Amalia să achiziționeze alte terenuri.

Întinericul se lăsa repede când, o clipă mai târziu, Dena pătrunse în strada principală străjuită de arbori de cauciuc și se opri în fața casei.

Loren stătea lângă mașină uitându-se împrejurul ei la pajiștile și grădinile pline de flori.

– Întotdeauna mi-am imaginat că apa este atât de rară aici încât nu vă puteţi permite pajişti şi flori, se întoarse Loren spre Dena care-şi dezmorţea mâinile şi picioarele.

– Ce bine este să te afli pe picioarele tale, în loc să stai înţepenită în scaunul maşinii... Dena continua să-şi mişte trupul... Noi suntem foarte norocoşi, avem apă din belşug...

– Dar orice râu am văzut era secăt, o întrerupse Loren privind încă o dată beţia de culori din jurul ei.

– Mătcile râurilor sunt secate în marea majoritate a timpului, dar aici avem rezerve de apă peste tot. Chiar sub acest loc este un mare bazin artezian, şi noi facem rost de apa necesară de la opt sute de picioare adâncime.

Loren privi la picioarele ei. Apă pe dedesubt... să suporte greutatea acestei mari aşezări şi aproape două sute de oameni, plus mii de vite.

Uitându-se spre casă, Loren rămase impresionată de simplitatea şi eleganţa ei.

– Seamănă cu casele care există la noi acasă – adică, vreau să spun, cu micile palate.

Dena se apropie de ea şi se opri.

– Avem o grămadă de astfel de construcţii aici; sunt amintiri ale zilelor binecuvântate când coloniştii îşi construiau casele după modelul

conacelor de acasă. O să vezi multe asemenea clădiri, dacă o să te hotărăști să călătorești, bineînțeles, zâmbi ea șmecherește. După cum ți-am spus, vecinul nostru cel mai apropiat este la o depărtare de cincizeci și patru de mile.

Loren era încă absorbită în examinarea casei, simetria ei sugerând că nu mai fusese făcută nici o adăugire după ce fusese construită, cu un secol în urmă. Două aripi de fațadă georgiană austeră priveau spre grădina înveselită cu dalii frumos colorate și copaci înalți și umbroși. Piatra, de culoarea mierii, era îmbrăcată cu un strai de plante cățărătoare, ca bungainvilea ale cărei flori roșii, oranj și purpurii aruncau pete de culoare peste ziduri. Intrând în verandele joase, razele oblice ale soarelui aureau locul, în timp ce prin colțuri se adunau umbre, întâmpinând căderea întunericului mult așteptat.

— Intră... Dena împinse ușa și o invită pe Loren... Stew o să descarce bagajele... se opri și se întoarse pentru a-l privi pe vărul ei care venea pe poteca prăfuită, cu un bici în mână.

Loren văzu cum ochii Denei se măresc a neîncredere.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă aceasta.

— Să îmblânzesc cai.

El o privi pe Loren, dar înainte de a mai adăuga ceva, Dena spuse:

– Să îmblânzești cai?... Făcu o pauză după care adăugă: Ei bine, s-o vedem și pe asta!

Ochii fetei sclipiră și fața îi pâlî de furie. Cu o mișcare leneșă, Thane întoarse capul și se uită la ea. Loren observă cum în ochi îi apărură o sclipire surprinzătoare de umor.

– Să nu te repezi niciodată să tragi concluzii, Dena. Te-am mai prevenit asupra acestui lucru... încercă biciul pe tăblia camionetei... L-am luat de la Cooper care venise să mă asiste. Cooper ar trebui să se controleze dacă vrea să rămână la Moonrock.

Umorul dispărură din ochii lui Thane și gura i se subție. Loren putea fi sigură de un lucru, gândi ea observând toate acestea, Thane nu era un om crud și nu permitea cruzimea la crescătorii lui de animale. El își concentră atenția asupra lui Loren și măsurând-o cu privirea, o întrebă dacă a avut o călătorie bună.

– Da, mulțumesc.

Ea și plasă mîna într-a lui și și înălță fața pentru a-l privi. Când avea treisprezece ani, el îi păruse un uriaș; chiar și acum părea încă un uriaș, deși ea crescuse, însă el mai căpătase câțiva centimetri în plus. Era mai lat în umeri decât și-l amintea, iar părul de la tâmpile, care

se vedea pe sub pălărie, era înspicată cu gri. Fața îi era netedă și închisă la culoare. Ochii lui – un gri-marونیu – îi fixau pe ai ei tulburând-o, cu un soi de amuzament ironic, care făcu să i se înroșească obraji, fiind sigură că el își reamintea cu precizie incidentul care se întâmplase la ultima lor întâlnire.

– Ai parcurs un drum foarte lung, spuse el cu tonul acela leneș. Trebuie să fii obosită. Dena o să te conducă în camera ta. După cină o să vii în biroul meu să stăm un pic de vorbă.

Se întoarse spre Dena.

– Totul este în ordine?

– Cu mașina, vrei să zici? Întrebă ea și când el dădu din cap... Da, fuge ca vântul. N-am avut nici o defecțiune... Dena duse o mână la gură și căscă... Stew este pe aici?

– Habar n-am. Ce vrei cu el?

– Să aducă bagajele lui Loren înăuntru.

Loren stătea ascultând la schimbul de cuvinte, o străină, și totuși, pentru următorii doi ani și jumătate, un membru al acestei familii. Ce fel de primire așteptase ea din partea lui Thane? Ea-și dădu seama că nu-și imaginase în nici un fel această întâlnire; orice altceva anticipase – zborul, călătoria cu trenul, sosirea la gara din Hanleyville, dar de aici încolo nu mai prevăzuse nimic... Sau refuzase să-și imagineze.

Intrând în hol, care putea să fie holul oricărui conac englezesc în stilul Regency, Loren avu aceeași impresie de măreție pe care o avusese și atunci când privise exteriorul – uși largi, scară interioară cu o balustradă grațioasă, ornamente, podeaua din scânduri lustruite cu dragoste în decursul anilor.

Camera lui Loren, care se afla la celălalt capăt al casei și în aceeași parte cu sufrageria, avea vederea spre matca largă a unui râu, secat acum și pe care ultimele raze de soare îl transformată într-o panglică de aramă. Această vale a râului forma o margine naturală pentru grădină, iar coturile acestuia determinaseră forma actuală a ei.

– Îți place? se auzi vocea Denei din spate, făcând-o pe Loren să zâmbească.

– Este încântător... după care adăugă impulsiv... Poate n-o să fie chiar atât de rău precum mi-am imaginat.

Fața veselă și plină de umor a Denei se înnegură puțin.

– Ți-a fost așa de frică?

Loren dădu din cap, nedându-și seama cât de mică părea, așa cum stătea lângă fereastră, cu tavanul înalt al camerei deasupra ei.

– Îmi puneam întrebări asupra lui Thane – și încă îmi mai pun. Dar tu și casa – sunteți o

surpriză atât de plăcută... se întrerupse și-i zâmbi cu timiditate Denei... Vezi, nu m-am așteptat să zăresc pe cineva ca tine aici. După cum ți-am spus, credeam că o să fiu singură cu Thane. Sunt foarte fericită că ești și tu aici.

– Mulțumesc, oricum. Sper să-ți păstrezi întotdeauna această părere despre mine. Poate că o să reușim să călărim împreună – tu știi să călărești?

– Da, unchiul Thomas a plătit lecții pentru mine și Janet.

– Foarte bine. Thane o să-ți găsească un cal drăguț și blând. Putem să și înotăm. Avem un bazin cu apă în apropiere, de aici se poate vedea, dar din camera mea, nu. Vino acolo când ești gata... Dena arată cu degetul spre capătul coridorului, la stânga... Mergi până acolo și, prima ușă la dreapta. Baia cea mai apropiată de tine este a treia ușă de pe partea ta. Nu poți avea o baie proprie, deoarece atunci când Thane a vrut să facă o extindere a clădirii, bătrâna doamnă a pus piciorul în prag și a făcut un mare scandal. Până la urmă, Thane a capitulat deoarece bunica Amalia arăta ca și când ar fi fost pe punctul de a face un atac de inimă. Adesea mă gândesc că folosește boala ca pretext pentru a nu fi contrazisă. Cred că și Thane își dă seama, dar nu vrea să-i aibă moartea pe

conștiință... Ne vedem mai târziu, vino când ești gata, o invită ea și părăsi camera.

*

*

*

Loren stătea destul de țeapănă pe marginea unui scaun, în timp ce Thane, imaculat în cămașa sa albă și costumul ușor, stătea la una din marginile biroului lui.

Cinaseră și mâncaseră rață sălbatică, friptură de porc și legume excelente culese din grădina proprie, precum și unt de casă și smântână. Fuseseră serviți de o aborigenă, Maisie, care, neagră și foarte serioasă la figură, îmbrăcată în rochia ei largă de bumbac înflorat, aștepta la masă în deplină tăcere. La capătul sufrageriei, mobilată în stil Regency și încărcată cu argintărie, un ventilator electric împrăștiase o răcoare plăcută.

— Notarul tău ți-a spus totul? întrebă Thane pe tonul lui ușor răstit. Știi cât control am asupra moștenirii tale?

— Da, Thane, mi s-a spus totul.

— Vorbești ca și când nu ți-ar conveni acest lucru?

Ea ezită, dar el părea pregătit pentru o discuție directă și Loren îi spuse cu sinceritate că nu-i convine, dar adăugă că nu-l putea învinovăți

pe unchiul ei, pe care-l iubise atât de mult, atât pentru el însuși cât și pentru faptul că-i oferise o casă în care fusese atât de fericită.

– Îmi pare rău. Știu că această pierdere te afectează atât de mult, îi replică Thane și, inexplicabil, fața lui se îmblânzi.

Ea se întrebă dacă el este atât de dur pe cât îi fusese prezentat de verișoara lui.

– Este îngrozitor... ei erau tineri și eu niciodată nu m-am gândit că o să ajung de capul meu, în acest fel... Când realizează ceea ce spusese, în ochi îi apărură o ușoară scuză... A fost frumos din partea ta să accepți o asemenea responsabilitate, bineînțeles, adăugă ea dându-și seama că fusese lipsită de tact.

– Trebuie să recunosc, Loren, că atunci când am fost de acord cu cererea unchiului tău, nu m-am gândit nici o clipă că o să fiu obligat să-mi onorez promisiunea.

– Așa m-am gândit și eu, se destăinui ea. Unchiul meu i-a spus notarului că erai cel mai de încredere om pe care îl cunoștea.

Fără să dea vreo importanță celor spuse de ea, Thane zise:

– O să descoperi că aici viața este foarte diferită de cea din Anglia, Loren. Noi suntem ca un fel de societate feudală, dacă se poate spune asta.

„Cu tine drept spătanul ei“, gândi ea când el făcu o pauză.

– În fermă există o mică comunitate de oameni, foarte amestecați. Avem crescătorii aborigeni care lucrează alături de oamenii noștri; avem corciturile și după cum știi, îl avem pe Stew, care inițial a venit din Anglia și a lucrat cam peste tot până a se stabili la mine. Trăiește singur într-unul dintre bungalow-uri. Îl avem pe Prof, care și el ocupă un bungalow. Distracțiile trebuie să ni le facem singuri. Din când în când avem petreceri și, ocazional, câte unul dintre proprietarii de ferme organizează câte un dans sau un grătar. De cele mai multe ori, când mergem în astfel de locuri, rămânem să înnoptăm la gazdele care ne-au invitat – sper că Dena ți-a spus despre distanțele mari pe care trebuie să le parcurgem ca să ne vedem vecinii?

Loren dădu din cap, așezându-se mai confortabil pe scaun.

– Mi-a spus câte ceva despre viața de aici.

– Peisajul, clima, vegetația – toate sunt foarte diferite. După cum știi, aici nu avem iarnă. Pe de altă parte, avem uneori niște călduri de nesuportat, dar o să te obișnuiești cu ele.

Un zâmbet ușor apăru pe buzele lui Loren.

– Se pare că o să trebuiască să mă obișnuiesc, dat fiind că o să stau aici timp de doi ani și jumătate.

El o aprobă dând din cap și ea continuă să-i spună intențiile pe care le are, deși era sigură că pe el nu-l interesau acestea, câtuși de puțin.

– Când o să fac douăzeci de ani și o să-mi pot purta singură de grijă, o să mă întorc în Anglia și o să-mi cumpăr o casă a mea.

Ochii lui gri-maronii sclipiră cu un interes neașteptat.

– Se pare că știi ce vrei. O casă a ta proprie? Întrebă el cu o undă de amuzament în voce. Căsătoria nu intră în schema ta?

Ea reflectă asupra acestor cuvinte.

– Sper ca, eventual, să întâlnesc pe cineva, murmură ea în cele din urmă. Nu m-am gândit la asta prea mult.

Thane schimbă subiectul, punându-i întrebări despre Janet, care, după cum știa el, era măritată și trăia în Canada. Fără să se gândească, Loren îi povesti cum o rugase pe Janet s-o ia cu ea, ca să poată locui cu aceasta și cu soțul ei. Thane comentă cu răceală:

– Se pare că orice altceva ar fi fost mai bine decât să vii la mine?

Ea-și privi mâinile.

– Îmi pare rău dacă te-am jignit.

Tonul ei era plin de pocăință și ochii gri-maronii se îmblânziră.

— Nu sunt atât de ușor de ofensat, Loren. Rezistența pe care ai opus-o la îndeplinirea dorințelor mele a fost o probă suficientă ca să-mi dau seama că-ți displăce tutela mea.

Ea nu făcu nici o încercare de a-l contrazice și el continuă, nu fără o oarecare notă de veselie în voce:

— Noi nu ne-am împăcat prea bine, nu-i așa, Loren?

Ea se înroși; dar când își ridică privirea, el văzu sclipiri bătaioase în ochii ei.

— Nu este cavalierește din partea ta să-mi reamintești!

— Ai dreptate, recunosc el, dar cu un răs scurt care părea total neconvingător în privința sincerității celor spuse de el.

În orice caz, el nu făcu nici o încercare să-și ceară scuze și schimbă din nou subiectul, revenind la problema vieții pe care ea urma s-o ducă la fermă.

— Se pare că te înțelegi cu Dena, ceea ce este bine. Acum, despre bunica Amalia — o să descoperi că este mai curând o povară, dar trebuie să te obișnuiești cu ea; este bătrână și, din acest motiv, i se cuvine respect. Este și o femeie autoritară căreia îi place să dea ordine...

Făcu o pauză pentru a da mai multă greutate cuvintelor ce urmau... Dacă aceste ordine vor fi contradictorii celor date de mine, n-o să le iei în considerare. Aici, cuvântul meu este lege, nu al bunicii Amalia. S-a înțeles?

Ea dădu din cap, lipsa ei de surprindere nescăpându-i privirii lui cercetătoare.

– Dena ți-a spus despre fricțiunile ocazionale ce au loc între bunica mea și mine, nu-i așa?

– Mi-a spus. Dar nu crezi c-ar fi periculos să n-o ascult?

– O să descoperi că este și mai periculos să nu mă ascuți pe mine, spuse el cu un calm elocvent.

Ea simți că o trece un fior de-a lungul șirei spinării. Acesta era primul ei avertisment; cel de al doilea se petrecu câteva zile mai târziu când, călărind singură și părăsind drumul, se întoarse târziu la masa de prânz, spunând că se rătăcise.

– Ți-am spus să nu ieși din raza caselor așezării noastre. Când îți dau un sfat, Loren, sper să fie urmat. Doar dacă vrei să-mi provoci neplăcerea, nu lua în considerare cele spuse de mine.

Ea se înroși, pentru că erau de față toți cei care luau masa, adică bunica Amalia și Dena, Prof și Stew.

– Îmi pare rău, spuse Loren cu o voce slabă, mai mult pentru ceilalți decât pentru Thane.

Fața lui era închisă și hotărâtă. Loren se întreba dacă el o să-i mai spună ceva, mai târziu, când vor rămâne singuri.

Spre marea ei ușurare, în zilele care urma, ea nu mai avu ocazia să se afle singură cu el. Loren se trezi că se atașează tot mai mult de această casă, de pacea și solidaritatea ei... Era o oază de siguranță în acest peisaj sălbatic, care poseda o frumusețe incredibilă dar înfricoșătoare prin imensitatea ei.

Începu să învețe despre împrejurimile care fuseseră treptat desțelenite din imensitatea preriei, cu liniștea ei adâncă și foșnetul sălbatic al ierburilor. Stâncile șlefuite în mod ireal, strălucind roșii, căpătau foarte curând forme grotești de monștri când soarele își arunca ultimele raze, la asfințit. Ea se obișnuia cu crescătorii și cu enormele cantități de carne pe care aceștia le mâncau, preparate de Maisie care era pe atât de lată cât de înaltă. Loren află despre aristocrația și snobismul care exista printre proprietarii de vite din provincie și statutul lor care era conferit de numărul de mile pătrate pe care se întâmpla să le posede. Află foarte curând că aici nu era loc pentru lene și slăbiciune.

Ciripitul păsărelelor din arborii de cauciuc ce se aflau sub fereastra ei îi deveni atât de familiar încât îl auzea dimineata înainte de a se trezi. Se împrietenii foarte tare cu Prim și April, fetele care aveau ca sarcină spălatul și călcatul rufelor, ca și curățenia casei.

Bunica Amalia era formidabilă, așa cum o descrisese Dena și chiar dacă trecuse o vreme, Loren era încă timidă în compania ei. Bunica părea s-o privească cu dispreț, ca și când ar fi avut îndoieli în legătură cu motivele pentru care nepotul ei o adusese pe Loren la Moonrock.

— Dacă, așa cum spui tu, ai fi preferat să rămâi în Anglia, atunci el de ce nu te-a lăsat? o întreabă ea pe Loren, vocea ei bărbătească acuzând-o fără motiv. Chiar nu știi de ce a insistat să te aducă aici?

— Nu, își scutură Loren capul. Poate că el a hotărât că nu sunt suficient de mare ca să mă descurc singură.

— Prostii! În zilele noastre, fetele de vârsta ta sunt mai mult decât capabile să-și poarte singure de grijă.

Fața tăbăcită de soare era posomorâtă și buzele lipsite de culoare, strânse. Loren stătea liniștită, așteptând ca bătrâna femeie să continue și dorindu-și din toată inima ca ea să se

hotărăscă cât mai repede să se ducă în camera ei pentru a se odihni. Dar bunica Amalia era hotărâtă s-o descoase în continuare pe Loren;

– Nu ți-a dat nimic de înțeles în legătură cu motivul pentru care te-a adus aici?

– Nu știu ce vreți să spuneți. Sună ca și când ar fi vorba de ceva foarte misterios.

– Mister?... Sprâncenele cele albe se ridicară... Nu-i nici un mister! Dimpotrivă, este limpede ca lumina zilei. Necazul cu acest băiat este că are prea mult din mine și asta mă neliniștește. Dacă aș fi mai tânără, i-aș arăta eu cine este stăpânul aici! Ei bine, domnișoară, trebuie să fii pregătită... și să te gândești bine înainte de a te supune planurilor lui Thane. El este puternic și dur și este un australian. Bărbații noștri sunt recunoscuți pentru îngâmfarea lor; femeile nu sunt considerate ca fiind esențiale pentru mulțumirea și fericirea lor... Făcu o pauză, pe jumătate amuzată de expresia nedumerită a lui Loren, dar nemulțumită în același timp... La ce-ar folosi o plantă de seră ca tine, în locurile astea, numai Dumnezeu știe. Nu cred c-am mai văzut vreodată o pierde-vară ca tine... se întrerupse brusc la apariția lui Thane... Pleacă, Loren. Știu că dorești asta fiindcă văd cum te foiești de zece minute.

– Ce se întâmplă? Thane se apropie de Loren și privi în jos spre ea cu o oarecare veselie... De ce te-ai foit?

Ea se înroși dar îi azvârli o privire.

– Se plictisește în compania mea, bombăni bunica Amalia înainte ca Loren să poată vorbi.

– Dar ce proastă creștere, Loren, chicoti el cu vocea lui ușor tărăgănată. În ce fel ți-ai manifestat plictiseala?

– Nu-i adevărat, protestă ea. Bunica Amalia zice că m-am foit, dar eu nici nu m-am gândit să fac asta.

– N-are importanță, spuse bunica Amalia miloasă. Du-te, ți-am spus. Vreau să vorbesc cu Thane, singură.

Loren nu mai așteptă să i se spună a doua oară; o zbughi la Stew, care curăța cotețul găinilor. Stew era foarte diferit de bunica Amalia. Și în timpul acestei prime perioade, el și Loren deveniseră buni prieteni. Deoarece el avea o casă confortabilă, îi plăcea, ca și celorlalți să se simtă bine în locuința lui. De obicei el lucra pe afară, dar întotdeauna era gata să dea o mână de ajutor și, când bunica Amalia constata o defectiune prin casă, Stew era cel după care trimitea, deoarece era singurul în care avea încredere. Stew mânca întotdeauna cu familia, ca dealtfel și Prof, un englez de șaiszeci

de ani care arăta prea blând pentru a fi dascăl. Loren stătea adesea cu el pe veranda din spate, la umbra răcoroasă a copacilor și, invariabil, Prof devenea nostalgic și o chestiona despre Anglia. Într-o ocazie, ea îl întrebă de ce nu se întoarce.

– N-am unde să mă duc, răspunse el. N-am nici o rudă pe lume. Îmi place aici și prevăd că, chiar dacă aş merge în bătrâna mea țară pentru o vacanță, aş aștepta cu nerăbdare întoarcerea. Aici fac parte din familie; am venit cu treizeci de ani în urmă să-i învăț carte pe copiii crescătorilor. A avut mare încredere în mine această bătrână – dar, Doamne, ea este o dictatoare! Boss-ul este o prăjitură în comparație cu ea.

– Chiar așa este el?

Loren rămase foarte surprinsă. În aceste ultime două săptămâni, ea-l văzuse doar de două ori, prima dată cu Cooper – nu mai știa cu ce ocazie, iar a doua oară cu Dena, care nu pusese frâna de mână la Land Rover și acesta intrase în mașina lui Thane.

– O să turbeze! exclamă Dena devenind palidă. Uită-te la stricăciuni. Cum dracu' am uitat să pun frâna de mână?... Ea dădu filozofic din umeri în timp ce-l văzu pe Thane apropiindu-se, atenția lui fiind îndreptată spre

lovitura mașinii... o să trebuiască să zâmbesc și să-i ascult toată poliloghia.

– Plec, spuse Loren în grabă, dar Dena o rugă să rămână.

– N-o să spună prea multe, dacă o să stai și tu.

Dar el spuse destule și, pentru următoarea jumătate de oră, moralul Denei se află la pământ.

– A fost groaznic! declară Loren cu indignare după ce el, examinând stricăciunea, se îndepărtă... Putea să se întâmple oricui!

– Oh, nu, nu putea – cel puțin nu Boss-ului cel infailibil!... Dena era roșie la față; încă sub imperiul vorbelor tăioase ale lui Thane. De fapt, nici un bărbat n-ar fi lăsat frâna netrasă – doar o femeie proastă ar fi putut face un astfel de lucru. Și când mă gândesc că odată voiam să mă mărit cu acest individ!

*

* *

– Ești departe de aici.

Vocea plăcută a profesorului o trezi pe Loren la realitate; ea-i zâmbi un pic mâhnită.

– Mă gândeam la momentele când l-am văzut pe Thane furios. Nu mi-o pot imagina pe bunica Amalia fiind mai rea decât el.

– Totuși, n-ai văzut-o când se stârnește – și acum nu este nimic față de ceea ce era în tinerețe.

El zâmbea gânditor și, în tăcerea care se așezase, Loren îl privi cu interes. El putea să îndure orice fără să crâcnească, hotărî ea, observându-i expresia blajină a feței și buzele cărnoase, prea moi pentru un bărbat. Părul lui era gri și des, ochii depărtați și blânzi. Privirea lui era albastră uneori iar alteori, remarcase ea, gri-verzuie.

– Întotdeauna pari să te întristezi când vorbim de Britania, zise ea schimbând subiectul. De asta te-am întrebat dacă nu ți-ar place să te întorci.

– Nu sunt trist, negă el, da uneori mă gândesc la vechea patrie, și-mi place să aud vorbindu-se despre ea de la cineva care a fost recent acolo. M-am născut în Shropshire.

– Știu unde vine; este un ținut frumos.

– Acolo este o vreme foarte bună, un soi de micro-climat, instaurat în părțile ploioase ale munților din Welsh.

– Da, am auzit despre asta. Poate ploua prin împrejurimi, dar în părțile Shropshire-ului este frumos și soare.

– Hm... foarte frumos, acolo sus. Verdele vegetației și râurile, murmură el cu nostalgie și

apoi simți nevoia să adauge... Aici lipsește apa, reveni el în prezent. Râurile, lacurile și cascadele au o mare contribuție la frumusețea peisajului. Arată cu mâna spre matca uscată a râului care se pierdea în depărtare. Vedem apa în vaduri numai în timpul anotimpului ploios — și adesea dispare în câteva săptămâni; se evaporă într-un timp foarte scurt. Toate albiile râurilor sunt uscate în cea mai mare parte a anului. Apa curgătoare, Loren, asta-mi lipsește.

Ea se gândi la pâraiele care alergau prin micul oraș în care trăise; curgeau din stâncă, formau curenți rapizi, înainte de a se uni sub podul orașului pentru a merge să se întâlnească cu râul principal.

— Peisajul aici este diferit. Știu că pământurile bine udate au un farmec deosebit, dar și acest pământ are farmecul lui.

— Trebuie să fiu de acord cu tine. Este un fel de peisaj primar, sălbatic și în afara timpului.

— N-am dorit niciodată să vin aici, dar știu că o să-mi lipsească acest lucru, când o să vină timpul să plec.

Prof întoarse capul ca s-o privească.

— Nu găsești asta prea plictisitor? Provincia este o lume a bărbaților, după cum am zis de atâtea ori.

– Privirea lui Loren rătăci peste grădinile cu pajiștile lor plăcute și copaci umbroși și, mai departe, acolo unde pășteau turmele. Trei crescători, având culoarea oamenilor trăiți în aer liber, stăteau lângă una din fântâni, adăpându-și caii.

– Am mai auzit zicându-se asta și mai înainte și presupun că este adevărat într-un anume sens, este o lume a bărbatului! Dar îmi place; îmi place pacea și sentimentul de a fi izolat de restul omenirii.

El zâmbi ușor, urmărind direcția privirii ei.

– O să te plictisești când interesul pentru toate acestea îți va dispărea, toate fac la fel.

– Toate?

– Au fost multe englezoaice tinere care au venit aici ca însoțitoare și ajutoare în casă. Se gândeau la aventură, dar în adâncul minții lor era ideea de a-și găsi un bărbat. Dar căldura, singurătatea și monotonia le-au învins. Așteaptă, Loren, până când o să mai treacă câteva luni. O să mori de nerăbdare să te întorci la civilizație.

– N-o să-mi fie de nici un folos; o să stau aici vreme de doi ani și jumătate, chiar dacă îmi place sau nu.

– Ciudată afacere, să vii aici în ograda Boss-ului. Toți au fost nedumeriți, fiindcă el

nu este genul patern. Și mai este și prea tânăr ca să fie tutorele unei fete de vârsta ta. Toți ne-am întrebat de ce n-a făcut niște aranjamente ca tu să poți rămâne în Anglia... își clătină capul și, pentru câteva clipe, se învâluie în tăcere... Da, nostimă chestie. Trebuie să fie un motiv pe care numai Boss-ul îl știe și o să-l aflăm și noi, eventual.

Vorbele lui Prof o descumpăniră, mai ales pentru că bunica Amalia găsisese și ea comportarea lui Thane ciudată. Bunica Amalia vorbise atât de straniu, sfătuind-o pe Loren să nu dea curs planurilor lui Thane, dar nu-i spusese și care erau acestea. Probabil că ea avea de gând s-o facă mai târziu, dar Loren nu-i dădea ocazia și, precaută, nu rămânea niciodată singură cu ea. De asemenea, evita să rămână singură și cu Thane, dar, într-o după-amiază, când stătea pe verandă așteptându-l pe Prof, Thane îi spuse să vină în biroul lui. Șovăind, ea-l urmă în camera liniștită, lambrisată cu stejar, de la celălalt capăt al culoarului.

— Stai jos, Loren... El era îmbrăcat în pantaloni și o cămașă verde; pălăria zăcea pe un scaun unde o aruncase... Este vorba de pensia ta. Eu ți-am dat ceva bani, dar ar fi mai bine să ai un cec plătit cu regularitate la bancă.

El menționă o sumă și o întreabă dacă îi convine. Ea zâmbi stânjenită și spuse:

– Jumătate ar fi suficient. N-am pe ce cheltui aici.

– O să ai când o să mergi la Kouri End. Dena întotdeauna se întoarce de acolo lefteră și fără îndoială, o să faci și tu la fel.

Ea-l privi pieziș, remarcând șuvițele albe de la tâmpile și liniile fine de la colțurile ochilor. Oricum, ridurile fine păreau mai aspre, ilustrând viața în aer liber pe care acesta o ducea printre cei de același sex cu el. Se va însura el vreodată? se întreabă ea, gândul ducând-o spre Felicity, fata pe care o menționase Dena. Sâmbăta următoare, Loren urma s-o întâlnească, pentru că tatăl ei proiecta un film pe care-l luase de la Brisbane și înainte de asta îi invitasese la un grătar. Loren își aminti cum verișoara ei Janet flirtase cu Thane și simți că s-ar distra urmărindu-o pe Felicity cu Thane și comparând comportamentul acesteia cu cel al îndrăgostitei Janet, care oricum, se amorezase mai tare de Robert, cu care se măritase după ce-l cunoscuse abia de trei luni.

– Când o să mergem la Kouri End?

– Dena merge de obicei când stocul este pe epuizate... haine, farduri de față și restul... vorbea dezinteresat ca și cum astfel de lucruri

ar fi fost plictisitor de frivole... Ar trebui să meargă curând; cred că este aproape o lună sau șase săptămâni de când a fost ultima dată... El făcu o pauză și cum Loren n-avea nimic de spus, continuă... O să-ți aranjez un cec lunar. Există o bancă la Kouri End, așa că o să poți scoate bani, ori de câte ori o să te duci acolo.

– Mulțumesc.

– Nu-mi mulțumi, îi replică el neutru, sunt banii tăi.

Ea-și ridică fața; el o privi remarcându-i culoarea delicată a obrazilor, ochii mari căprui, tandri și gânditori, ușor ridicați la colțuri. Ochii lui se mutară asupra părului ei, strălucind de viață, dar atârând pe umeri în stilul cel mai puțin formalist posibil. O ușoară mișcare a buzelor sale ilustrară gândurile lui și culoarea obrazilor lui Loren se accentuă.

– Ai controlul total al banilor mei, totuși, îi aminti ea, cu intenția de a-i abate gândurile... Presupun că trebuie să fiu recunoscătoare pentru ceea ce îmi dai.

– Asta se numește sarcasm? o întrebă el calm, cu o lucire bruscă în ochi.

Loren își scutură capul. I-ar fi plăcut să-i dea o replică usturătoare de același gen, dar nu-i veni nimic convenabil în minte. În afară de asta,

ea fusese martora mâniei lui îndreptate împotriva altora în două ocazii. N-avea nici o dorință de a-i provoca furia.

— Nu, bineînțeles că nu. Am stabilit o stare de fapt.

Thane nu făcu nici un comentariu asupra acestora și Loren își dădu seama că întrevederea se terminase, mai ales că el se ridica de pe scaun; genul de grație leneșă cu care el făcea asta, adăuga un plus de farmec aspectului lui formidabil. Ea stătea în picioare și, pentru o clipă, se uitară unul la altul, expresia de severitate a lui Thane reamintindu-i lui Loren ceea ce-i spusese Dena despre el, și anume că nu mai era bărbatul care fusese cu cinci ani în urmă. Cu siguranță că nu mai era; se maturizase enorm și chiar dacă Loren ar fi făcut un efort de imaginație, nu și l-ar mai fi putut închipui intrând în dormitorul ei și oferindu-i o batistă să-și șteargă lacrimile pe care el însuși le provocase. El se mai și întorsese să-și reînnoiască propunerea ca ea să coboare împreună cu el la petrecere. Nu, el n-ar mai face niciodată asta acum; era dur și aspru, așa cum îl descrisese Dena; fără îndoială că-ar considera o astfel de gingășie față de o femeie ca o slăbiciune din partea lui.

– Cum este poneiul? o întrebă el pe neașteptate în timp ce ajunseseră amândoi la ușă. Ești mulțumită de el?

– Este drăguț și blând. Îl călăresc în fiecare zi.

– Trebuie să-mi fac timp o dată să călăresc cu tine, spuse el și o lăsă uitându-se după statura lui înaltă, în timp ce el traversa holul, cu ochi măriți de uimire și nevenindu-i a crede.

CAPITOLUL IV

Printre scrisorile și pachetele aduse de avionul poștal era o scrisoare de la Janet. Loren o deschise cu nerăbdare, dar imediat se dezumflă când o citi. Janet părea scoasă din sărite că ea îi nesocotise dorința și se supusese celei a lui Thane. Loren puse scrisoarea de o parte, dar o mai reciti în seara când trebuiau să meargă la film, după ce se spălase și se îmbrăcase într-un halat de casă. Întotdeauna vruse să fie apropiată de Janet, s-o considere ca o soră în loc de o verișoară, dar aceasta nu fusese niciodată dispusă și acum părea chiar ostilă.

— Ești gata, Loren? se auzi vocea Denei de partea cealaltă a ușii și gândurile lui Loren se îndepărtară de la verișoara ei, pe moment.

— Intră, Dena.

Ușa se dădu în lături și Dena apără în prag arătând extrem de atrăgător într-o bluză verde și pantaloni albi.

– Ce s-a întâmplat? Ochii ei se opriră asupra scrisorii pe care Loren o ținea în mână și apoi spre fața ei... Ai primit vești proaste?

– Nu chiar... Loren reuși să scoată un zâmbet și-și privi prietena... Cred că ar trebui să mă îmbrac cu o rochie.

– Poți, dacă vrei. Eu nu mă simt bine în rochie. Stau prea mult în pantaloni, ăsta-i necazul.

Ea se uită încă o dată la scrisoare și întrebă dacă este din Anglia.

– Este de la Janet; nu-i place că am venit aici.

O încruntare de uimire apăru între sprâncenele Denei.

– De ce?

– Nu știu. Zice că ar fi trebuit să refuz oferta lui Thane.

Fusesse de fapt un ordin, un ordin de care nu putea să nu asculte, gândi Loren, dar Janet credea că ea ar fi putut să refuze.

– Este ciudat. Se aștepta ca tu să trăiești singură în Anglia?

– Ei îi cam plăcea de Thane, murmură Loren gânditoare, altfel de ce ar fi făcut asta?

Janet se măritase și era fericită... sau nu era oare? În minte îi veni ultima conversație pe care o avusese cu verișoara ei înainte ca aceasta să plece spre Canada. Loren îi spusese să-și

amintească de Robert și Janet se încruntase brusc; la vremea aceea, Loren era prea umilită ca să observe asta, dar acum își reaminti figura nemulțumită a lui Janet, când se încruntase. Dar nu refuzase Janet ca Loren s-o însoțească fiindcă dorise ca ea și Robert să fie singuri? Tresărind, Loren puse jos scrisoarea, își scoase halatul și-și trase rochia pe ea.

– O să fiu bine în rochie? întrebă ea plină de îndoială. Nu mi-ar conveni ca restul să fie îmbrăcate în pantaloni.

– Nu vor fi; o să vezi că toate vor fi îmbrăcate în tot felul de lucruri elegante – în special blonda Felicity. Întotdeauna se îmbracă șic – pentru Boss, bineînțeles. Întotdeauna când mergem la astfel de evenimente, eu stau cu inima strânsă ca ea să nu pună mâna pe el... Observând că Loren se chinuiește cu fermoarul, se apropie de ea și i-l trase... Mă întreb ce o să gândească despre tine? Să fii atentă; are unghii ascuțite!

Loren râse întrebând-o pe Dena ce vrea să insinueze.

– Mie n-o să-mi dea prea multă importanță, adăugă ea, amintindu-și că întodeauna fusese tratată ca un copil.

La șaisprezece ani și jumătate, Janet arăta ca o domnișoară sofisticată, plină de încredere în

ea și cu o grămadă de curtezani, dar Loren nu avea o astfel de maturitate bazată pe încrederea în ea însăși.

– Mai ai mult? vru Dena să știe, nedând nici o importanță comentariului lui Loren... Te-am întrebat pentru că Boss-ul devine iritabil când trebuie să aștepte și l-am auzit coborând scările.

– Mai am doar să mă pieptăn.

Loren ar fi vrut să-și dea cu puțin fard pe obraji și buze, dar ascultând ceea ce spusese Dena, își schimbă hotărârea.

– Este plăcut să mai ieșim, spuse ea uitându-se pentru ultima oară în oglindă și luându-și poșeta și o eșarfă din lână fină.

Thane stătea lângă mașină și Dena se strâmbă, grăbind-o pe Loren să alerge pe scări.

– Îmi pare rău, spuse Dena cu acel zâmbet strengăresc al ei. Ne aștepți de mult?

– Destul de mult! se răsti Thane. Puteți să vă așezați amândouă în față.

Motorul porni; se auzi un scrâșnet de roți și mașina porni ca o săgeată.

– Asta înseamnă să-ți spui rugăciunea atunci când pornim... Dena, care stătea între Thane și Loren își întoarse capul către aceasta din urmă și Loren îi văzu sclipirile vesele din ochi... Pregătește-te să te agăți de ceva, drumul este plin de hopuri și s-ar putea ca la o zgâlțâitură să sari afară prin geam.

– Potolește-te, Dena. Este imposibil să merg repede pe un drum neasfaltat și tu știi asta. Dacă o să continui tot așa, o să reușești s-o sperii pe Loren... El își întoarse capul și zâmbi fără veselie... Dena merge fără să frâneze, cred c-ai observat asta în ziua când te-a adus la Moonrock.

Thane își întoarse privirea spre drum; Loren scoase un mic oftat și exclamă:

– Conduce fără frâne! Se uită indignată la el și de data asta îl văzu râzând de-a dreptul... Dena conduce foarte repede și foarte bine.

– Îmi retrag cuvintele! spuse el cu veselie și Loren simți că ceva freamătă în interiorul ei, ceva care-i excita subconștientul... vag, straniu, de nedefinit.

Ei merseră foarte mult înaintea înserării, traversând mile întregi de tufișuri și lăstărișuri și acum soarele se lăsa, iar preria se colorase în roz și auriu, în timp ce matca uscată a unui râu avea reflexe metalice din cauza luminii violete a cerului. Mai merseră câteva mile și începu să se lase întunericul, transformând rozul și auriul în cărămiziu și apoi în violet. Peisajul căpătă noi forme și dimensiuni de o frumusețe feerică. Copacii Coolilaoh și arborii de cauciuc ce creșteau pe marginea râurilor păreau niște mari umbrele întunecate.

– Niciodată n-arată la fel, murmură Loren, urmărind fascinată ultimele raze purpurii care străbăteau întunericul... Fiecare noapte aici este un unicat la apusul soarelui.

– N-am observat, se auzi vocea tărăgănată a lui Thane.

Loren nu-și întoarse capul, dar își dădu seama că Thane își ridicase mâna pentru a-și ascunde un căscat.

– Nici n-ai observat, spuse Dena cu dezgust. Dacă ar fi fost capete de vite învârtindu-se pe cer, ai fi observat cu siguranță.

– La fel și tu, veni răspunsul lui rapid și toți izbucniră în râs... Nu trebuie să-i dai prea mare importanță Denei, o preveni Thane pe Loren. Trăncănește despre cele mai aberante lucruri. Mă aștept să-ți fi spus că bărbatul australian nu este interesat decât de animale?

– Da, așa am făcut, răspunde Dena înainte ca Loren să răspundă. Și este absolut adevărat. Femeile există aici doar pentru perpetuarea rasei; i-am spus și asta lui Loren.

Thane râse și puse piciorul pe accelerație, ajungând la o porțiune de drum mai bună decât până acum.

– Și deoarece rasa nu se poate perpetua fără noi bărbații, trebuie să fim interesați de ele.

– Oh, recunosc asta, dar interesul este foarte slab. I-am spus și asta lui Loren.

– Chiar? Se pare că ai bârfit mai mult ca de obicei. N-a roșit acest copil?

Tonul era rece, dar se simțea umorul în el. Obrazul micuț al lui Loren se întoarse spre el și ea-i spuse cu indignare că nu este un copil.

– Am șaptesprezece ani și jumătate, adăugă ea, ca și când el n-ar fi știut.

– Ce vârstă minunată – pentru o femeie, spuse el și apoi, fără nici un fel de legătură... Câți ani are Janet acum?

– Douăzeci și cinci. Sper că ți-o amintești foarte bine.

– Să mi-o amintesc? De ce ar trebui?

– Ai dus-o o dată la dans și întotdeauna vorbeai cu ea – la ultima ta vizită, vreau să spun.

– Da, presupun că am vorbit ceva cu ea. Mă întreb de ce? Cât despre dans, nu am luat-o eu, am văzut-o doar acolo.

Nu se mai spuse nimic despre Janet și conversația se îndreptă în altă direcție și la scurt timp, din întineric apărură niște lumini. Thane intră pe o alee și parcă mașina lângă câteva Land-Rover-uri, în fața casei Brandon. Era o locuință în stil colonial, cu două aripi, bogat mobilată, cu un pian mare în hol și tablouri atârdate pe pereți. Totul denota eleganță și îndestulare, se părea că singura preocupare a celor care stăpâneau această casă era acumu-

larea și prosperitatea, probleme care erau de fapt caracteristice marilor proprietari din provincie.

Prin ferestrele deschise ale salonului se auzeau râsete și vorbărie, atunci când cele două fete se îndreptară spre verandă. Domnul și doamna Brandon veniră în întâmpinarea lor și o priviră cu multă curiozitate pe Loren, care le fu prezentată. Domnul Brandon, un bărbat cu părul sur și corpulent, îi ținu mâna cam lung și uitându-se la Dena cu coada ochiului, Loren văzu cum buzele acesteia se strâmbă și una dintre pleoape i se mișcă imperceptibil.

– Poștiți înăuntru, îi invită doamna Brandon cu un zâmbet fermecător adresat lui Thane, toată lumea este curioasă s-o vadă pe micuța ta pupilă.

– Dar, Thane, nu mi-ai spus că ea este așa de drăguță! spunea Felicity, ceva mai târziu, onorându-l pe Thane cu un zâmbet, după ce se uitase la Loren cu o privire dezaprobatoare.

– Omisiune de nescuzat, se auzi vocea înceată a lui Thane în timp ce-și întorsese capul s-o examineze pe Loren de parcă ar fi văzut-o pentru prima dată.

– Într-un mod tineresc, copilăresc, bineînțeles, continuă Felicity, trecând peste remarcă lui Thane. Da, este drăguță într-un fel copilăresc, ca o fetiță.

Toți se uitau la ea și Loren se înroși, parte din cauza tulburării și parte din cauza furiei.

– Ar fi nemaîntâlnit să fie drăguță ca un băiețel, i-o întoarse Dena cu răutate și fu rândul lui Felicity să se înrosească.

Ochii lui Thane scîlpiră când îi întîlniră pe cei ai verișoarei sale, care-și ridică obrazul cu mândrie, indicând în acest fel c-ar fi vrut să-i zică și lui vreo două vorbe.

– O să vorbim noi mai târziu, îi șopti el printre dinți, în timp ce pupila lui era prezentată și altor oaspeți... Manierele tale nu sunt dintre cele mai alese!

– Se pare că ei vorbesc, nu-i așa? Dena și Loren se așezară lângă o fereastră și rămaseră singure câteva clipe, pentru a-și lua limonada cu gheață... Mă întreb despre ce or fi discutând?... Gura ei se subțiasă, ochii ei erau îndreptați spre silueta înaltă a lui Thane care stătea lângă Felicity, mâna acesteia rezemându-se pe manșeta lui, într-un mod intim... Dacă ăștia doi o să ajungă împreună, înseamnă că eu o să mă cărăbănesc.

Loren se încruntă.

– El n-o să se însoare cu una ca asta... să mă numească pe mine copilăroasă și fetiță.

Amuzată pentru o clipă, Dena râse.

– Ea a spus adevărul; tu ești plină de tinerețe, dar felul în care a zis-o... Întotdeauna este așa;

fără nici un fel de tact și fără nici un fel de bun simț, altfel și-ar da seama cât este de bătăracă... Ridicându-și paharul, Dena luă o gură de limonadă, cu o expresie gânditoare și ușor supărată... Nici nu se știe ce-ar trebui el să facă s-o mulțumească pe bunica Amalia. S-au certat tare ieri – dar sper că știi și tu?

Deoarece Loren scutură din cap, Dena continuă să-i explice că totul pornise de la faptul că Thane îi spusese că vrea să-l dea afară pe Cooper. Dar acest crescător lucrase pentru tatăl lui Thane, fiind angajat inițial de către bunica Amalia. Aceasta-i spusese lui Thane în termeni duri că Cooper va rămâne, amintindu-i nepotului său că ea este stăpâna la Moonrock.

– Dar cred că Thane a avut ultimul cuvânt!

– Bineînțeles că da, dar bunica Amalia a făcut una din scenele ei și Thane n-a avut de ales și a tăcut din gură. El nu poate să facă nimic cu ea zăcând în fotoliu, văicărindu-se și acuzându-l că vrea s-o omoare.

– Este chiar așa de bolnavă?

– Bolnavă? Este bolnavă doar când o contrazice cineva. După cum ți-am spus, doctorul zice că o să atingă suta de ani. De multe ori i-a spus lui Thane că a făcut cel mai prost lucru trecându-i lui ferma, după taică-său. Ca și când ea n-ar fi fost capabilă să conducă

singură, zice întotdeauna. Sunt foarte asemănători, el și bunica Amalia – o să se lupte până la sfârșit, doar dacă...

Din nou Dena se uită spre vărul său. El și Felicity râdeau împreună cu domnul Brandon care-i privea îngăduitor în timp ce stătea alături de unul dintre prietenii lui.

– O să-l facă să joace cum vrea ea, dacă este suficient de nesăbuit să se însoare cu ea!

– Nu cred ca Thane să se însoare din acest motiv, spuse Loren plină de încredere.

– Poate că o să trebuiască s-o facă până la sfârșit, deoarece știe că bunica Amalia o să dea înapoi când el o să-și aducă o nevastă la Moonrock.

– Sper să n-o aleagă pe ea, pentru că eu m-aș simți foarte prost dacă ea ar veni să stea cu noi.

Câțiva tineri, care tocmai sosiseră, intrară în camera plină de oameni. Ei își luară băuturi și, cum un prieten al lui Thane veni să se alăture acestuia și lui Felicity, ea se duse în întâmpinarea noilor veniți, mulți dintre ei fiind copia generațiilor mai în vârstă. Fetele, perfect educate, purtau haine elegante, în timp ce bărbații, înalți și bronzăți, purtau costume ușoare și un zâmbet continuu pe buze care se asorta cu aerul lor de aroganță.

Când toți invitații sosiră, fură conduși afară unde femeii indigene și bărbații lor erau gata să le servească mâncarea pe care o pregătiseră. Era o adunare veselă și Loren se distră foarte bine. Thane stătea pe aceeași parte cu ea și când privi în jur, o văzu pe Dena cu un tânăr foarte chipeș cu care părea să se înțeleagă de minune.

— Un vechi prieten, spuse Thane urmărind direcția privirii lui Loren. Se numește Ian Radnor; au fost la aceeași școală în Perth. Ian a venit aici să-și viziteze un prieten care are o mică fermă la câteva mile distanță... Thane se întrerupse uitându-se în jur... Nu-l văd pe tânăr, dar este pe undeva pe aici. S-a arătat foarte interesat de tine, adăugă el cu un zâmbet amuzat... M-am hotărât să-i spun că nu te poți mărita fără consimțământul meu.

— Tu!... Loren își ridică fața și îl privi... I-ai spus lui toate acestea?

— Bineînțeles, văzându-l cât este de interesat. N-am chef să fiu plictisit de astfel de tineri ambițioși; am destule probleme pe cap.

— Bine!... Loren rămăsese mută de indignare și apoi zise... Presupun că o să mi se permită să-mi aleg prietenii, în cele din urmă?

— În cele din urmă? întrebă el ridicându-și una din sprâncene. Ce subînțeles conține această remarcă? Cât despre Colin Melton,

optimistul englez care-și cheltuie veniturile de pe cele două proprietăți la Sydney, nu este genul de tânăr pe care doresc să-l cultivi.

– De ce? întrebă ea scurt, încercând să-și amintească figura acestui Colin, din nenumăratele persoane care-i fuseseră prezentate și nereușind. Ce ai împotriva lui?

– Nimic alarmant. Dar deoarece sunt protectorul și tutorele tău, trebuie să te feresc de a deveni prea atașată de un om care nu-ți poate asigura nimic din munca lui.

Loren tăcu, neavând nimic de zis în legătură cu sinceritatea sentimentelor afișate de tutorele ei. El făcea numai ce unchiul ei ar fi vrut să facă. Totuși, după o clipă se hotărî să întrebe:

– Ce te face să crezi că aș putea să mă atașez de el?

Thane se uită în jos spre ea și zâmbi slab:

– El este mai atrăgător decât ceilalți – sau cel puțin așa mi-a zis Felicity, cu toate că eu însumi n-am remarcat. Iar tu, draga mea, trebuie să găsești viața plictisitoare de acum. Toate tinerele englezoaice o găsesc; le lipsesc luminile și saloanele de dans și bineînțeles; compania celor ca ele.

– Stew și Prof mi-au spus același lucru, dar de fapt mie-mi place aici. În orice caz, eu n-am mers la dans deoarece eram încă la școală.

– Școlărițele nu dansează?

– Ba da, admise ea. Dar eu niciodată n-am făcut-o. Îmi plăcea să stau acasă cu mătușa mea și cu unchiul...

Amintiri tulburătoare o făcură să se oprească și pe neașteptate, simți mâna lui Thane oprindu-se pe umărul ei. Îi simți căldura prin țesătura subțire și, puțin șocată, descoperi că-i place asta. Singura afecțiune pe care o simțise fusese cea a mătușii și unchiului și pierzându-i pe ei se simțise îngrozitor de singură. Perspectiva venirii pentru a locui cu Thane se adăugase acestei nefericiri, mai ales că singurul lucru care-i rămăsese în memorie era modul grosolan în care el o pedepsise în fața acelor oameni de la petrecere, care se distraseră copios. Trecuse multă vreme de atunci și în toată această perioadă ea nu-l plăcuse deloc, crezând că-l urăște. Dar sosind la Moonrock descoperise curând că nu-l urăște; îi era mai curând indiferent, deși îl trata cu respect, nu din cauză că era tutorele ei, ci pentru că Thane era un bărbat care impunea respect. Acum stând lângă el pe aceeași băncuță și mâncând cotlet de miel, se trezi că-l vede într-o nouă lumină, încercând o plăcere ciudată la atingerea și la apropierea lui, și i-ar fi plăcut să-și sprijine fața de haina lui, să se simtă în siguranță și să descopere

reacția lui față de acest gest intim. Dar, bineînțeles, se abținu și foarte curând apoi, începu filmul; se aranjară aparatul de proiecție și scaunele pe pajiște. Domnul și doamna Brandon, împreună cu musafirii lor, ocupau locurile din față, cu crescătorii albi în spatele lor. Mult mai departe stăteau crescătorii aborigeni, cu un fizic fin, mândri și enigmatici, posedând o demnitate care-i făcea extrem de plăcuți.

Filmul se termină la ora zece și după un ultim pahar, invitații care nu rămâneau peste noapte începură să plece. Mașina lui Thane aluneca sub lumina lunii și, în câteva minute, ei fură învăluiți în pacea nopții, blândă și absolută, traversând un peisaj romantic, luminos dar straniu în imensitatea și singurătatea lui. Nici o mișcare în toată această sălbăticie, înafară de luminile mașinii peste iarbă, copaci și tufișuri. Arborii de cauciuc străluceau albi ca niște stafii, iar umbrele stâncilor din depărtare păreau niște giganți care se profilau pe cerul albastru-întunecat.

— Ai adormit, Loren?

Thane și Dena trăncăniseră tot timpul. Mulțumită să asculte, Loren devenise din ce în ce mai obosită, pleoapele începând să i se închidă și capul căzându-i înainte.

– Nu, murmură ea când Dena întoarce capul să se uite la ea. Nu... mormăi Loren prin ceața oboselii care o învăluia... dar sunt pe aproape.

Thane râse și spuse că ea ar fi trebuit să stea la mijloc, ca să poată dormi pe umărul lui și, dintr-odată, Loren se simți cuprinsă de o emoție firavă, dorindu-și să-și explice motivul acesteia. Dar era prea obosită ca să mai gândească și se concentrează asupra unui gând care nu o lăsa în pace. Își imaginează că-și lăsase capul pe umărul lui Thane și rezultatul fu o senzație de căldură care-i cuprinse trupul și-i încordă nervii la maximum, cuprinzând-o o surescitare pe care n-o mai încercase niciodată.

– Măine trebuie să stai în pat, spunea Thane înăbușindu-și un căscat.

În acea zi, călărise mult prin prerie cu oamenii lui, pentru a aduna vitele în vederea însemnării cu fierul roșu.

– Și eu? se auzi vocea înțepată a Denei, care era aproape sigură de răspunsul lui.

– Tu? Să stai în pat, vrei să zici? Vocea lui Thane reflecta supărare. Ai treabă de făcut.

– S-ar putea să fiu la fel de obosită, îi replică ea. Dumnezeu s-o ajute pe nevasta ta, Thane, dacă va exista vreo femeie care se va lăsa suficient de înșelată ca să se mărite cu tine!

– Nu vrei să ne oprim aici?... și nu mai fă pronosticuri asupra viitorului meu. Dacă vrei să te odihnești mâine dimineată, n-ai decât s-o faci, dacă asta o să însemne că ți se va restabili buna dispoziție – care îmi amintește, adăugă el pe un ton schimbat, încordat și furios... că ai repezit-o pe Felicity. Eram musafirii părinților ei, doar știi.

– Nu-mi place tipa, se rătoi Dena și imediat Thane o întrebă de ce... Face prea multe fasoane pentru gustul meu.

– Fasoane? Ce vrei să spui cu exactitate?

– Totdeauna vrea să fie centrul atenției – al bărbaților, bineînțeles.

– Și ție ți s-a acordat multă atenție, comentă Thane răutăcios.

– Ian? am fost încântată să-l văd; nu știam că este prieten cu Colin. Este plăcut să dai peste vechi prieteni.

– O să stea mult?

– A venit pentru o vacanță, dar și ca să vadă de fermă. Colin l-a rugat să-i fie partener.

– Ar putea să se apuce de altceva.

– I-am spus asta, dar s-a săturat de viața de oraș și tânjește după spațiile largi.

– Ca mulți alții... Din nou același ton răutăcios... Nu i-ar păsa dac-ar trăi într-un bordei?

– Ce snob ești, Thane! Fiecare trebuie să pornească cumva. Dar bunica Amalia?

– Ea a fost făcută din stofa care trebuie.

– Și încă mai este, veni replica rapidă și plină de subînțelesuri.

– Ai dreptate, fu răspunsul supărat al lui Thane. Ea este făcută dintr-o stofă specială... după care tăcu.

Loren se întreba somnoroasă la ce s-o fi gândind el. Poate că se gândea la însurătoarea cu Felicity, ca s-o pună pe bunica Amalia la locul care i se cuvenea. Dar știa că el, ar fi scăzut în ochii ei dacă ar fi procedat așa.

De ce să aleagă o fată ca Felicity când ar fi putut să aibă o fată ca Dena? Multă vreme se gândi Loren la asta, devenind din ce în ce mai somnoroasă, cu fiecare milă parcursă. Și brusc, îi încolți în minte ideea că nu l-ar fi vrut însurat nici cu cealaltă fată, dar înainte de a afla motivul acestei dorințe, o cuprinse somnul și nu-și putu deschise ochii până nu ajunseră la Moonrock.

CAPITOLUL V

Fidel cuvântului dat, Thane își găsi timp să călărească împreună cu Loren și ei merseară prin prerie; Thane pe un cal pur-sânge de culoare maronie, un animal înalt și puternic, iar Loren pe un animal gri, blând ca un miel.

Această diversiune a lui Thane de la rutina unei munci neîntrerupte, firesc, atâtă curiozitatea crescătorilor și a nevestelor lor care păreau să se uite la Loren cu un fel de amuzament, ori de câte ori ea intra în contact cu ei. Cooper chiar spusese o dată, pe un ton destul de obraznic:

– Deci acesta este Boss-ul. Dar o să găsească el o cale să iasă din această dificultate!

– Ce vrei să spui cu asta?

Loren nu-l plăcea, deși de obicei acesta era destul de umil cu ea și de multe ori ea se întrebase care o fi motivul pentru care nu-l prea place.

– Nu știi încă? O să afli curând! spuse el luând-o la picior, furios în graba sa.

Bunica Amalia spusese cu buzele strânse și ochii scânteind:

– Ce vorbiți voi doi singuri?... Nu-i dădu ocazia lui Loren să-i răspundă și continuă... N-am crezut niciodată că poate să fie atât de prost! Tu n-ai să faci niciodată rădăcini aici și eu credeam că el și-a dat seama! Dar probabil este vorba de ceva trecător!

– Bunică Amalia, vorbești în șarade, spuse Loren uitându-se mirată la ea. Nu înțeleg un cuvânt din ceea ce spui.

– Sărmană nevinovată! Nu, pentru că ești prea naivă. Du-te! adăugă ea uitându-se pe fereastră. Te așteaptă!

Thane zâmbea când Loren se apropie de el, dar văzându-i fața roșie și expresia de nedumerire, o întrebă ce nu era în regulă.

– Nimic special.

Ea puse piciorul în scărița șei și încălecă. Era în pantaloni, bluză albastră și o pălărie cu boruri mari.

– Bunica Amalia vorbește într-un fel ciudat.

– Ciudat? se încruntă el în timp ce începuseră să călărească. În ce fel, ciudat?

Loren ezită. Subiectul „bunica Amalia” trebuia evitat din conversația cu Thane; Loren învățase asta foarte repede după ce ajunsese la Moonrock.

– A zis că nu voi face rădăcini aici, veni răspunsul ei evaziv când văzu că Thane o forțează să-i explice.

– Atunci înseamnă că s-a ramolit. Știe doar că trebuie să stai aici doi ani și jumătate... Se uită cu curiozitate la ea, înainte de a adăuga... Acest comentariu nu putea să te facă să roșești și să fii nedumerită.

Loren își scutură capul a aprobare, dar rămase reticentă și atunci el o întreabă ce altceva mai spusese bunica lui.

– M-a întrebat despre ce vorbim când suntem singuri.

Ei călăreau în largul preriei, sub un soare metalic și necruțător. De undeva se auzi zgomotul unei păsări care stătea agățată într-un eucalipt și o pereche de păsări albastre, al căror penaj părea și mai sclipitor în lumina crudă a soarelui, zbură și dispăru în tufișuri.

– Așa a întrebat? întreabă el surprins. Și ce i-ai răspuns?

– Nu m-a lăsat să-i răspund.

Prea târziu, Loren își dădu seama că deschisese calea pentru alte întrebări și văzând că n-are scăpare, îi povesti lui Thane întreaga discuție avută cu bătrâna. Se instaură tăcerea și deodată, aproape pe neașteptate, Thane își lăsa capul pe spate și izbucni în râs.

– Bine, bine... Își întoarse capul și examinează fața lui Loren, cu o privire plină de amuzament... Să-ți-o imaginezi pe bunica Amalia ajungând la o astfel de concluzie! Uneori are idei ciudate... și iată, presupun că sunt și realizabile. Mă întreb dacă și ceilalți gândesc la fel?

Loren se uită cu coada ochiului la el; își pierduse răbdarea cu toate aceste remarci cu dedesubturi și vocea sa era neobișnuit de ridicată atunci când vorbește:

– Aș vrea să-mi explici. M-am săturat de toate aceste secrete.

– Sunt sigur că te-ai săturat, draga mea, îi replică el cu calm. Oricum, faptul că n-ai ghicit despre ce este vorba, îți va asigura pacea interioară. Vrei să călărim mai departe sau ți-e destul?

– Mi-ar place să merg mai departe, dacă ai avea timp, îi replică ea, convinsă, din această schimbare a subiectului, că n-ar scoate nimic de la el oricât ar insista... Îmi place să călăresc împreună cu tine, adăugă ea cu naivitate, pentru că pot intra mai adânc în prerie când suntem împreună. Când sunt singură, mi-e frică să nu mă pierd.

– Este bine să-ți fie teamă, o avertiză el. Această întindere de pământ trebuie tratată cu

respect. Mulți oameni și-au pierdut viața înfruntându-i primejdiile.

— Știu; Dena mi-a spus despre familia care a fost recent găsită moartă.

— Oasele au fost găsite, o corectă el. Albite și uscate de soare. N-au ținut cont de prima regulă a preriei: dacă te-ai pierdut, stai lângă mașină. În acest fel, ai o șansă de a fi găsit. În orice caz, acea familie n-a găsit de cuviință să-i avertizeze pe proprietarii de ferme asupra direcției în care aveau de gând să meargă. Noi ținem legătura unii cu alții prin radio și suntem gata să-i primim pe vizitatori. Dacă ei nu sosesc, organizăm expediții de căutare a lor. Din acest motiv, oamenii trebuie să stea lângă mașini, când au rămas fără apă sau combustibil. Nu-i putem ajuta dacă o iau razna prin tufișuri, în sălbăticie.

Loren se cutremură imaginându-și-i pe acei oameni rătăcind sub căldura necruțătoare a soarelui, cu piepturile uscate de aerul fierbinte care le scotea toată apa din corpuri deshidratându-i repede și cu cruzime. Se uită în jurul ei; peisajul era de o indescritibilă frumusețe, dar era și înfricoșător în același timp, ca și cum în aer ar fi plutit un spirit malefic care nu dorea amestecul omului în această puritate primară.

Vocea lui Thane o smulse din gânduri, când îi sugeră să descalece și să se așeze. Rămase

foarte surprinsă, deoarece, de câte ori călăriseră, el nu-i mai făcuse o astfel de propunere. Dimpotrivă, întotdeauna avusese impresia că el consideră călăritul de plăcere drept o pierdere de timp și ar prefera să se întoarcă la treabă. Dar în această dimineață, îl văzu mult mai relaxat decât de obicei; părea mulțumit să stea afară până când ea ar fi dorit să se întoarcă.

Loren fu bucuroasă să se odihnească și se așază pe un copac căzut, ochii ei fiind îndreptați spre o șopârlă ce-i privea nemișcată de pe o creangă uscată. În jur era o liniște mormântală; o briză ușoară le gâdila nările cu mirosul ciudat al ierburilor preriei. Câțiva dintre arborii de cauciuc își întorseseră frunzele în direcția opusă razelor și Loren observă aceasta cu ochii măriți de uimire.

— Natura se autoprotejează nemaipomenit împotriva pierderii umidității, explică Thane. Dacă plantele își întorc suprafața frunzelor de la soare, pierderea de apă este mai mică.

— Este minunat! Când te gândești, Thane, că omul nu este atât de deștept ca natura.

— Eforturile omului sunt slabe în comparație cu ale ei, o aprobă el întorcând capul spre ea și zâmbindu-i. Natura are avantajele ei față de noi.

Ea râse și simți că interesul lui pentru ea crește. Și încă o dată, se simți rușinată și ușor

tulburată. Era prima dată când încerca senzația de a fi singură cu Thane. Nu se știe cum, într-un mod inexplicabil, el începuse s-o afecteze; cunoștea o emoție ciudată de fiecare dată când călărea cu ea, și, în unele ocazii, simțea cum pulsul începe să i se accelereze ca și cum ar fi așteptat ceva necunoscut. În aceste momente încerca să-și adune gândurile și să și le clarifice.

– Am primit o altă scrisoare de la Janet, spuse ea repede, vrând să întrerupă tăcerea care continua. Nu pare a fi prea fericită.

– Nu este fericită? Ochii negri ai lui Thane priveau interogativ în cei ai lui Loren. În ce sens?

– Nu sunt sigură, dar trebuie să fie ceva. Am impresia că este nemulțumită.

– De soțul ei sau de noua sa patrie?

Vocea lui Thane trăda plictiseală, ca și cum subiectul l-ar fi iritat. Azvârlindu-i o privire fugară pe sub genele dese, Loren observă că lui Thane îi căzuse o șuviță de păr pe frunte, când își scosese pălăria. Fu fascinată de această șuviță, care-i dădea un aer copilăresc, ce contrasta atât de mult cu austeritatea și aerul lui obișnuit de siguranță.

– De ambele – cred, replică Loren cu ezitarea nesiguranței. La început era grozav de îndrăgostită de Robert.

„Dar Janet fusese de multe ori teribil de îndrăgostită“ își aminti Loren.

— La început? O sprânceană neagră se ridică și expresia lui Thane era acum de amuzament amestecat cu nemulțumire... Dar acum nu? Atunci înseamnă că ea este foarte modernă. De ce naiba oamenii nu sunt siguri mai întâi?! De cât timp este măritată?

— Mai puțin de un an.

Singura reacție a lui Thane fu o mișcare disprețuitoare din umeri și din nou se instaură tăcerea, întreruptă doar din când în când de ciripiturile păsărelelor din copaci. O pasăre solitară zbură prin preajmă în căutare de hrană, încântându-le ochii cu coloritul penajului ei, o simfonie de purpuriu, bleu și galben.

Loren se sprijinea mulțumită de un copac și îi scăpă un oftat ușor; Thane, a cărui privire îngustată era îndreptată spre turmele și oamenii lui, se întoarse cu un început de zâmbet pe buze.

— Oftezi? De ce?

— Nu mi-e dor de acasă, dacă asta vrei tu să sugerezi, veni răspunsul instantaneu al lui Loren... Nu, este un oftat de mulțumire. Asta înseamnă să trăiești — să fii departe de forfotă și zgomot, trafic și tranzistori.

— Adevărat? se miră el. Dacă-mi amintesc bine, nu erai atât de entuziastă la început.

Ochii lui hoinăriră peste figura ei, într-un mod asemănător celui în care el o examinase în acea noapte, în care se proiectase filmul și Felicity făcuse comentarii asupra ei, spunând că este drăguță. Thane păruse atunci să descopere ceva și acum o studia din nou cu aceea privire cercetătoare. Ea se înroși, buzele îi tremurau și zâmbetul lui Thane deveni și mai pronunțat. Loren își dădu seama că el îi ghicise tulburarea și se simțea și mai încurcată. Măcar dacă n-ar roși atât de ușor – ca o școlăriță sfioasă. Janet nu fusese niciodată atât de neajutorată și Loren era convinsă că din această cauză, verișoara ei se înțelegea atât de bine cu băieții. Loren nu putea să fie așa – ori de câte ori subiectul conversației cu un băiat o făcea să se simtă tulburată, se închidea în ea și se înroșea – exact cum făcea acum, gândi ea disprețuindu-se pentru asta.

– Nu știam că locul acesta poate să fie așa, spuse ea pe un ton defensiv, atât de atrăgător și dulce... Oamenii cred că Provincia este o sălbăticie.

– O mare parte din ea este încă sălbatică, zise el în cele din urmă, absent. Dar ce de schimbări s-au produs de la primele zile ale pionieratului, când era atât de puțină apă – Australia este cel mai uscat continent, cred c-ai învățat asta la

școală... Ea dădu din cap și el continuă... Canalele râurilor sunt uscate în cea mai mare parte a anului, dar avem ape subterane... El căzu pe gânduri, vorbind mai mult pentru sine... Da, cea mai mare parte este sălbatică, în ciuda apei subterane.

– Îți place, totuși.

Loren simți o nevoie puternică de a-i abate gândurile. Cu un ușor șoc, ea descoperi că își dorește ca el să-i dea importanță, s-o privească la fel ca pe o tânără femeie, ca Felicity sau Dena, și nu ca pe pupila lui.

– N-aș putea trăi în altă parte.

El zâmbi slab și ea-i privi profilul sever cu trăsături fine, dar puternice și accentuate. Trăsăturile se potriveau cu acest corp viril și plin de forță și cu mâinile aspre și bronzate; se potriveau de asemenea și cu personalitatea lui – aroganța lui aristocratică, la fel ca și aceea a altor proprietari deținători de posesiuni care le asigurau bogăția. Thane mai avea, totuși, și alte trăsături de caracter. Era blând cu animalele lui și plin de grijă față de angajați, care-l ascultau, cu excepția lui Cooper, care părea să fie nemulțumit fiindcă, spusese Dena, spunea tuturor că Thane face discriminări între el și ceilalți.

– Este timpul să ne întoarcem.

Thane se uită la ceas și se ridică în picioare, punându-și pălăria pe cap. Cu un gest neașteptat, îi întinse mâna lui Loren, care ascunzându-și surpriza, își puse mâna într-a lui, simțind un fior când el o trase în sus; ajunse în dreptul lui și s-ar fi dat la o parte, plină de confuzie, dacă el nu i-ar fi ținut mâna prizonieră. Thane îi privi fața îmbujorată și-i spuse, nu fără oarecare urmă de veselie:

– Ți-e frică de mine, Loren? Te întreb, deoarece citesc în ochii tăi teama.

– N... nu sunt s... speriată, se bâlbâi ea cu mâna rămasă într-a lui. D... de ce aș fi?

Brusc, el râse dându-și pălăria pe spate.

– Pari totuși speriată de mine. Ce ai, copilule? Spune-mi!

– Nimic... Se uită în ochii lui închiși la culoare, încercând să citească ceva în ei. Veselie, mai mult ca sigur și nedumerire, ca și când Thane ar fi fost uimit de modul în care reacționase ea... Ai spus că este t... timpul să ne în... întoarcem.

Un alt râs ușor și o ciudată strălucire apărură în ochii lui când, dezlipindu-se de ai ei, coborâră peste picioarele goale și bronzate, încălțate în sandale. Când el își aplecă fața ca și când ar fi urmat s-o sărute, ea simți că inima îi sare din piept și picioarele i se înmoaie. Ea se uită spre

el, în aşteptare, cu buzele desfăcute şi ochii căprui limpezi şi zâmbitori. Cu un mic gest nervos, ea-şi împinse pălăria de pe frunte şi-şi şterse transpiraţia care se adunase acolo. Thane o urmărea nemişcat, cu faţa apropiată de a ei; şi iată, era un moment de farmec pentru Loren, în timp ce stătea acolo cu Thane, cu razele soarelui filtrându-se prin ramurile copacilor, aurind întreaga scenă cu o frumuseţe ireală. Simţurile lui Loren erau ascuţite şi vii, stimulate de apropierea lui Thane, de masculinitatea şi forţa lui... şi de expresia din ochii lui negri, alarmantă dintr-un punct de vedere, datorită ciudăţeniei sale.

— Da...

Brusc, Thane dădu drumul mâinii ei, întorcându-se spre calul lui, Danger, legat de un copac.

— Este timpul să ne întoarcem.

Schimbarea din vocea lui era ca un duş rece pentru Loren, ale cărei buze începură să tremure când se duse să-l dezlege pe Silver. Ce făcuse oare de-l determinase pe Thane să-şi schimbe atitudinea faţă de ea? Dacă ar fi avut mai multă experienţă, ar fi înţeles cu ce-a greşit. Poate că n-ar fi trebuit să stea aşa, uitându-se la el, în acel mod special, cum făcea Janet, îşi aminti Loren, roşindu-se toată. Janet flirtase cu Thane

și unchiul Thomas o avertizase pe aceasta că Thane nu era atât de prost să nu-și dea seama despre ce este vorba. Dacă voia într-adevăr să-l atragă, spusese tatăl ei, ea ar fi trebuit să acționeze cu mai multă reținere feminină... de exemplu să-și folosească ingenuitatea; să fie sfioasă și să pară că șovăie – să nu grăbească lucrurile. Loren se înroși și mai tare amin-tindu-și cum stătuse lângă el și aproape îl rugase s-o sărute.

Era tăcută și reținută când se îndreptară în direcția casei, trecând printre turmele de vite, pe un alt drum decât cel pe care veniseră. Animalele pășteau liniștite sub soare – rasa Santa Gertrude care fusese adaptată la Moonrock de tenacea bunică Amalia, înainte de a da ferma și toate proprietățile fiului ei, tatăl lui Thane. Această rasă era rezistentă la vicisitudinile Provinciei și bunica Amalia fusese foarte nemulțumită când Thane introdusese animale asiatice pe care le creștea la Babet Downs, una din celelalte ferme pe care bătrâna doamnă o preluase de la un bărbat, care nu era capabil să suporte costurile acesteia, vânzând-o la un preț ieftin.

– Ceee!

Exclamația ascuțită a lui Thane o făcu pe Loren să-și îndrepte privirea spre fața însoți-

torului său, negru de supărare. Crescătorii su-
pravegheau păscutul animalelor și urmărind
direcția privirii lui Thane, Loren nu putu să-și
dea seama ce se întâmplă și care este motivul
furiei lui. Ochii lui se îngustaseră din cauza
soarelui, în timp ce-i observa pe oameni, sau
poate pe unul singur?

Brusc, el își împinse călcâiele în burta calului
și o luă la galop în direcția oamenilor, care
deveniseră neliniștiți văzându-l pe Boss că se
îndreaptă spre ei. Loren îl urma, dar distanța
dintre ei devenea din ce în ce mai mare și ea se
încruntă, nedumerită de comportamentul lui.

El alerga ca vântul, semănând cu un centaur,
într-atât trupul lui se confundase cu al ani-
malului. Ce văzuse de alerga ca scos din minți?
se întrebă Loren, dar când ajunsese ceva mai
aproape de el, îi auzi ordinele.

— Lasă în pace calul!

Cooper! Făcea pe nebunul cu calul lui și
Loren își înăbuși un mic oftat. Nesocotind
ordinul dat de stăpânul lui, Cooper continua să
facă demonstrații cu calul, ținându-î frâiele atât
de strânse încât animalul protesta. Ceilalți
crescători așteptau ca Thane să ajungă în dreptul
lui Cooper. Nimic nu se mișca înafara unui
norișor pe cer; chiar și animalele păreau
nemișcate — siluete în soarele preriei. Cooper

își dădu capul pe spate când Thane se apropie de el și izbucni în râs. Călărea un frumos cal de rasă; râuri de sudoare, pe ambele părți ale animalului, arătau cât este de chinuit. Thane strigă un alt ordin; Cooper continua să facă demonstrații, uitându-se în tot acest timp la Loren. Calul încercă să sară în față, dar fu strunit cu cruzime. Ținându-și respirația, Loren se uită la Thane; Ochii lui ardeau ca focul, iar mușchii gâtului se mișcau violent, ca apoi să înțepească. Se auzi un al treilea ordin, dar Thane nu mai așteptă să vadă dacă este ascultat, iar Loren și crescătorii asistară la cea mai dramatică performanță pe care o văzuseră vreodată în viața lor. Doi călăreți într-o înfruntare ciudată. Cooper care zâmbea zeflemitor, începu să se întoarcă și să se răsucescă pentru a-i bloca drumul lui Thane, dar acesta din urmă nu se dădu la o parte și drama ajunse la apogeu când Thane ridică o mână și în câteva secunde Cooper ajunse rostogolindu-se în țărână, calul lui bătând aerul cu copitele. Thane se uita fix la picioarele însângerate ale calului și Loren se întrebă de câte ori îngenunchease calul până ajunsese în halul acela.

— În picioare!

Vocea lui Thane vibra de furie și Loren se trezi că se roagă lui Dumnezeu să nu ajungă

niciodată victimă unei astfel de crize. Ar fi leșinat de frică dacă Thane ar fi fost vreodată atât de furios pe ea.

Privirea lui se plimbă peste crescătorii de vite, care-și coborâseră capetele – cu excepția aborigenilor ce nu se considerau incluși în atitudinea plină de dezgust a Boss-ului față de oamenii lui.

– O să vorbesc cu stăpâna... spuse Cooper ridicându-se din țărână și ștergându-se de praf, cu privirea îndreptată spre fața lui Thane... O să-ți arate ea cine este șeful aici!

Oftatul celorlalți oameni aproape se auzi, în tăcerea care se lăsase; Loren văzu buzele lui Thane cum se albesc.

– Du-te înapoi acasă! Dena o să-ți dea salariul. Ai propriul dumitale mijloc de transport, deci nu te mai reține nimic aici.

– Nu mă poți da afară. Am fost angajat de bătrână!

– Ești concediat! urlă Thane și pentru o clipă, păru că vrea să-l pălmuiască pe om, dar deoarece era sub demnitatea lui să facă acest lucru, își înfrână mânia și spuse... Du-te cu acest cal. Încaleci pentru ultima dată pe proprietatea mea.

Urmă un moment plin de încordare, timp în care Cooper se uita la el, dar apoi, luă frâiele în

mână și se îndepărtă. Thane își îndreptă atenția spre ceilalți oameni:

— Cât pentru voi, zise el supărat, ați scăzut mult în ochii mei. V-am spus să fiți cu ochii pe Cooper și să-mi raportați tot ceea ce știți că eu nu aprob.

Se lăsă din nou tăcere și oamenii se uitară unul la altul. În cele din urmă, unul dintre ei vorbi:

— Am vrut s-o facem, Șefu', dar ne-am gândit că dacă o să-l muștrăm pe Cooper, o să-i folosească. Ei bine, am făcut-o de mai multe ori și în câteva ocazii a devenit violent și a sărit la bătaie...

— Bătaie?... Nimeni n-are voie să se bată la Moonrock... De ce nu mi s-a spus?

— Cooper ne amenința că se duce la doamna Benedict și în mod firesc, n-am vrut s-o supărăm. Ne-a amenințat că o să ne reclame la doamna și dacă o să vă spunem dumnea-voastră... Omul, un crescător aspru, care se apropia de cincizeci de ani, făcu o pauză și păru stânjenit... Eram între ciocan și nicovală, adăugă el, și apoi amuți.

— Tot nu vă găsesc nici o scuză; știți că nu permit cruzime față de animalele mele.

Asta fu tot ce zise Thane. Loren văzu că încă o dată, oamenii lui încercaseră să evite un scan-

dal între el și bunica lui și era clar că și el realizase asta, dar în drumul de întoarcere spre casă, ochii lui erau tot fioroși și buzele strânse, mai ales că trecură și pe lângă Cooper. Omul era furios și Loren știa că el va încerca să provoace un scandal, ducându-se la bunica Amalia. Ce se va întâmpla? Va accepta bătrâna doamnă concedierea lui Cooper, ascultând cele întâmplate, sau va recurge la unul din „atacurile” ei? Loren prevăzu și asta, dar se gândi că bătrânei n-o să-i servească la nimic, mai ales cu Thane în această stare de spirit. Și în orice caz, dacă lui Cooper nu i se va permite să mai călărească, nu va mai putea rămâne la Moonrock.

Thane se dușe la bunica lui imediat după ce-i dădu un ordin Denei, care se afla în curte, mângâind un mânz nou-născut. Aceasta rămase privindu-l cum se îndepărtează, după care se întoarse spre Loren care descălecăse și-i dăduse frâiele lui Stew, care conducea calul la grajd.

— Iar o să fie scandal! Ce s-a întâmplat? De ce mi-a spus să-i plătesc lui Cooper salariul?

Loren relatează tot ce se întâmplase, notând brusca subțiere a buzelor Denei când îi vorbi despre modul în care fusese tratat animalul.

— Este timpul ca el să plece — dar o să dăm de dracu’!

– Ești sigură că bunica Amalia nu va dezaproba cruzimea?

– Nu este așa de simplu. Vezi, ea i-a spus lui Thane că Cooper trebuie să rămână și, în încăpățânarea ei, va da totul la o parte, în afara faptului că se trece peste ea.

– De data aceasta, Thane nu va ceda, îi replică Loren confidențial. Nici chiar dacă bunica Amalia va face un „atac“.

Și el nu cedă. Bunica Amalia o chemă pe Dena la ea, douăzeci de minute mai târziu și Loren auzi totul, în timp ce stătea pe verandă după masa de prânz.

– Stătea întinsă în fotoliul ei, așa cum face întotdeauna, văicărindu-se și cerând medicamente, mirosind săruri și bând siropuri. S-au certat îngrozitor, dar Boss-ul a rămas neclintit. Cooper trebuie să plece.

– Crezi că cearta a avut un efect dezastruos asupra ei? întrebă Loren îngrozită. N-a coborât la masă.

– Ca să facă pe interesanta, să-l facă pe Boss să se simtă vinovat. Dealtfel, Maisie îi prepară acum de mâncare – am fost în bucătărie și am văzut o tavă plină cu un munte de friptură de oaie și legume... Dena se încruntă gânditoare... Ceea ce mă tulbură este că acest incident ar

putea să pună lucrurile la punct și nu m-ar mira ca Thane să-și anunțe logodna cu Felicity la balul crescătorilor de vite care va avea loc sâmbăta viitoare.

Ceva se zvârcolea în inima lui Loren; ea-și aminti gândurile care o cuprinseseră în mașină când ea, Thane și Dena se întorseseră de la filmul proiectat la familia Brandon. Hotărâse atunci că nu-l voia pe Thane însurat nici cu Felicity, nici cu Dena... și acum știa de ce! În minte îi veni momentul acela de neuitat când ea și cu Thane stătuseră sub copac în acea dimineață. Dorise ca el s-o sărute, să-i simtă brațele împrejurul ei, să-l audă șoptindu-i complimente care ar fi fost preludiul la ceva mai mult.

Thane. Ce ciudat era să simtă așa pentru el, după ce lucrurile între ei începuseră atât de prost. Ea vruse să-l tortureze, își reaminti, și chiar îi ceruse unchiului ei să-l bată. Acest ultim gând o făcu să zâmbească involuntar în timp ce revăzu în minte momentele dramatice de la pășune, când Thane cel puternic îl doborâse pe Cooper de pe calul lui, făcându-l să se rostogolească în țărână. Nimeni nu-l putea lovi pe Thane fără a rămâne nepedepsit.

— Nu cred că ar acționa pripit numai ca s-o înfrunte pe bunica lui, spuse ea în cele din urmă,

dar fără siguranța pe care i-ar fi plăcut s-o aibă... Dacă n-o iubește pe Felicity...

– Oamenii ca Thane nu-și tulbură mintea cu lucruri ca dragostea... Dena era încă încruntată; își pierduse optimismul caracteristic... Ar fi o unire avantajoasă, înafară de faptul că ar rezolva problema bunicii Amalia. Familia Benedict a fost întotdeauna interesată în a acapara cât mai mult pământ și asta ar fi o metodă simplă de a-și mări averea, Felicity fiind copil unic.

Sprâncenele lui Loren se încruntară și ochii i se înnegurară.

– Crezi că Thane ar lua în considerare acest aspect?

– El este un Benedict; bineînțeles că s-ar gândi. Înafară de asta, el trebuie să aibă un fiu, nemaexistând altcineva care să moștenească Moonrock-ul... Pentru o lungă vreme ea tăcu și apoi, ridicând din umeri... Hai, vino să ne facem siesta și apoi o să mergem să înotăm.

– Presupun, spuse Loren dezamăgită, în timp ce amândouă se pregăteau să intre în casă, că dacă Thane se hotărăște să se însoare, Felicity va fi cea cu care bunica Amalia ar fi de acord?

– Absolut sigur, adăugă Dena cu un pic de ură, bătrâna nu va trebui să dea înapoi; ea se va

considera autoarea morală a întregii mașinații!
Ar putea ajunge la concluzia că ea l-a forțat pe
Boss să se însoare!

*

*

*

Bunica Amalia insistă să fie văzută de
doctorul „zburător“ care, după ce-i ascultă cu
răbdare văicărelile, acesta îi spuse lui Thane că
ea simulează. Loren și Dena stăteau pe verandă
și când conversația începu să se audă afară,
Loren se ridică să plece, dar mâna Denei o
reținu, împiedicând-o.

În Australia, din cauza marilor întinderi de
pământ, asistența sanitară se acordă de către
medici transportați cu avioane.

— Trebuie să știu ce se întâmplă, șopti Dena
cu un zâmbet de scuză. Thane n-o să ne spună,
așa că o să aflăm singure.

— Dar să ascultăm... începu Loren, dar fu
imediat oprită de Dena care o luă din nou de
braț.

— Bunica Amalia... ai auzit vreodată astfel
de minciuni?

Bătrâna doamnă îi spunea doctorului tot felul
de povești despre nepotul său, în timp ce Thane
o asculta și doctorul scotea din când în când
câte o vorbă.

— Să crezi că am creat aceste locuri ca să fiu dată la o parte de un tânăr ca el, care nu știe ce înseamnă lupta și lipsurile! Niciodată nu i-aș fi trecut această proprietate tatălui lui — dar de unde să știu că o să moară atât de curând? Doctore, ar fi trebuit să mă vezi când eram tânără! Călăream cel mai... se opri și fetele și-o imaginară arătându-l pe Thane, când continuă... El și cei ca el n-o să călărească niciodată ca mine! Îmi amintesc că mi se spunea „cea mai bună călăreață din Provincie“ — m-ai fi putut vedea cum îmi croiam drum cu turmele, curățind pământul de tufișuri la fel ca orice bărbat! În aceste zile femeile nu știu nici cum să însemne un vițel cu fierul înroșit!

Dena pufni:

— Ei bine, mie-mi place asta! Ce naiba am făcut toată săptămâna trecută! Mai zi o dată, bătrână, și o să ai de a face cu mine!

Loren chicoti și prietena ei răspunse.

— Hai să mergem, spuse ea o clipă mai târziu. Se pare că doctorului i s-au spus destule.

În salon era pregătit ceaiul și Dena începu să-l toarne când apărură cei doi bărbați.

— Îți merge mai rău, răsă doctorul. Nu, nu este vorba de inima ei, așa că nu avea remușcări. Mintea, despre asta este vorba. Din nefericire, Thane, această veche luptătoare dă rapid în

mintea copiilor... Scutură din cap, menționând faptele din tinerețe ale bătrânei doamne... Păcat, mare păcat! Nu mai sunt astfel de femei în zilele noastre... se întrerupse și ochii i se plimbară de la o fată la alta... Îmi pare rău, dar astfel de femei nu mai există.

— Scuzele nu sunt necesare, doctore. Eu una nu mi-aș dori să fiu ca bunica Amalia. Ea ar fi trebuit să fie bărbat.

— Neîndoiește că așa ar fi trebuit să fie. O femeie aspră, Thane, adăugă doctorul, luându-și zahăr din vasul de argint pe care i-l întindea Dena... O să ai de lucru cu ea mai târziu. Din cele spuse de dânsa, ghicesc asta.

— Ea încă mai vrea să conducă aici. Necazul de data aceasta s-a tras din cauza faptului că l-am dat afară pe unul dintre bărbații pe care ea însăși l-a angajat, cu ani în urmă. Dar recent, Cooper s-a schimbat; are în el o cruzime care a ieșit la suprafață. Se poate ca această schimbare în el să fi avut loc în urma nemulțumirii din ultimele șase luni.

Thane se uită întrebător la Dena, și ea dădu din cap, continuând povestirea în timp ce Thane începuse să-și bea ceaiul.

— Cooper s-a dus la Sydney pentru o scurtă vacanță și acolo și-a găsit o femeie. A adus-o aici și a trăit cu ea în bungalow-ul lui. Spunea

că mai întâi încearcă să vadă cum este acest mod de viață, spuse Dena în timp ce ambii bărbați se uitau la ea și zâmbiră... Ce minți proaste au bărbații! spuse ea, distrasă pe moment.

— Draga mea, zise doctorul micios, ai spus că locuia cu el în bungalow-ul lui. Sper că nu voiai să insinuezi că totul era doar platonice?

Ea-și împreună mâinile, dar după o clipă nerăbdarea i se risipi și inevitabilul ei zâmbet strengăresc apărui.

— Ei bine, după cum spuneam, ea încerca, și se pare că se hotărâse să se mărite cu Cooper; dar foarte curând, fără să-l avertizeze, o șterse cu autostopul cu niște turiști la Alice Springs. De acolo s-a întors la Sydney, sau așa se crede. Cooper a devenit morocănos și nu s-a mai înțeles cu nimeni. Apoi deveni arogant, așa cum fac unii oameni când se simt cu musca pe căciulă.

— Era mai mult decât arogant, continuă Thane gânditor. Devenise obraznic. L-aș fi dat de mult afară dacă nu mi-ar fi fost frică de bunica Amalia, să nu facă un șoc sau așa ceva.

Doctorul tresări.

— N-ai nici o grijă — după cum ai văzut. În locul dumitale nu mi-aș face prea multe griji să n-o necăjesc. Acum ea este ca un copil,

aşa cum ți-am spus și deși trebuie tratată cu mult respect, este nevoie de o mână forte. Am văzut o mare diferență la ea față de ultima dată – și vreau să spun că mintea ei se va duce înaintea inimii.

O expresie de durere trecu pe fața lui Loren. Bătrânețea era foarte tristă. Și părea de necrezut ca mintea bunicii Amalia să ajungă ca a unui copil.

– Ar trebui băgată în țarc... Vocea lui Thane exprima sentimentele tuturor celorlalți... Da, ar fi o binecuvîntare ca această bătrână doamnă să moară în țarc.

Înainte de a pleca, doctorul merse să-l vadă pe Prof, care stătea la pat, din cauza unei indispoziții stomacale din ziua trecută. I se dădură câteva medicamente și i se recomandă să stea la pat tot restul săptămânii.

– Nu pot, spusese el cu emfază. Este doar marți și nu pot închide școala pentru toată săptămâna.

– Să-l urmărești să stea în pat, îi zise doctorul lui Thane. El este schimbat, nu poate lucra dacă este bolnav.

Cum Dena era foarte ocupată cu bunica Amalia, care susținea că doctorul este un prost bătrân care nu-și cunoaște meseria, Loren se oferă să aibă grijă de Prof. Merse în fiecare zi

până la micul lui bungalow și-l hrăni, curăță casa și spală tot ce era murdar.

Vineri, Dena o întreabă pe Loren dacă ar vrea să meargă la Melville Downs, doar pentru o vizită și încă pentru o altă problemă, spusese ea. Dena roșise ușor când îi povesti toate acestea și Loren o privi cu curiozitate. Nu era prima dată când Dena menționa numele lui Ian, din acea noapte cu cinematograful și de fiecare dată obrajii i se împurpurau.

— Mi-ar place să vin, spuse Loren entuziasmată, dar ce se va întâmpla cu bunica Amalia și cu Prof?

— Profesorul este pe picioare, nu așa mi-ai spus?

— Da, dar este încă amețit. Nu cred că poate să-și facă nici ceaiul.

— O să trimit pe unul dintre servitori acolo. Cât despre bătrână, îi are pe Prim, April și Maisie, deci mă aștept ca ele să se descurce cu ea pentru câteva ore. Dealtfel, nu-i nimic în neregulă cu ea în afară că-i place să fie țăfnoasă. Nu vorbește încă cu Boss-ul. I-a zis astăzi că a terminat-o cu el pentru totdeauna și a făcut profeția că tot ceea ce a făcut ea se va duce dracului din cauza proastei lui conduceri și Moonrock se va acoperi de tufișuri și buruieni.

Loren trebui să râdă.

– Ca și cum ar fi posibil! Săraca bunica Amalia, cred că este nefericită, pentru că-și închipuie că are dreptate.

Dena dădu din cap gânditoare.

– Asta-i motivul pentru care Thane are atâta răbdare cu ea – cel mai răbdător mod de a fi al lui, din câte îl cunosc. Când ajungi să-l cunoști este aproape cel mai neînțelegător ins. Nu așa ca bunica Amalia, deși așa pare uneori, și mai ales atunci i te opui. Cel mai bun lucru în aceste situații este să dispari din calea lui.

Lui Thane trebui să i se spună că Dena și Loren plecau să-i vadă pe Colin și pe Ian. El se încruntă și-și fixă privirea asupra lui Loren, care se înroși și-și aplecă fața, deși n-avea nici un motiv s-o facă. Dar privirea lui îi reaminti că el îi spusese lui Colin despre autoritatea pe care o are asupra ei; dealtfel, Thane îi explicase clar că ea nu trebuie să fie prea prietenoasă cu Colin. Ei bine, aceasta era doar o vizită, făcută fiindcă Dena voia să-l vadă pe Ian din nou, lucru firesc, deoarece ei fuseseră prieteni de școală.

– Să nu stați prea mult.

– Vocea lui avea un accent trăgănat australian, dar conținea un ordin și Dena se încruntă la el.

– Trebuie să ne întoarcem la o oră anume?

– Aș dori să fiți înapoi la cină.

– Imposibil. Știi cum sunt drumurile...

– Drumurile? Întrebă el cu o mișcare arogantă a sprâncenelor. Înțeleg că numai buldozerele ajung acolo.

– Asta am vrut să spun. N-o să ne putem înapoia la cină.

– Bunica Amalia este destul de țăfnoasă, fără a mai adăuga și lipsa ta de la cină. Îi place să fim toți, știi asta... chiar dacă uneori nu vorbește cu noi, adăugă el cu un soi de umor negru.

– Bine, o să încercăm să ne întoarcem – dar nu trimite după noi o echipă de căutători, dacă nu ajungem la timp; eu nu sunt genul care se pierde în tufișuri.

Ochii lui Thane o măsurară.

– Presupun că nu ești, mai ales așa de aproape de casă. Oricum, fă un efort să te întorci la cină – de fapt, o să vă aștept, adăugă el punând punct discuției, fără a-i da Denei posibilitatea să mai spună ceva și se îndreptă spre magazie.

Proprietatea pe care o cumpăraseră Colin era la sud de ranch-ul Brandon, așa că acum Melville Downs, ocupat de Colin, era cel mai apropiat vecin al lui Moonrock. Casa era o clădire joasă și construită dezordonat, cu un acoperiș de tablă și o verandă în partea din față. Chiar înainte ca Dena să parcheze, bărbații ieșiseră în fața casei, zâmbind cu gura până la urechi.

— Deci ai convins-o pe Loren să vină? Privirea lui Colin se opri admirativ pe fața lui Loren... Eram îngrijorat că n-ai să vii, spuse el cu ochii lui albaștri zâmbitori și ridicându-și mâna ca și cum ar fi vrut s-o prindă pe a ei... Dena i-a spus lui Ian că nu este sigură că o să vrei să vii, dar o să te întrebe. Bine ai venit la Mellville Downs; nu este ca la Moonrock, după cum vezi.

• El arătă cu mâna în direcția proprietății fără prea mult entuziasm și trăsăturile lui frumoase se înnegurară. Loren clipi din ochi. Se părea că Colin nu era satisfăcut cu această achiziție. Pe de altă parte, Ian vorbea cu entuziasm despre proprietate, în timp ce stăteau toți pe verandă bând sucuri și sifon.

— Mi-am pus practic mintea la contribuție ca să mă întovărășesc cu Colin, spuse el uitându-se la Dena, care privea prin aerul refractat de căldură, undeva la trei mile distanță, unde putea fi văzută o moară de vânt. Moara de vânt pompa apă subterană într-un rezervor, de unde era trasă prin țevi.

Dena își întoarse capul și o ușoară cută îi apăru între sprâncene.

— Trebuia să te gândești mai întâi, Ian. Nu vreau să te descurajez, dar alții și-au făcut praf banii în acest loc. Sunt sigură că lui Colin nu-i

pasă, adăugă ea zvârlindu-i o privire întrebătoare acestuia.

Colin dădu indiferent din umeri și, uitându-se spre Dena, Loren remarcă faptul că și ea observase lipsa lui de entuziasm în privința proprietății pe care o cumpăraseră.

– Este foarte puțină apă aici...

– Nu sunt de acord, le-o tăie Ian grăbit. Am o presimțire că ea este îngrijorată din cauza acestei investiții a prietenului ei, într-un pământ care s-a dovedit atât de ostil și de arid și în care proprietarii precedenți și-au pierdut banii și au fost forțați să se întoarcă la oraș.

– Proprietarul dinainte a încercat să dea de apă. Turma lui... pe moment Dena rămase tăcută și apoi completă... a murit de sete. Noi n-am știut pentru că el era un bărbat foarte mândru, iar Thane și domnul Brandon îl puseseră în gardă să nu cumpere acest loc. Când noi am aflat ceea ce i s-a întâmplat, i-am luat vitele care-i rămăseseră și le-am ținut împreună cu ale noastre, iar mai târziu le-am vândut la piață. Dar pierderea lui a fost imensă.

Ea se uită scuzându-se spre Colin, dar atenția acestuia era fixată asupra lui Loren. Părea imun la faptul că o tulbura.

– Știu toate acestea, replică Ian. Și încă mai cred că putem da de apă dacă săpăm un pic mai jos.

Dena îi spuse că la Moonrock apa fusese obținută de la o adâncime rezonabilă, dar nici asta nu-l descurajă pe Ian care-i povesti că în unele locuri apa este la câteva mii de picioare adâncime.

– Se poate sonda în continuare, accentuă el și când Dena îi vorbi despre costurile enorme, el adăugă... Am ceva bani puși deoparte și vreau să-i investesc în această proprietate. M-am săturat să trăiesc la oraș, vreau să stau în aer liber și vreau să muncesc, chiar dacă n-o să câștig prea mulți bani...

– Toți crescătorii de vite sunt aici pentru bani, Ian... vocea Denei se frânse și ea tăcu.

Ian părea că se hotărâse definitiv.

– Am putea să venim să vă vizităm? întrebă Colin când fetele se urcaseră în mijlocul lor de transport și erau gata de plecare... Sper că șeful de la Moonrock n-o să obiecteze?... Zâmbetul lui era adresat lui Loren și era ușor ironic... Tutorele tău m-a avertizat să nu mă apropii prea mult de tine, compromițându-te, dar nu mi-a interzis să te văd.

El râse, făcându-l și pe Ian să râdă, dar Loren se supăraseră. Colin îi pusese brațul în jurul mijlocului și-și apropiase obrazul de al ei ca și când ar fi vrut s-o sărute. Ea hotărî că el se

poartă cu prea multă familiaritate și ei nu-i păsa de el câtuși de puțin. Se simțea ceva nesincer în persoana lui și Loren se trezi că speră ca Ian să-și schimbe părerea și să nu se întovărășească cu el.

— O să vorbesc cu Ian prin radio despre asta, spuse Dena cu prudență. El o să-ți spună dacă puteți să ne vizitați la Moonrock... Dena băgă cheia de contact a motorului... La revedere...

Ea făcu cu mâna și la fel făcu și Loren. În următoarea clipă vehiculul demară și începu să traverseze preria. Ambele fete tăceau, pierdute în gânduri.

— Ce părere ai de Colin? întrebă Dena în cele din urmă. Ți-l amintești, desigur, de la film?

— Nu. Nu mi l-am putut aminti când Thane mi-a vorbit despre el... Se opri și Dena se uită întrebător... Thane zicea că el s-a interesat de mine — la film, vreau să spun. Dar făcusem cunoștință cu atâta lume încât n-am putut să-l localizez. Mi l-am amintit astăzi văzându-l, dar foarte vag. Nu cred că Ian ar trebui să se întovărășească cu el, adăugă ea răspunzând la prima întrebare a Denei.

— Thane a spus că el era interesat de tine? Dena ridică o mână și Loren, urmărind direcția, scoase un mic suspin; un mânz alb stătea printre

copaci, într-o stare de veghe, cu capul mândru ridicat în sus... Trebuie să pun mâna pe el, declară Dena. Spun asta de câte ori îl văd, dar de data aceasta vreau s-o și fac.

– Nu, nu-l prinde și nu-l pune în frâu, se rugă Loren în timp ce Dena apăsase pe accelerație până la fund... Este sălbatic și sălbăticia este în sângele lui. Rasa lui a fost aici înaintea noastră.

– Nu-i adevărat, o corectă Dena. Caii nu sunt indigeni în Australia. Toți acești cai sălbatici sunt proveniți din cai care au scăpat.

Ochii lui Loren erau tot pe mână; nu vedea nici o diferență în faptul că el provenea din caii care scăpaseră de prin ferme și spera din tot sufletul să nu fie prins.

– Ce spuneai? Ah, da, Colin era interesat de persoana ta. Mă întreb despre ce au vorbit el și Thane când acesta din urmă i-a spus să nu te curteze... Dena râse... Asta-i caracteristic șefului. Nu scapă nimic de sub control; consideră prevederea mai bună decât toate... Dena își țuguie buzele într-un mod nostim... Deci n-ai voie să ai un curtezan. Puritatea ta trebuie păstrată la fel de bine ca și banii tăi. Nu, adăugă Dena analizând ce-i spusese Loren. El nu este un tip drăguț. De fapt, am pre-

sentimentul că nu se va stabili aici și-l va lăsa pe Ian baltă, ca proprietar al locului, sau va insista să-l vândă.

— Și eu am aceeași impresie. Sper ca Ian să se răzgândească, înainte de a se întovărăși cu el.

Încetară orice comentariu și Loren se uită cu coada ochiului la prietena ei, întrebându-se dacă Dena îl plăcea pe Ian. Acesta era foarte diferit de Colin, mai matur — și nu se purtase deloc familiar cu Dena, deși se cunoșteau din școală.

Pe de altă parte, Colin nu părea să aibă răbdarea să asculte problemele care-i stăteau în față; dimpotrivă, părea plictisit de ele și nu-l interesase decât Loren, pe fața căreia stătuse cu privirea fixată.

— Cum să fac să-l invit pe Ian la Moonrock, fără să-l invit și pe Colin? se întrebă Dena încetinind mersul mașinii din cauza unei porțiuni de drum mai dificile... Aș vrea ca Ian să vină la dansul crescătorilor, dar Thane n-o să-l vrea pe Colin. Thane este foarte încăpățânat și dacă tu și cu mine ne-am dat seama de caracterul lui Colin, îți dai seama că și el l-a ghicit. Acesta este motivul pentru care Thane nu a fost de acord ca acest Colin să fie prieten

cu tine; asta explică și faptul că atunci când am făcut lista invitaților, Thane a tăiat numele lui Colin. Mi-a spus că-l pot invita pe Ian, dar eu n-am putut — nu se făcea să-l invit pe unul fără celălalt.

— Totuși, ai vrea ca Ian să vină?

— Da, mi-ar place să vină... Dena scutură din cap cu resemnare... Trebuie să uit asta, adăugă ea, spunând că toți vecinii fuseseră invitați la dans, înafara lui Ian și Colin care o să se simtă prost când o să afle că au fost lăsați pe dinafară.

— Chiar mă minunez că n-au aflat încă.

Dansul crescătorilor era a doua zi seara, dar nici Ian și nici Colin nu menționaseră nimic, ceea ce însemna că ei nu aflaseră nimic despre evenimentul ce urma să aibă loc.

— Colin este încă un străin aici și nu vorbește cu prea mulți oameni prin radio — singurul mijloc prin care se află noutățile. A fost la film, este adevărat, dar nu cred că este prieten cu familia Brandon. Aici nu te împrietenești cu un fermier mărunț, iar Colin asta este, dat fiind puținul pământ pe care-l posedă.

Dena accelerează când drumul se îmbunătățește și cele două fete ajunseră la timp la cină.

După masă, bunica Amalia se retrase în camera ei, iar fetele ieșiră cu Thane pe verandă.

Dena era neobișnuit de liniștită și, după un timp, Thane o întreabă ce are.

– Aș vrea ca Ian să vină aici mâine seară, răspunse ea fără se ezite, privindu-l pe Thane drept în față.

– De ce nu? Ți-am spus să-l inviți.

– Cum pot să fac asta – fără să-l invit și pe Colin? replică ea rugătoare.

– Vrei să-mi ceri să-l inviți și pe Colin?

El părea într-o dispoziție bună, relaxându-se în fotoliul cel mare plin de perne, cu fața îmblânzită și cu picioarele întinse.

– Vrei, Thane?

Tonul era rugător și gura Boss-ului se umbri de un zâmbet. Loren își ținu respirația, plecându-și ochii, pentru a-i evita privirea cercetătoare.

– Este foarte important deci, ca Ian să vină?

Atenția lui întreagă era concentrată asupra verișoarei sale, care spre deosebire de Loren, nu căuta să-și ascundă expresia feței. Tot ceea ce spuse ea, fu:

– El este un prieten vechi, Thane, și nu știu ce o să-i spun când o să descopere că noi am organizat un dans și nu l-am invitat.

Thane dădea din cap a încuviințare, înainte ca Dena să fi terminat de vorbit și, după ce se

gândi un moment, îi zise acesteia să trimită două invitații, zâmbetul accentuându-i-se când ea spuse:

– Mulțumesc mult, Boss; într-adevăr ești un om cumsecade.

– Am și eu momentele mele de cumsecădenie, o aprobă el și ochii lui se opriră asupra lui Loren, când ea-și ridică fața și-l privi cu ochi strălucitori... Da... am momentele mele de cumsecădenie...

CAPITOLUL VI

Sâmbătă dimineața Loren fu trezită de duetul unor păsărele ce stăteau în ramurile eucaliptului de lângă fereastra ei. Deschise larg fereastra și azvârli firimituri de pâine, pe care le păstra de obicei pe o măsuță lângă geam. Mâncarea dispăru cu rapiditate, ciugulită de cele două păsărele din iarba verde. Pe Loren o umflă râsul. Păsările își ridicară capetele în așteptare.

— Gata. Duceți-vă și găsiți-vă singure șopârle!

Ce nostime erau! Cu o săptămână în urmă, sprijinindu-se de fereastră, ca să inhaleze puțin aer proaspăt, ea văzuse o păsărică ciugulind din mâna lui Thane și chiar ea însăși reușise, fără prea mult efort, să câștige încrederea păsărilor și în fiecare zi, înaintea asfințitului, aceste două păsărele veneau și o așteptau să-și ia cina în grădină. Păsărelele erau încă pe pajiște uitându-se la ea, dar văzând că nu mai este rost de altă mâncare, zburară într-un arbore de cauciuc, continuând să ciripească.

– Ce drăgălașe sunteți, păsărelelor!

Ochii ei se măriră în timp ce vorbea; stăpânul lui Moonrock călărea pe câmp... un călăreț desăvârșit care părea făcut să trăiască în șa. Loren stătea nemișcată, urmărindu-l fascinată în timp ce el se apropia observându-i pe crescătorii care adăpau animalele. Se opri când ajunsese în dreptul lor, adăpându-și propriul cal, vorbind cu ei ca de obicei și gesticulând ca și cum ar fi dat niște instrucțiuni. După un timp, Loren plecă de la geam, făcu o baie, apoi se îmbracă și se pieptănă în fața oglinzii, gândurile învâlmășindu-i-se haotic în cap, plăcerea vizitei pe care urma s-o facă la Kouri End cu Dena fiind amestecată cu teama că Thane și-ar putea anunța logodna cu Felicity la dansul de diseară. El fusese de două ori în săptămâna aceasta la ranch-ul Brandon, și Loren presupusese că pentru afaceri, dar Dena se încăpățânase să-i spună că fusese s-o vadă pe Felicity și, dacă afacerile lui se îmbinau cu cele ale tatălui acesteia, era foarte posibil ca în curând să aibă loc o căsătorie. Fusese o săptămână plină de evenimente, cu vizita doctorului zburător, apoi cu boala profesorului care stătuse la Melville Downs și acum urma vizita în oraș, iar în seara aceasta, dansul crescătorilor se ținea în acea

clădire lungă în care Stew fixase lumini și decorațiuni toată săptămâna.

Thane și Dena erau deja la micul dejun când Loren coborî să mănânce. Thane îi spusese Denei că merge la Kouri End cu niște treburi și o să zboare cu ele, cu avionul. Ochii lui Loren se luminară când auzi asta, deși fu cuprinsă de un val de emoții, recunoscând față de ea însăși că ar fi preferat să zboare singură cu Thane – deasupra câmpiilor nesfârșite pe care pășteau vitele, imună la căldură, praf și strălucirea nemiloasă a soarelui. Dar, paradoxal, Loren era bucuroasă de prezența Denei, care trăncănea și era exuberantă, antrenând-o și pe ea... și păstrând întreaga situație într-un stadiu neutru. Dar poate că Dena nu va fi în starea ei de spirit obișnuită, astăzi; poate că ea, ca și Loren, s-ar putea gândi și chiar îngrijora la ceea ce ar putea să anunțe Thane diseară. Uitându-se la ea și văzând-o cu o expresie visătoare în ochi, Loren începu să se întrebe dacă Dena nu se gândea la Ian. Dacă era așa, atunci era evident că n-o mai interesa Thane și nici planurile lui de viitor.

Thane conduse camioneta până la câmpul de aterizare, trecând de-a lungul potecii umbroase de lângă casă, unde palmieri și smochini creșteau printre arborii de cauciuc și flori, care umpleau aerul cu parfumul lor ce se amesteca

cu mirosul pătrunzător al salcâmilor australieni ce se îndreptau cu mândrie spre cer.

Odată ajunși în avion, își puseră centurile; motorul porni și elicea începu să se învârtască, în timp ce avionul rula pe sol, stârnind nori de praf... O pasăre, cârâind nemulțumită, zbură de pe craca ei din arborele de cauciuc și dispăru într-un tufiș, continuând să protesteze. Observându-l pe Thane, Loren văzu cum acesta își rotește ochii de jur-împrejur, nescăpând nimic, în timp ce se înălțau peste pășunea tropicală. Relieful regiunii nu era nici plat, nici muntos, ci un mozaic ondulat de combinații de culori – verde și oliv, gri și roșu, movuri violente amestecate cu bejul turmelor de animale asiatice. Crescătorii mergeau pe lângă ele, iar în depărtare, pe vârful unui deal, se vedea un călăreț singuratic ce inspecta totul de la înălțime. O bună bucată de timp, zburară deasupra pământurilor lui Brandon și apoi se aflară deasupra altei proprietăți, aceea a lui Jack Cunningham, care fusese la film împreună cu soția și cei doi fii.

– Puteți urmări un rodeo, spuse Thane uitându-se în jos, acolo unde călăreții erau separați, ca apoi să se repeadă ca niște săgeți, prinzând taurii cu lasouri. Călăreții doborau

animalele la pământ trăgându-le de coadă și apoi le secționau coarnele de la bază.

— Nu doare? strigă Loren îngrijorată, în timp ce un taur care scăpase se învârtea furios în jurul unui călăreț, ce se distra grozav pe socoteala acestui joc.

— Din nefericire, da. Dacă ai fi jos, ai auzi mugetele de durere ale taurilor; nu este un sunet plăcut dar treaba trebuie făcută.

Loren îl privi cu coada ochiului și văzu că figura lui era mai curând înnegurată. El detesta să facă orice vietate să sufere... Gândurile ei zburară din prezent în trecut, în acea zi în care Thane o pedepsise, fiindcă îl lovisese, atât de violent — și atât de nescuzabil; acum știa că o meritase, dar atunci nu credea așa ceva. Thane nu-și făcuse probleme ca s-o lovească. Fusese foarte furios, totuși, și Loren învățase acum că era foarte imprudent să-i atâți furia și spera cu ardoare să nu-l mai înfurie niciodată.

Sosind la Kouri End, Thane lăsă avionul la marginea pistei de aterizare și le conduse pe cele două fete la o cafenea, unde mâncară biscuiți și băură cafea. Apoi le părăsi, după ce stabiliră să se întâlnească la prânz ca să mănânce împreună.

– Oare ce treburi are la bancă? spuse Dena, bombănind după ce el fu la o oarecare distanță de ele.

– Are treabă la bancă?

Pe Loren nu prea o interesa acest lucru și ea se uită în jurul ei cu nerăbdare, observând strada prăfuită și magazinele și băcăniile ce păreau să aibă tot ce-ți dorește inima.

– Mi-a spus că are treburi la bancă – înainte ca tu să cobori la micul dejun. Poate că este ceva în legătură cu Felicity. Ei bine, o să vedem, și cât de curând, fiindcă dacă nu-și anunță logodna diseară, atunci nu cred c-o s-o facă vreodată.

– De unde ai ajuns la această concluzie? o întreabă Loren, privind-o cu curiozitate și observând că ea uitase complet de neplăcerea provocată de Cooper.

Încă o dată, Loren întrevăzu probabilitatea ca Dena să nu mai fie interesată de Thane.

– El nu este amoretat de Felicity și dacă o s-o ia de nevastă, o s-o facă pentru a o înfrunta pe bunica Amalia. Este posibil ca el să se hotărască repede. Dacă chestia asta nu înseamnă nimic pentru el, atunci n-o s-o facă. Nu ești de acord că este foarte logic?

Loren dădu din cap, încercând să nu se lase copleșită de mâhnire și să-și strice plăcerea de

a fi venit la oraș. Avea o grămadă de bani pentru a cheltui și erau multe lucruri pe care voia să și le cumpere.

— Sper că ai dreptate, Dena... Dar tot nu-l văd pe Thane făcând ceva nebunesc, doar așa, ca să se opună bunicii Amalia.

— Dar este vorba de mărirea domeniului. Se pare că ai uitat asta. Din păcate, Felicity este o partidă bună... scutură din cap... pentru Boss n-ar fi o mișcare greșită să se extindă în continuare. Hai să nu ne mai gândim la Felicity. Am o grămadă de lucruri de cumpărat. Pulovere și pantaloni, bluze și lenjerie. Îți cumperi și tu niște haine noi?

— Bineînțeles.

Loren se uita plină de surescitare în primul magazin în care intrară. Se părea că avea de toate. Celelalte magazine păreau mici prin comparație și Dena îi spuse că întotdeauna își făcea cumpărăturile de la Henderson. Așa că ele se plimbară peste tot, căutând și cumpărând. Încercară rochii, bluze, fuste, pulovere și bineînțeles pantaloni.

— Doamne, exclamă Loren privindu-și portofelul gol, n-am cheltuit niciodată atâția bani, într-un timp atât de scurt! Thane n-o să-mi mai dea, cel puțin până luna viitoare!

— Crezi că o să mai ai nevoie? N-o să mai venim curând la oraș...

— Uneori mai cumpăr câte ceva de la magazinul din Moonrock... Aplecându-și umerii resemnată, Loren își închise portmoneul... O să mă descurc și fără, cumpăr doar ciocolată și dulciuri de acolo.

La scurtă vreme, se întâlnește cu Thane, care, terminându-și treburile, hotărî că este timpul să se întoarcă acasă, drept pentru care se îmbrăcă imediat după masa de prânz și ajunseră la timp ca să-și facă siesta, deși era mai târziu ca de obicei. Thane nu prea dormea după-amiaza, așa că intră în casă să se schimbe și după ce o făcu cu rapiditate, ieși și o găsi pe Loren trîncănind pe verandă cu Stew. Acesta îi descria decorațiunile pe care le făcuse pentru dansul crescătorilor. Luminile fuseseră rearanjate și acum Stew spunea:

— Bărbații și partenerele lor se pot săruta prin colțurile sălii, unde este mai puțină lumină.

Râsul cristalin al lui Loren izbucni ca un clopoțel, nu atât din hazul celor spuse de Stew, ci mai ales pentru a-i face plăcere acestuia. Văzându-l pe Thane ieșind din casă, Stew o luă din loc până la marginea pajiștii și-și continuă pregătirile pe care le întrerupsese din cauza lui Loren. Ea-și ridică privirea la Thane care se

oprise lângă ea și-i văzu zâmbetul de amuzament ce-i apăruse în colțul gurii.

– De ce toți se întorc grăbiți la treburile lor când mă văd? S-ar crede că sunt ca un stăpân de sclavi.

El se sprijini de un stâlp care susținea acoperișul verandei, cu pălăria de soare dată pe spate, lăsând vederii șuvițele negre de păr ce străluceau plăcut. Își ridică o mână pentru a-și înăbuși un căscat, iar cealaltă mână și-o înfipse în cureaua de la pantaloni, rămânându-i afară doar degetul mare și o porțiune acoperită cu păr, pe care se afla un ceas cu curea de piele de care nu se despărțea niciodată.

– Lui Stew nu-i este frică de tine, zâmbi Loren privind în direcția lui.

– Dar ție? Întrebă el ciudat și pe neașteptate. Ți-e frică de mine, micuță Loren?

Ea-i zvârli o privire tulburată, dându-și seama că se emoționase și că nervii i se încordaseră la maximum.

– De ce să-mi fie frică de tine? Este o prostie să mă în... întrebi așa ceva.

Veselia i se citea în crețurile de la colțurile ochilor și în modificarea gurii a zâmbet.

– Teamă sau sfială, nu sunt sigur ce... adăugă pentru că nu putea rezista... O vânătaie pe piele

este până la urmă ceva definit, dar emoțiile ies la iveală, nemaiputând fi stăpânite.

— Oh, șopti ea înroșindu-se, iar îmi amintești de asta!

El râse și se sprijini pentru a sta și mai confortabil, nedând nici un semn c-ar vrea să se grăbească.

— Ai jurat să mă urăști pentru tot restul vieții tale, îi reaminti el.

— Am vrut să te omor cu o bară, i-o întoarse ea, întrebându-se vag unde vrea să ajungă această conversație.

— O bară! Ce mod neelegant. Să mă strangulezi, draga mea, este nezgomotos, rapid și nu lasă urme.

El glumea cu ea într-un mod care-i înlătură orice urmă de indignare și o înlocui cu un sentiment de plăcere și așteptare. Indiferența lui inițială nu-i lăsase decât alternativa de a-l trata în același fel, dar pe măsură ce trecuseră săptămânile, ea începu să dorească să-i vorbească și să-i atragă atenția asupra ei. Această dorință atinsese o cotă înaltă în acea zi în care stătuseră sub copac după ce călăriseră împreună; dorise mai mult decât atenția lui, atunci când își ridicase fața spre el. Vrusese să-i simtă buzele acelea ferme peste gura ei, acel obraz mândru alături, tăria trupului zvelt lângă

al ei. Conștientă de roșeața care începuse să-i coloreze obrajii din cauza acestor gânduri, ea se grăbi să vorbească, în ciuda faptului că nu-i plăcuse niciodată să analizeze acest incident special.

– Mi-ai spus că sunt un copilaș. Și eu vrusesem să fiu adultă; din acel motiv mă coafasem...

Vocea îi deveni șovăitoare și buzele lui Thane se ridicară la colțuri. Cu toate acestea, tonul lui era lipsit de umor atunci când vorbi:

– Erai un copilaș. Crezi că un adult ciupește sau dă cu piciorul?

Loren își clătină capul, privirea oprindu-i-se pe pielea lui, în mod automat.

– Te-a durut tare?

Întrebarea ei fusese pusă la fel de automat ca și privirea și un zâmbet șugubăț îi apăru pe buze.

– Mi-ai lăsat o vânătaie urâtă... O bruscă sclipire apăru în ochii lui Thane în urma acestei amintiri. Te poți felicita că ai fost singura femeie care a făcut asta. Acum tebuie să te lași păgubașă. Ți-ar părea foarte rău pentru tine dacă s-ar mai întâmpla vreodată.

Dispoziția lui înclinată spre glumă dispăruse. Ochii lui larg deschiși erau imploratori, deși Loren nu-și dădea seama de ce.

– N-o s-o mai fac niciodată, îl asigură ea cu o voce pierită și fu ușurată să vadă că-i apare lucirea în ochi și zâmbetul pe buze... Mulțumesc că m-ai dus la Kouri End, spuse ea grăbită să schimbe subiectul... Îmi place să zbor. Am fost teribil de nervoasă când a trebuit să zbor spre Australia, dar în avionul cel mic a fost minunat.

Ar fi preferat să-i spună că se simțise așa fiindcă nu-i fusese teamă cu Thane ca pilot, dar se abținu, sigură că el ar considera constatarea ei naivă și cam neadevărată.

– Majoritatea oamenilor preferă avioanele mari, precum și vapoarele de același calibru... Făcu o pauză și apoi spuse cu hotărâre... Trebuie să te duc într-un oraș adevărat. Deoarece nu ți-e frică să zbori, o să mergem până la Alice. Ți-ar place?

Ochii ei scânteiară.

– Alice Springs? Vrei, Thane? Mi-ar place să merg acolo. Cât este de departe?

– Trei sute cincizeci de mile.

– Doar la distanța asta? exclamă Loren și Thane râse spunând că ea se obișnuise cu distanțele lor.

– Într-un timp atât de scurt, adăugă el, cu ochii ațintiți asupra ei, într-un mod care o făcu să-și aplece capul, din cauza unei sfeli bruște,

provocată de expresia ciudată din privirea lui, ce semăna cu o mângâiere.

Thane mai avea o calitate și anume, aceea de a o face să se simtă neputincioasă și... coope-rantă; da, așa se simțea acum și dintr-odată îi apăru în minte imaginea lui Janet. Janet obișnuia să se înfioare într-un fel de extaz, susținând că Thane era atât de puternic încât o înspăimânta, și că era atât de mare că se simțea mică și neînsemnată pe lângă el. Reamintin-du-și cuvintele ei ironice la adresa a ceea ce spusese Janet, Loren nu-și putu stăpâni un zâmbet și lui Thane nu-i scăpă acest lucru. Ochii lui o priviră întrebător.

— Ce este așa de amuzant?

Ea-și prinse buzele cu dinții pentru a nu izbucni în râs.

— Janet era odată a... amorezată de tine, răspunse ea împinsă de o forță necunoscută să spună adevărul gol-goluț.

— Era? Thane primise informația cu indife-rență. Mi-e teamă că n-am observat.

— Ai observat! se rătoi Loren, curajoasă dintr-odată. Bărbații își dau întotdeauna seama când fetele sunt îndrăgostite de ei!

Tăcere, lungă și stranie, întreruptă în cele din urmă de cârâitul unui papagal din arborele de cauciuc. La treptele inferioare ale verandei o

șopârlă se prăjea la soare și, undeva din vecinătatea eucaliptului, se auzi un tril de pasăre.

– Bărbații întotdeauna își dau seama când fetele sunt îndrăgostite de ei...

Vocea lui era murmurată ca și când și-ar fi vorbit lui însuși, dar întreaga lui atenție era concentrată asupra lui Loren, care stătea în picioare, în fața lui, mică și gingașă, cu trăsături delicate și perfect proporționate și cu ochi mari și încrezători... Ochii încă umbriți de recenta pierdere. Măinile mici erau strânse în fața trupului ca pentru a combate nervozitatea posesoarei. Ochii stăpânului de la Moonrock căpătaseră cea mai ciudată expresie în adâncul lor.

– Întotdeauna?... Un zâmbet brusc apăru pe fața lui Thane; privirea i se îndreptase spre locul unde Stew își desfășura activitatea... Du-te în pat, Loren. Siesta ta este foarte importantă astăzi, pentru că o să te culci târziu la noapte.

Încă o dată, schimbarea din vocea lui Thane avu asupra ei efectul unui duș rece; Loren îi urmări privirea... și și-l dori pe Stew la o mie de mile depărtare! Pentru că era sigură că fusese pe aproape să se întâmple *ceva*, dacă el n-ar fi fost acolo, atât de atent. Ceva... Stătea întinsă

pe spate puțin mai târziu, cu mâinile sub cap și revedea conversația în minte. Ceva, dar ce? Felicity părea total lipsită de importanță, ca și cum n-ar fi existat... Numai ea, Loren existase – ea și Thane... și Stew. Loren reuși în cele din urmă să adoarmă și Stew fu ultima față pe care o revăzu în minte. De ce oare nu găsisese acesta altceva de făcut... în altă parte?

*

*

*

Încordarea și surescitarea amestecată cu neliniște erau sentimentele de care era cuprinsă Loren în timp ce se îmbrăca pentru dans. Thane va dansa cu ea... o va strânge în brațele lui puternice... Poate va glumi cu ea, așa cum făcuse în după-amiaza aceasta și o va privi cu aceeași expresie ciudată care-i transmisese fiori de-a lungul șirei spinării... Dar el o va părăsi apoi și va dansa cu Felicity, în timp ce ea, Loren, va încerca să-i citească buzele de la distanță, în timp ce va vorbi cu cealaltă fată. De fiecare dată când muzica se va opri, ea va aștepta, cu respirația oprită, anunțul pe care și-l dorea ca el să nu-l facă niciodată.

Loren era gata când Dena apăru în pragul ușii de la camera ei. –

— Ești nemaipomenită! declară ea și încet, zâmbetul îi acoperi întreaga față. Shem și Jerry o să se bată pentru tine în seara aceasta.

Ochii lui Loren se măriră de uimire.

— Shem și Jerry? întrebă ea nedumerită. Abia vorbesc cu mine.

— Amândoi sunt îndrăgostiți de tine, fără îndoială. Eram în spatele lor acum o jumătate de oră, când m-am dus după o poșetă pe care o lăsasem în celălalt corp de clădire. Vorbeau despre tine, așa că am ascultat — da, bineînțeles că am făcut-o. Îmi place să ascult conversațiile celorlalți oameni, dar spre deosebire de alții, eu recunosc. Shem zicea că se gândește să te ceară în căsătorie și Jerry i-a zis să renunțe fiindcă el te-a văzut întâi.

Dena râdea în timp ce vorbea și ochii ei sclipiră când văzu dezgustul întipărit pe fața lui Loren.

— Shem! Are patru dinți lipsă — și chiar în față! Oh, cum poate să creadă că aş putea să mă uit vreodată la el?

— Și-a pierdut dinții salvând un călăreț de pe un taur înfuriat, o înformă Dena, amuzată de dezgustul de pe fața prietenei sale.

— Poate să fie un viteaz — sunt sigură că este, salvând viața cuiva, cedă Loren, dar pentru mine nu înseamnă nimic. Cred că acești doi

bărbați sunt îngrozitori, dacă au vorbit așa despre mine!

– Totuși, ar trebui să fii flatată...

– Ei bine, nu sunt! Sunt foarte, foarte supărată!

– Chiar și arăți! Dena își ridică curioasă o sprânceană... Nu cunosc, ești îndrăgostită de altcineva?

Obrajii lui Loren se împurpurară. Încercă să evite privirea cercetătoare a Denei, dar se trezi privind-o pe aceasta în față.

– Ce... ce vrei să s... spui?

– De Boss? N-ai fi prima. Am avut multe fete aici – țărănci, fete de liceu în vacanță, altele de la școala agricolă la practică. Am avut și turiste care au poposit pentru o noapte... Toate s-au îndrăgostit de el. Ți-amintești că ți-am spus că și eu am fost? Îmi răspunzi la întrebare sau nu?

Loren clătină doar din cap și înghițea convulsiv. Nu fusese prea deșteaptă și acum își dădea seama că Thane văzuse tot atât de mult cât și verișoara lui. Toți din stațiune văzuse și ei ce se întâmplă? Și ei le cunoscuseră pe diferitele fete despre care tocmai vorbise Dena. Ce s-or fi distrând toți că încă o fată se îndrăgostise de chipeșul stăpân de la Moonrock!

– T... trebuie să mărturisesc că îmi place de el, Dena... Se uită nefericită spre prietena ei, a cărei expresie era de nepătruns... Îmi pare rău...

– Îți pare rău? spuse ea pe un ton nedumerit. N-ai de ce să te scuzi față de mine. Mă doare în cot!

– Nu-l mai iubești?

– Ah, îmi dau seama. Te simți vinovată pentru că te-ai îndrăgostit de cel pe care-l vreau eu. Asta este?

– Cam așa ceva, o aprobă Loren dând din cap.

– Atunci, află, Loren, că n-ai simțul observației atât de dezvoltat ca al meu, fu remarcă ei, iar Loren spuse, cu ochi din care dispăruse deznădejdea:

– Ian... ești îndrăgostită de el?

– În acest domeniu, lucrurile au cam progresat, râse Dena după care făcu o mică pauză... Am vorbit astăzi prin radio; el și Colin vin la dans, așa cum ți-am mai spus. Am discutat despre Melville Downs. Colin se pare că s-a săturat de toată povestea, dar Ian pare destul de entuziast. Vrea să-i cumpere partea lui Colin.

Loren dădu din cap, exprimându-și părerea că Colin nu va fi niciodată un partener bun, nici pentru Ian și nici pentru altcineva.

– Nu-l văd punându-și osul la treabă, adăugă ea și așteptând ca Dena să se pronunțe asupra celor spuse.

– Ian nu este nebun; știe că Colin s-a săturat. I-am reamintit lui Ian despre greutățile mari întâmpinate de cei care au vrut să se așeze la Melville Downs. L-am avertizat că optimismul lui în ceea ce privește apa care s-ar găsi acolo, nu-și are rostul, dar nimeni nu-l poate convinge să renunțe... Dena făcu o pauză și apoi obrazii i se îmbujorară ușor... Ian a sugerat că aş putea să-l ajut, ceea ce înseamnă că vrea să mă mărit cu el.

Loren îi examinează fața în mod critic și când zâmbetul acesteia dispăru, ea întrebă:

– Și o să te măriți cu el?

Dena ezită o clipă.

– Când eram copii, eram destul de prinși unul de altul. După aceea ne-am pierdut din vedere o vreme, înainte ca eu să vin la Moonrock, dar Ian spune că n-a avut niciodată pe altcineva. I-am povestit că mă îndrăgostisem de Thane și din acest motiv am rămas aici... O privi pe Loren drept în față... Nu-l mai iubesc pe Thane acum – și asta de multă vreme. Ți-am spus că nu mi-aș da inima lui, amintește-ți... Și când Loren dădu din cap... Firește că mi-a displicut ideea ca Felicity să vină la Moonrock – și încă nu-mi

place, fiindcă mă gândeam că o să-mi stea în coastă. Ei bine, continuă ea gânditoare... acum nu prea mă mai interesează... Se întrerupse uitându-se la Loren cu un fel de scuză... Tu spui că-ți place de Boss. Cât de puternice îți sunt sentimentele?

Loren își aplecă fața pentru a-și ascunde tulburarea provocată de aceste cuvinte spuse atât de deschis. Nu știa cum să răspundă la asta și în cameră se făcu tăcere.

— Î... îmi place foarte mult de el, se confesă ea în cele din urmă și auzi un oftat scăpat de pe buzele celeilalte fete.

— Deci este rândul tău să fii îngrijorată din cauza lui Felicity. Îți țin pumnii, și, după cum ți-am spus, dacă el nu-și anunță logodna în seara aceasta, atunci, în mod sigur, bunica Amalia nu va fi detronată.

— Încă mai crezi că el nu are o afecțiune adevărată pentru Felicity și, dacă se va hotărî să se însoare cu ea, va fi doar cu intenția de a pune capăt neînțelegerilor cu bunica Amalia?

— Asta-i părerea mea. Felicity este potrivită pentru Boss. N-o să aibă pretenții asupra lui — de dragoste bolnăvicioasă, sau de femeie care stă agățată de gâtul lui. Tot timpul, el o să facă ce vrea. Îmi pare rău că-ți spun toate astea, Loren...

– Eu nu sunt și niciodată n-am să fiu o femeie care atârnă de gât, cerșind dragoste, o lămură Loren și Dena își ceru din nou scuze.

– Ei bine, continuă ea când Loren termină de vorbit, după cum îți spuneam, Felicity este foarte potrivită pentru Thane. Și ea provine dintr-o specie de oameni zdraveni și, împreună cu Thane, îi va face acestuia genul de fii pe care ar vrea să-i aibă... Dena se întrerupse și inevitabilul surâs îi apărură... Roșești foarte drăguț, recunosc eu și zâmbetul ți se mărire... Ar trebui să te fi obișnuit cu mine. Totuși, hai să lăsăm baltă subiectul și să ne vedem de treabă.

În timp ce mergeau de-a lungul coridorului spre scările cu balustradă, Dena spuse că ar fi trebuit să-și fi luat cu ea o batistă.

– Așteaptă-mă, zâmbi ea. Nu întârzi decât o clipă.

Loren râse și făcu câțiva pași înainte de a se opri să admire o pictură de Watteau, un peisaj formând fundalul pe care se îmbrățișa o pereche de îndrăgostiți, având în spate un muzicant.

– Ar trebui să fim pe drum spre dans, să nu stăm aici să-l admirăm pe Watteau.

Vocea târăgănată de australian îi sensibiliză nervii lui Loren. Ea se întoarse și privi figura bronzată, privirea ei trecând apreciativă peste cămașa albă ca neaua și costumul gri, părul

negru și strălucitor ce se ondula deasupra sprâncenelor. Ușoarele linii de la colțurile ochilor păreau să se îmbine armonios cu șuvițele gri de la tâmpile. Atât de matur și de distins, un fizic atât de perfect... nu era de mirare că ea se îndrăgostise de acest farmec devastator. Ea înghiți în sec și el zâmbi, luminițele vesele apărându-i în ochii care coborâra spre trupul ei zvelt.

— O aștept pe Dena, reuși ea să spună în cele din urmă. S-a dus după o batistă.

Thane păru să nu audă; privirea lui era acum pe fața ei, ochii lui cercetând-o într-un mod care o făcea să se înfioare.

— Arăți încântător, Loren. Ai cumpărat rochia asta azi?

Rușinată, ea-i spuse că o adusese cu ea.

— Îmi pare bine că-ți place, adăugă ea cu răsuflarea întretăiată, dându-și seama încă o dată că dorește să-i atragă atenția.

El râse ușor.

— Nu-mi amintesc să fi spus că-mi place, dar trebuie s-o fac.

— Ai spus că arăt încântător, îi reaminti ea, ridicându-și brusc obrazul, fiindcă simțea că el râde pe sub mustață din cauza stânjenelii ei, știind că chiar el o provocase... M-am gândit, firesc, că te-ai referit la rochie.

Privirea lui era fixată tot asupra ei, atunci când spuse cu o inflexiune în vocea lui târăgănată:

– Este foarte posibil să mă fi referit la fata din interiorul rochiei.

Obrajii i se împurpurară; nu era obișnuită cu felul de a fi al bărbaților și se întrebă dacă nu cumva el se joacă cu ea.

– Mă aștept să spui asta tuturor fetelor! i-o întoarse ea, sperând să aibă degajarea verișoarei ei Janet.

Reacția imediată a lui Thane fu una de amuzament, reflectată în luminițele care-i apăruseră în ochi și în ușoara ridicare a colțurilor buzelor. Dar vocea lui era un pic cam ascuțită atunci când îi spuse să nu fie banală.

– Nu se potrivește cu tine, draga mea... și de fapt nu asta ai vrut să spui cu adevărat.

Ea-și plecă fața, dar îi fu ridicată imediat de un deget sub bărbie. Era atingerea unui stăpân, a unui om posesiv și, ciudat, inima lui Loren începu să pulseze mai repede. Își ridică privirea spre el în tăcere, în timp ce prin ferestrele deschise, câmpiile australiene, scufundate în noaptea de catifea, trimiteau parfumuri îmbătătoare.

– Spune-mi, ce-ai vrut să-mi spui?

Tonul era poruncitor, dar avea totuși în el o blândețe care mărea tulburarea din adâncul fetei.

– Poate că eu... ar fi tr... trebuit să-ți mulțumesc pentru compliment, spuse ea rușinoasă, în cele din urmă.

– Corect, așa ar fi trebuit. Și ai făcut-o aproape cu drăgălășenie...

El se întrerupse, retrăgându-și mâna și lăsând-o să-i cadă lângă corp.

– Gata? Dena care ieșea din camera ei se uită de la Thane la Loren cu o expresie ciudată în ochi... Dacă nu ne grăbim, o să ajungem când se va termina totul.

CAPITOLUL VII

Răcoritoarele erau servite la un bufet; pe verandă erau așezate măsuțe și scaune, cât și într-un loc circular sub copaci, unde fusese o meandă a râului în timpul perioadei ploioase. În copaci străluceau lumini și dinspre șopronul unde câțiva oaspeți dansau, se auzea muzică. Loren era la o masă cu Dena și cu cei doi bărbați de la Melville Downs; la o altă masă, Thane era singur cu Felicity Brandon. El stătea în fața fetei, dar capetele lor erau aplecate peste masă, ca să poată vorbi în șoaptă, presupuse Loren, care era prea departe ca să audă ceva.

Thane dansase de câteva ori cu Loren, ținând-o strâns și uneori privind în jos spre ea într-un fel gânditor și preocupat. El părea cuprins de un soi de nehotărâre care o făcu pe Loren să devină încordată și să aștepte ceva. Dar, bineînțeles, nu se întâmplă nimic neobișnuit și între dansurile cu Thane ea mai fu invitată de Jerry și Shem, nici unul dintre ei

nepărând să fie înclinat să-i facă o propunere de căsătorie. Este adevărat că amândoi se uitau cu drag în ochii ei; amândoi o complimentară și-și lipiră obrazii lor aspri de cei ai fetei, dar asta a fost tot. Colin era mai îndrăzneț și când o strânse mai tare pe Loren, aceasta-și ridică ochii și văzu fața încruntată a Boss-ului; și Dena văzu acest lucru, fiindcă atunci când se termină dansul, îi șopti lui Loren la ureche:

— Ce se întâmplă cu Boss-ul? Părea gata să-și facă numărul, adineauri.

Loren abia dădu din cap și apoi scoase un suspin de ușurare când fu invitată la dans de către Ian. Dar în cea mai mare parte a timpului, Ian dansă cu Dena și nu puteai să te înșeli, văzându-l cum o strânge pe aceasta într-un mod posesiv, strângând-o chiar și când dansul se termina și o conducea de pe ring. Dena era fericită, se vedea după ochii ei strălucitori și Loren îi văzu căsătoriți, mândri proprietari la Melville Downs. Poate că vor trebui să se lupte din greu și chiar să n-aibă nimic, așa cum sugerase Dena, deoarece apa nu putea fi sondată. Totuși, Ian era încrezător, și cum Loren se convinsese că el avea cunoștințe geologice, simțea că o să aibă dreptate, apa găsindu-se la o adâncime mai mare decât cea la care încercaseră.

– Boss-ul din Moonrock chiar are grijă de tine? Întrebă Colin, imediat ce Dena și Ian se sculară de la masă și se duseră să se plimbe pe sub copaci... El a zis ceva de genul acesta, dar nu este tipul de om comunicativ și nu l-am întrebat prea multe. Mi-a spus, totuși, că nu te poți mărita fără permisiunea lui. Este adevărat?

– Da; așa a hotărât unchiul meu. Thane are grijă de banii mei, dar nu sunt supusa lui. De fapt, nu mă interesează cum se poate interpreta asta. El este tutorele meu până la vârsta de douăzeci de ani.

O cută de îngrijorare apăru pe fața lui Colin în timp ce Loren vorbea; privi spre locul unde Thane și Felicity erau cufundați în conversație.

– Și câți ani ai, Loren?

– Aproape optsprezece.

– Deci mai ai doi ani de așteptat.

– Așa este, spuse ea simțindu-se stânjenită și dorindu-și ca Ian și Dena să mai fi stat la masă.

– Ți displace autoritatea lui? Să zicem că ai vrea să te măriți?

Ei îi veni să râdă la auzul acestora. Nu exista nici o posibilitate ca Thane și ea să abordeze această problemă.

– Nu mă voi mărita o perioadă lungă de vreme... Nu era adevărat; i-ar fi plăcut să se

mărite în viitorul apropiat... Nu mă jenează autoritatea lui Thane, deoarece nu și-o éxercită prea des.

– Nu? Poate că nu l-ai contrazis. Mi s-a spus că trebuie să suporte răutățile bătrânei doamne și chiar mai mult.

– Bunica Amalia nu este prea răutăcioasă. Este plină de toane, dar este de așteptat la vârsta ei. Thane se mai contrazice cu ea, dar nu este atât de aspru ca bunica Amalia – poate din cauza faptului că el nu s-a luptat ca ea în tinerețe.

– Nu s-a luptat deloc, din câte văd, spuse Colin pe un ton plin de invidie în timp ce se uita la cealaltă masă... Unii se nasc în puf, în timp ce alții trebuie să se lupte ca să obțină ceva și uneori își dau seama că se află în fața unui zid.

Ea ezită, nevrând să continue conversația care îl privea pe Thane. Totuși, Colin aștepta ca ea să zică ceva și atunci Loren îi spuse că aproape întotdeauna munca este răsplătită. Dar el clătină din cap și, în următoarele minute, îi spuse că și-a pus în cap să părăsească Melville Downs.

– N-ai dat acelui loc nici o șansă, accentuă ea. Trebuie ani de zile până când o fermă este pusă pe picioare.

– N-am de gând să-mi irosesc ani din viață. Asta este valabil pentru toți acești proprietari

bogați care au domenii mai întinse decât Belgia și pentru care lucrează alții.

– Thane muncește din greu și la fel fac și ceilalți proprietari, care iubesc pământul!... Obrajii i se îmbujorară și ea se uită în direcția lui Thane, gândindu-se că el ar putea interpreta greșit roșeața feței ei... Ai de gând să părăsești locul definitiv? întrebă ea, schimbând cu diplomatie subiectul, ca să nu mai aibă ocazia să se enerveze din nou.

– Definitiv... râse un pic forțat... Ian cumpără partea mea de loc. Noi suntem parteneri, după cum probabil știi, dar eu nu sunt făcut să trăiesc în această sălbăticie blestemată. N-ar fi fost chiar atât de rău, dacă în acel loc ar fi existat o casă decentă, dar cine are chef să trăiască într-un bordei?

– Toți pionierii au trăit în bordeie, îi aminti ea cu blândețe.

– Alte timpuri. Nu existau locuri luxoase nicăieri, așa că ei nu tânjeau după confortul zilelor noastre... Se uită în sus și-l văzu pe Thane care se apropia de masă... Iată, vine Boss-ul lui Moonrock și al tău!

Un moment de tăcere în timp ce Thane stătea lângă masa lor; se pare că auzise ultima remarcă, deoarece maxilarele i se încleștaseră și ochii aveau o privire de gheață.

– Dănsăm, Loren?

Un zâmbet forțat îi apăru pe buze și ea se ridică de pe scaun spunând un „scuză-mă“ celui cu care stătuse la masă.

– Da...

Nu se mai spusese nimic timp de câteva minute, dar apoi, pe ringul de dans, Thane vru să afle motivul pentru care ea se înroșise.

– Tipul te complimenta, sau îți făcea propuneri?

Privirea și tonul lui erau reci. Loren se uită în jos, spre reverul hainei lui, gândindu-se bine înainte de a răspunde.

– Mi-a spus despre intenția lui de a părăsi Melville Downs.

– Și acesta, spusese Thane pe un ton sardonic, a fost motivul pentru care te-ai înroșit.

– Ei bine... nu, zise ea luată prin surprindere dar nu pe nepregătite... A fost vorba despre altceva.

– Da? insistă el și ea-și adună gândurile, concentrându-se.

– Eram supărată pe el, recunosc eu în cele din urmă. El crede că reușita vine automat, fără muncă. Acesta era motivul pentru care m-am înroșit.

– Deci era vorba de supărare? Greșeala mea, eu trăsesem concluzia că-ți spunea ceva ca să te tulbure.

Explicația îl satisfăcu, fiindcă schimbă subiectul și Loren fu mulțumită de felul cum manipulasese situația.

– Vrei să ieșim pentru câteva clipe? sugeră Thane după ce muzica se opri. Nu știu ce simți, dar eu aș vrea să respir puțin aer curat.

Ochii i se îndreptară spre Felicity care stătea cu partenerul ce o însoțise pe ringul de dans. Privirea acesteia fusese tot timpul fixată pe Thane, chiar și când însoțitorul ei îi vorbise. Gândurile se învălmășiră în capul lui Loren, dar cel mai important lucru era că Thane nu-i ceruse lui Felicity să-l însoțească afară.

– Da, și mie mi-ar face bine puțin aer proaspăt.

Ea-i zâmbi drept răspuns și ochii i se luminară. Loren simți că este fericită când, luând-o de braț, el o conduse printr-o ușă deschisă afară. Toți ochii erau îndreptați spre ei. Dena îi făcu cu ochiul când trecură prin dreptul ei; Felicity rămase cu ochii holbați, după care se întoarse să vorbească cu însoțitorul ei.

Thane strânse brațul lui Loren și amândoi se îndreptară spre o cărare care ducea spre albia uscată a râului, unde arborii de cauciuc își desfăceau crengile, iar trunchiurile lor contorsionate străluceau în lumina lunii. Era o noapte romantică, plină de râsete și muzică și

murmurul perechilor care se ascundeau undeva sub copaci, părăsind luminile și dansul pentru clipe de singurătate.

– Unde mergem?

Fiecare nerv al ei era încordat. De ce o aducea Thane aici?

El privi în jos; ea observă seriozitatea feței lui, o față care părea cioplită în piatră în umbrele crengilor străbătute de lumina nopții.

– Ți-e frică de ceva?... Sunt tutorele tău, amintește-ți, deci poți să te liniștești.

Vorbele lui o umplură de o confuzie încântătoare, dar reuși să râdă emoționată.

– Nu mi-e frică – dar ne-am îndepărtat atât de mult.

– Ai fi preferat să ne plimbăm în cerc? Nu suntem afară decât de zece minute.

Capul lui brun se ridică, cercetând întunericul dintre copaci cu agerimea cuiva obișnuit să trăiască în aer liber.

– Un mânz sau un dingo – nu pot să văd, dar îl aud.

Explicația lui zâmbitoare veni ca un răspuns la privirea interogativă a lui Loren.

– Eu n-am auzit nimic.

– Nu face prea mult zgomot.

Tăcerea apăsătoare a preriei se lăsă din nou, intensă. Peste lună trecu un norișor, aruncând

umbre mișcătoare peste eucalipti, intensificând melancolia și impresia de izolare față de restul lumii. Ce straniu era!... Și ce singurătate!

Instinctiv, Loren se apropie mai mult de însoțitorul ei; lăsându-i brațul, el îi înconjură mijlocul cu un gest plin de tandrețe și o ridică pe vârful picioarelor, aducând-o atât de aproape de el încât inima ei bătea lângă a lui. Se opri și-i luă ambele mâini la pieptul lui; capul lui se aplecă spre fața ei ridicată și buzele sale ferme le atinseră pe ale ei în acel prim moment de intimitate când un bărbat și o femeie intră într-o lume de vis care este preludiul unor zori magice. Sărutul lui deveni mai arzător; Loren îi dădu buzele ei de bunăvoie, un pic sfioasă, pentru că era mai puțin experimentată decât el, în ciuda reputației lui că nu avea timp pentru femei.

După un timp el o lăsă, îndreptându-i cu o mână blândă părul pe care i-l ciufulise.

— Îmi pare rău că te-am ciufulit, nu se abținu el să zică și-i înăbuși protestul care se ghicea pe buzele ei... Fetiță mică, murmură el aproape de obrazul ei, este timpul să ne întoarcem. Se vorbește destul despre asta.

Ea dădu din cap fericită, sigură că acesta era începutul unei minunate aventuri ce se va întinde pe tot restul vieții lor. Cât timp va dura până când el o va cere de nevastă? Poate că

mai întâi, lucrurile vor rămâne așa și, gândindu-se la asta, Loren hotărî că acesta era lucrul pe care și-l dorea, amintindu-și cât de fericită fusese Janet în timpul cât Robert îi făcea curte.

Toate privirile erau îndreptate spre Thane și Loren când intrară în localul unde avea loc dansul; atitudinea lui Thane era de o aroganță imperturbabilă; cea a lui Loren, de sfială amestecată cu surpriză, deoarece pe fețele multora dintre invitați se citea un ușor amuzament și, i se păru ei, și un pic de compătimire. Ce însemna asta? Își plecă ochii, cuprinsă de un soi de frică.

— Cred, spunea Thane deasupra capului ei, c-ar fi mai bine dacă am dansa.

Cu un oftat de ușurare, ea aprobă:

— Da, c... cred c-ar trebui.

— Ce copil minunat și nesofisticat ești!... Cuvintele lui fură șoptite în timp ce dansau... Și, mă tem că nu m-am comportat așa cum ar fi trebuit să se comporte un tutore... Îți pasă foarte mult dacă mi-am uitat rolul?

Ea-și ridică ochii spre el și râse, vaga și inexplicabila ei teamă părăsind-o și lăsând în loc o fericire și o adâncă mulțumire, reflectată în ochii ei frumoși.

— Îmi pare bine că ai uitat, șopti ea și se înfioră văzând expresia din ochii lui... În orice caz,

adăugă ea gânditoare, nu ești deloc așa cum mi te-am imaginat.

– Și cum credeai că sunt eu?

Tonul rece, jumătate glumeț, jumătate serios, dovedea că el nu gândește așa.

– Credeam că... ești un fel de tiran. Nu m-am așteptat să călărești împreună cu mine și alte lucruri de felul acesta.

Își reaminti promisiunea pe care Thane i-o făcuse de a o duce la Alice Springs și emoția îi crescuse.

– Credeai, de fapt, că o să te bat. Nu-i așa?

Loren îi trimise o privire care spunea multe.

– Ți face plăcere să-mi reamintești asta?

– Îmi pare rău, păpușa mea; mi-am promis să n-o mai fac.

Brățul lui o strânse și mai tare când o învărti, îndepărtându-se de altă pereche.

– Ce se întâmplă? vru Dena să știe, ceva mai târziu, când Thane dansa cu o fată brunetă de la o fermă numită Grey River Downs.

– Vorbeau? Oh, dragă...

– Nu lua în seamă vorbele. Ce dracu' ai făcut?

Se lăsă o tăcere prelungită, timp în care Loren fu nedecisă. Dar deoarece nu avea de spus nimic precis, se hotărî să-i spună prietenei sale că ea și Thane se plimbaseră pentru a lua o gură de

aer. Dena se încruntă într-un mod ciudat, o supuse pe Loren unei cercetări amănunțite și apoi zise pe un ton sceptic:

– Asta-i tot? Doar v-ați plimbat?! Sigur, doar ați vorbit?

Loren se uită nedumerită la cealaltă fată... Toată această lume uitându-se la ea, Loren, cu un amuzament amestecat cu milă și acum Dena, acționând atât de neobișnuit.

– Am vorbit, da... vocea lui Loren se frânse și ea se opri ușurată, văzându-l pe Ian că se îndreaptă spre ele.

– Trăncăneli femeiești? Întrebă el cu un zâmbet care le tulbură pe amândouă... Sau pot s-o invit pe Loren la dans?

*

* *

Bunica Amalia fusese și ea la balul crescătorilor; stătuse cu câțiva oameni mai în vârstă, aduși de membrii mai tineri ai familiilor lor. Duminică dimineata trimise după Loren, care după ce călărise cu Thane și cu Dena, își scutura pantalonii și tricoul galben, de praf. Prim o întâlni pe Loren, în timp ce aceasta urca scările să se schimbe și-i transmise mesajul.

– Vin peste câteva minute, după ce mă voi schimba.

Loren era nedumerită; ea și bătrâna doamnă nu aveau multe lucruri în comun; asta se datora în special lui Loren, care o evita în mod deliberat pe bunica Amalia, simțindu-se timidă în fața unei astfel de femei, înzestrată cu atâta forță de caracter.

– Doamna nu este într-o dispoziție prea bună... Prim, mică, robustă și foarte neagră, își rotea ochii în cap și gesticula cu mâinile într-un mod foarte elocvent... Ar trebui să plec acum, domnișoară Loren, deoarece dânsa a trimis după dumneavoastră acum o oră.

Cu o mică mișcare din umeri, Loren se întoarse și merse prin hol spre salonașul bătrânei doamne.

– Deci ai venit până la urmă! Stai jos!

Loren stătea lângă ușă clipind și întrebându-se despre ce este vorba. Un ordin ascuțit se auzi din nou și de data aceasta, Loren se așează pe un scaun în fața bunicii Amalia, scaun spre care degetul ei osos se mai îndrepta și acum. În timp ce se așeza, Loren își reaminti poveștile pe care le auzise despre această aspră pionieră. Prof îi povestise lui Loren despre câțiva aborigeni care plecaseră de la ea și vagabondaseră vreme de trei luni. La întoarcere țipase la ei și-i gonise, oferindu-le mai apoi să-i primească cu salarii reduse, iar nenorociții

acceptaseră, muncind mai greu ca niciodată, deoarece bătrâna doamnă îi amenințase că se poate dispensa de ei, deoarece se descurcase timp de trei luni și fără ajutorul lor.

— I-a tratat ca pe niște sclavi, apoi, spuse Prof clătînând din cap. Ea era tare ca piatra. Boss-ul este foarte înțelegător dacă un aborigen pleacă să hoinărească; el înțelege dorul acestuia pentru viața în natură, dor care este intrat în sângele unui aborigen, și vine un moment când el nu mai poate rezista acestui impuls nativ. Întotdeauna el îl primește înapoi pe aborigen, fără să exercite represalii asupra lui și nici celorlalți nu le dă voie s-o facă. Nu că aborigenii noștri pleacă prea des, adăugă el, repetând ceea ce-i spusese Dena lui Loren... Sunt foarte bine tratați la Moonrock, atât ei cât și femeile lor, având aceleași facilități ca și crescătorii noștri. Ei primesc de asemenea suplimente de carne, pâine și gaz, deci nu sunt prea tentați să hoinărească prin mărăcinișurile sălbatice.

Gândurile lui Loren se întrerupseră scurt când își dădu seama că bunica Amalia o privea scrutător. Simțindu-se neliniștită, Loren se mișcă în scaun. În urma acestei acțiuni, ochii bunicii deveniră și mai duri și buzele sale decolorate se subțiară. Loren își plecă fața și-și strânse mâinile în poală, întrebându-se cum o

fi fost bărbatul bunicii Amalia și hotărând că formidabila personalitate a acestei femei îl copleșise.

— Deoarece nepotul meu se încapățânează, poate o să mă lămurești tu ce s-a întâmplat seara trecută când el și-a părăsit atât de necivilizat oaspeții și te-a dus pe tine undeva, pe afară.

Loren tresări, surprinsă de această întrebare, amintindu-și aerul ei inițial de suspiciune privind motivul pentru care o adusese Thane aici, în loc să-i aranjeze o pensie din care să trăiască acasă, în Anglia. Își mai aminti de asemenea avertismentul bătrânei — să se gândească bine înainte de a fi de acord cu planul lui Thane — indiferent care ar fi fost acesta. Mai târziu, vorbele spuse de Prof o impresionaseră profund, fiindcă aveau o strânsă legătură cu cele spuse de bunica Amalia și, pentru o vreme, Loren crezuse că venirea ei în Australia are ceva misterios în ea, dar repede, toate acestea păliseră când ea începu să-l cunoască mai bine pe tutorele ei.

— Vorbește, fată!... Loren tresări și-și deschise gura, dar nu-i ieși nici un sunet... A făcut dragoste cu tine?

— Să... să facă dragoste? înmărmuri Loren, uitându-se la bunica Amalia și nevenindu-i să creadă și, întrebându-se cât de mult sau de puțin

conținea o întrebare ca aceasta... Bineîn... înțeles că nu.

Totuși, obrazii i se colorară și observând curbarea buzelor subțiri, Loren se temu de o remarcă acidă din partea acesteia.

— Te-a sărutat, până la urmă, observă bunica Amalia, așezându-se mai bine în fotoliu și în tot acest timp nedezipindu-și ochii de pe Loren.

Acest „până la urmă” avusese efectul scontat și roșeața se întinse peste toată fața și gâtul lui Loren, care nu voia decât să scape de această bătrână, care dădea din cap fără să-i scape nimic și continuă să spună cu vocea ei masculină:

— El este tutorele tău și și-a amintit asta, deci tot ceea ce a făcut a fost să te sărute. Despre ce ați vorbit? adăugă ea pe neașteptate.

În ciuda nervozității și stânjenelii, Loren decisă să-și vină în fire. Își ridică obrazul cu mândrie și văpăile care-i apărură în ochi arătau că nu este atât de docilă cum părea a fi.

— Despre ce am vorbit este treaba noastră, bunică Amalia. Nu vreau să fiu lipsită de respect, dar n-am intenția să repet conversația. În orice caz, aceasta nu poate să fie de nici un înțeles pentru persoana dumneavoastră.

Deoarece nările bătrânei se albiră, Loren care știa că bătrâna are un temperament violent, se temu ca aceasta să nu izbucnească. Dimpotrivă,

bunica Amalia răsuflă ușurată și dintr-un motiv inexplicabil, Loren își dădu seama că vorbele o liniștiseră. Iată, tot ceea ce îi spusese Loren fusese că n-are de gând să-i repete conversația cu Thane, adăugând că aceasta nu putea s-o intereseze pe bunica Amalia. N-o interesa... Oare crezuse bunica Amalia că ceea ce se discutase n-avea importanță pentru ea? Se părea că așa este, după cum sună următoarea întrebare a bătrânei doamne:

– Deci este clar că Thane n-a spus ceva interesant?... Din partea lui Loren nu veni nici un răspuns, deoarece cuvintele ascundeau ceva ce ea nu putea interpreta... Ei bine, continuă bunica Amalia într-un mod cam vag... Se pare că noaptea trecută ne-am înșelat... Vocea cea groasă păru să se stingă după ce bătrâna căzu într-o stare de prostrație... Dar de ce nu și-a anunțat logodnă la...

Se opri, pleoapele îi căzură, expresia feței se schimbă, începu să murmure cuvinte nearticulate ca pentru ea însăși și Loren își aminti că trebuie să fie răbdătoare, fiindcă doctorul spusese că ea dat în mintea copiilor.

După câteva minute își deschise ochii; fața ei era lipsită de expresie și gura încă i se mișca spasmodic, ca și când ar fi vorbit singură.

– Du-te, Loren, spuse ea cu o blândețe neobișnuită din partea ei. Spune-i Denei să-mi aducă laptele și niște biscuiți.

După ce-i transmise Denei mesajul, Loren urcă și se schimbă într-un șort și o bluză fără mâneci. Ea alergă la manejul de lângă grajduri și-l găsi pe Thane urcat pe gârduleț și uitându-se la Shem care îmblânzea un cal. Shem legase mânzul cu o coardă lungă de un țăruș și-l bătea ușor cu un bețișor. Loren se opri, neobservată de celălalt bărbat. Thane îi dădea sfaturi sau instrucțiuni și ea asculta cu un soi de încântare vocea tăragănată a acestui bărbat bronzat, pe care începuse să-l iubească. Pălăria lui cu boruri mari era dată pe spate; o mână stătea sprijinită de bară, iar cealaltă era ridicată într-un gest pe care, în mod clar, Shem îl interpreta, fiindcă dădea din cap și atingea grumazul calului cu bețișorul.

Thane era total absorbit; tăcerea era adâncă de parcă el s-ar fi așteptat ca Shem să greșească, dar dorindu-și să n-o facă. Tânărul nu mai fusese atât de mult în prezența lui Thane și niciodată nu mai îmblânzise un cal. Soarele strălucea deasupra acestei scene și aerul vibra de căldură, aurind brațele și picioarele fetei. Thane își întoarse capul în cele din urmă și trăsăturile lui ferme se luminară de un zâmbet.

Inima lui Loren începu să bată și mai tare în timp ce se apropia de el; ar fi vrut să alerge, dar se abținu, forțându-se să meargă încet. Thane întinse o mână și ea veni spre el; cu o smucitură ușoară el o urcă pe bară, alături de el, brațul lui rămânând așezat pe mijlocul ei.

– Vino și obișnuiește-te; Shem este bun cu caii.

Bineînțeles că Shem nu auzea, dar îi zâmbi lui Loren și-și flutură mâna către ea în chip de salut, apoi își văzu de treabă.

Loren se gândi la minunatul cal sălbatic despre care Dena spusese că-l va avea și Loren se întreba dacă și acesta va fi prins și îmblânzit.

După o vreme, Thane îi spuse lui Shem să dezlege mânzul și să-l ducă în grajd. Thane sări jos și cuprinzând-o cu brațele, o coborî și pe Loren.

– Nu mai lucrăm astăzi, zâmbi el întorcându-se în direcția ei. Doar este duminică și avem nevoie de odihnă și o mică pauză. O să înot cu tine înainte de masa de prânz și după aceea o să ne plimbăm... Se uita în jos spre ea, în timp ce mergeau să se schimbe în costume de baie, și brusc, observă expresia feței ei... S-a întâmplat ceva?

– Nu chiar.

Loren n-avea intenția să-i redea discuția ei cu bătrâna doamnă, dar îi spuse lui Thane că vorbise cu aceasta și că la sfârșitul conversației ea terminase mormăind singură. Thane își clătină capul cu tristețe când Loren îi povestea.

– Doctorul a avut dreptate când a spus că mintea ei se va duce înaintea inimii.

El rămase tăcut și când se uită în sus, Loren fu mișcată de compasiunea din ochii lui și tristețea gurii.

– Mi-a cauzat câteva neplăceri, de când a murit tatăl meu, spuse Thane cu grijă, după câteva minute. Dar oricât de multe supărări mi-ar aduce, prefer să mă lupt cu o bătrână decât să fac pe doica.

Blândețea feței lui deveni și mai pronunțată; credea cu adevărat în cele spuse.

Loren își puse mâna în mâna lui; era un gest inconștient și, ușor stânjenit, el o privi în ochi și-i zâmbi – un zâmbet destinat numai ei. Dar blândețea expresiei feței lui fusese pentru bunica lui și asta spunea foarte mult. Bătrâna doamnă îi făcuse multe necazuri, îl hărțuise, îl amenințase și chiar îl umilise – cu ocazia unei scene petrecută cu Cooper, când acesta îl înfruntase în fața celorlalți crescători. Bunica Amalia fusese indirect responsabilă și pentru altă întâmplare legată de Cooper care provocase

scandal, dar Thane ținuse cont de dorința bunicii lui și-i permisesse să rămână în continuare. Da, bunica Amalia fusese un mare inconvenient pentru nepotul ei, dar uitându-se la fața lui Thane acum, preocupată și încruntată, Loren știa că el avea o mare afecțiune și respect pentru această bătrână invalidă care muncise atât de greu să facă Moonrock-ul ceea ce era astăzi, una dintre cele mai mari crescătorii de animale din Provincie.

Zece gafe care-l fac pe iubitul vostru să dea bir cu fugiții

1. – să-l sărutați păstrând guma de mestecat;
2. – să-l alintați ca pe un pisoi în fața prietenilor lui;
3. – să izbucniți în râs la vederea lenjeriei sale intime, în caz că aceasta nu este ca în revistele de modă;
4. – să-i îndepărtați discret firele de mătreață de pe umeri în timp ce el, transportat, se apleacă să vă sărute pe gât;
5. – să-l invitați să vă cunoască familia, chiar dacă el nu dă semne că ar fi binevenită o asemenea întâlnire;
6. – să roștiți din greșeală prenumele fostului dumneavoastră iubit sau să povestiți despre performanțele lui;
7. – să căscați de plictiseală atunci când, în loc să faceți dragoste, vă vorbește despre problemele sau preocupările lui de la serviciu;
8. – să-l descoaseți despre biografia lui; lăsați-l să facă acest lucru din proprie inițiativă;
9. – să vă vadă cu bigudiuri sau cremă pe față;
10. – să-l sfătuiți de la a doua întâlnire să-și schimbe cămășile, prietenii sau apa de colonie.

CAPITOLUL VIII

Loren primi o altă scrisoare de la Janet. Veni cu avionul poștal la o săptămână după ce avusese loc dansul crescătorilor de vite și Loren îl căută imediat pe Thane și-i spuse despre conținutul acesteia.

— Căsătoria ei s-a terminat? Dar te așteptai la asta, de ce pari atât de tulburată?

Thane se ocupa de mașina de campanie; ridicase capota și făcea ceva la motor.

— Cât despre venirea ei aici, poți s-o chemi dacă vrei, Loren. Știi că nu mă deranjează.

Ea zâmbi ușor și în privirea ei se citi un „mulțumesc“.

— O să-i scriu. Cred că se simte îngrozitor... Loren rămase tăcută o clipă... Mă întreb ce s-a întâmplat? Erau atât de devotați unul altuia.

— Nu putea să fie așa. Devotamentul — adevăratul devotament, accentuă el uitându-se în ochii fetei, nu moare așa de ușor, cum se pare că a murit acesta. Este la fel de puternic ca

plantele noastre pline de sevă care adesea par să dispară din cauza căldurii și secetei și chiar a forței distructive a omului, dar care reînvie imediat după prima ploaie, mai proaspete și mai pline de viață ca oricând... Se aplecă din nou către motor... Nu, n-o să-ți împui capul prea mult cu devotamentul lor pierdut. Dacă ar fi vrut să supraviețuiască, ar fi procedat în consecință.

Ea rămase nemișcată, reflectând asupra acelor spuse de el. Dar încă-i părea rău de Janet, care îl iubise atâta pe Robert încât își părăsise prietenii și Anglia, ca să meargă într-o altă țară, plină de încredere.

Loren își scrisese scrisoarea în acea seară, spunându-i lui Janet că este binevenită la Moonrock și poate sta cât vrea, pentru că Thane acceptase, când plimbându-se cu ea în acea după-amiază ea riscase întrebarea în acest sens.

Dena fu mai reticentă când află despre invitarea lui Janet la Moonrock.

— Ea n-ar trebui să accepte această invitație atât de repede, îi reaminti ea lui Loren, adăugând... Ai spus că odată a fost îndrăgostită de Thane?

— Așa este.

— Nu ești prea deșteaptă, nu-i așa? Vrei să intri în competiție cu ea? Asta ar fi ultimul lucru

pe care l-aș face eu însămi, dar sper că acum ești destul de sigură pe Boss?

Toți vorbeau despre schimbările petrecute în stăpânul de la Moonrock. Niciodată înainte, nu dăduse atâta importanță cuiva ca lui Loren. Loren rămăsese ținta privirilor amuzate ale angajaților, ca și în seara când invitații la petrecere se uitaseră la ea în același mod. Dar ei nu-i păsa; Thane o iubea, n-avea nici o îndoială în privința asta și știa că intenționează să se însoare cu ea, pentru că, cu o zi sau două în urmă, când Loren menționase numele unor colege de școală din Anglia, el spusese:

– Ai vrea să le vezi? O să te duc eu, dragă, poate nu în viitorul apropiat, ci într-un an sau doi.

– Nu mă aștept ca lui Janet să-i pese de altcineva, spuse Loren plină de încredere, în timp ce-și dădu seama că Dena îi așteaptă răspunsul... Și... nu sunt chiar atât de sigură de Thane, dar știu că mă place.

Dena zâmbi șmecherește observând cum lui Loren i se îmbujorară obraji.

– Se poate vedea cu ușurință că el este căzut în cap după tine. Te felicit, Loren. Se pare c-ai făcut un miracol.

– Îmi pare bine că nu-ți pasă, Dena. De fapt n-aș fi atât de fericită dacă aș ști că-l mai iubești

pe Thane, spuse ea încruntându-se brusc. M-aș simți îngrozitor.

— Cred că te-ai simți... O mică pauză, după care... Ian m-a cerut seara trecută și eu am acceptat.

— A făcut-o? Loren își holbă ochii... Mă bucur, Dena; cred că el este un băiat foarte drăguț.

— Printre altele și eu îl consider așa... Dena se strâmbă ușor... Mă înham la o treabă foarte grea. Thane o să-mi facă greutateți când o să afle că vreau să mă mărit cu Ian și o să locuiesc la Melville Downs.

— Va fi cu siguranță o treabă foarte grea... În ochii lui Loren apărură umbre care înlocuiau excitarea de adineauri... Dar dacă nu există apa de care Ian este atât de sigur?

— Atunci o să dăm faliment, la fel cum au făcut și alții înaintea noastră.

— Când pleacă Colin? întrebă Loren, schimbând subiectul, fiindcă nu suporta ideea ca Dena și Ian să nu reușească și să trebuiască să părăsească Melville Downs, plecând la oraș, care era atât de departe.

— Astăzi. N-o să-i ia mult timp, nu crezi? Se pare că n-avea intenția să se întovărășească cu Ian, chiar dacă acesta din urmă așa credea. Tot ceea ce voia era să-l lege pe Ian de acest loc, după care să i-l vândă.

– Ian ar fi preferat s-o aibă singur?

Dena dădu din cap.

– Sigur că da, Colin ar fi fost doar un figurant și aici nu-ți poți permite așa ceva. Înafară de asta, nu m-aș mărita cu Ian și n-aș sta acolo dacă Colin ar sta și el la Melville Downs. M-ar apuca dracii dacă l-aș vedea pe Ian făcând toată munca.

– Deci totul se petrece cum nu se poate mai bine.

– Dacă găsim apă, replică Dena și chiar dacă pe față îi apăru zâmbetul ei obișnuit, vocea îi era plină de îngrijorare.

Thane nu-și ieși din sărite când auzi noutățile Denei, așa cum prezisese ea, dar se încruntă și-și scutură capul.

– N-am nimic împotriva lui Ian, spuse el, dar locul este ostil proprietarilor. Animalele voastre vor muri ca niște muște.

– Ți-am spus asta, Thane, despre optimismul lui Ian în privința apei. El spune că forările nu au fost suficient de adânci.

– Oamenii se întind cât le este plapuma. Are Ian bani pentru o sondare a terenului, mai scumpă?

– Este dispus să investească tot ceea ce are. Și eu am o mică sumă; tot ce n-am putut să cheltuiesc aici, am pus deoparte, din momentul în care am venit.

Cutele dintre sprâncenele lui Thane se adânciră; voia să știe cât de repede vor fi făcute probele și Dena îi răspunse că totul va avea loc în curând.

– În curând?

Fața lui Thane se luminează. Evident că-i plăcea un om care ia decizii rapide.

– Am fost acolo ieri și utilajele de forare ajunseseră.

– Dar, sper în mod sincer ca Ian să nu-și piardă banii... Thane se uită gânditor la verișoara lui... Te-ai hotărât în mod serios?

Ea clătină din cap.

– Da. Indiferent de rezultatul forării, eu am să mă mărit cu el. Dacă n-o să găsim apă, o să trebuiască să ne întoarcem la Perth și să ne ducem existența într-un apartament...

– Oh, nu! protestă Loren, care acum nu-și mai putea imagina viața de la oraș cu tot zgomotul, înghesuiala și traficul... N-o să se întâmple asta!

– Suntem pregătiți și pentru asta, i-o întoarce Dena. Trebuie să ne amintim că și alții au dat chix la Melville Downs. Întotdeauna a fost considerat o himeră. Toți or să spună că suntem nebuni.

Se uită războinică spre Thane, ai cărui ochi se împlânziră și o priveau cu un soi de afecțiune.

— Îți admir curajul, Dena și optimismul lui Ian. O să vedem ce se întâmplă, adăugă el cu o notă curioasă în voce, înainte de a o lua la picior și a se îndrepta spre calul care era legat de un țaruș.

Cele două fete îl observară cum se urcă în șa și o ia la trap, fără frâie, așa cum făcea de obicei. Era făcut pentru viața pe care o ducea, călărind sub soarele arzător, peste spațiile întinse, mândru și arogant, conștient de faptul că era stăpânul acestor locuri, ba chiar mai mult.

*

*

*

Două zile mai târziu, Thane vorbi despre vizita proiectată la Alice Springs. O întreabă pe Dena dacă vrea s-o însoțească pe Loren și pe el, dar aceasta scutură din cap. Bunica Amalia devenise o problemă, fiind în permanență flămândă și era necesar ca cineva să rămână acasă să aibă grijă de ea, înafara servitorilor.

— Se pare că este complet nemulțumită de modul în care se lucrează, continuă Dena. Spune despre ei că sunt leneși și necinstiți, și, că pe vremea ei, toți ar fi fost dați afară, dar ar trebui să mulțumească Cerului că au un șef atât de slab.

Thane se mulțumi să râdă și Dena își dădu seama că ar fi fost mai bine să-și țină gura. Totuși, Thane deveni serios și întreabă ce se va întâmpla când Dena va pleca de la Moonrock.

– Cred că n-o să fie probleme, avându-le pe Prim și April! spuse el. Iar ei o să-i spun că te-ai logodit și o să te măriți, în așa fel încât o să i se infiltreze treptat în cap ideea că o să vină momentul ca Dena să plece de la Moonrock.

– N-am avut inima, Thane... Dena părea tulburată când adăugă: I-am spus lui Ian că o să trebuiască să vin câtva timp, în fiecare zi.

Ochii lui Thane se deschiseră larg.

– Ce fel de căsătorie este asta? Locul tău este lângă soțul tău. Nu, n-o să vii aici în fiecare zi, scoate-ți asta din cap.

Implacabilitatea din tonul lui era suficient de convingătoare ca Dena să nu mai argumenteze și să dea din umeri, lăsând subiectul baltă. Dar nu avea de gând să meargă la Alice Springs, așa că Loren va trebui să se ducă singură.

Thane îi spuse administratorului că vor lipsi două zile, dar îi dădu acestuia instrucțiuni pentru cazul în care ar fi stat mai mult timp.

De la fereastra avionului, Loren privea în jos peste turmele și cirezile lui Thane care pășteau leneșe. Dar după un timp, părăsiră granițele acestei regiuni și zburau deasupra unui ținut

care-și schimbase vegetația și culoarea – un fel de deșert acoperit în unele locuri cu tufe, iar în altele doar cu stânci roșiatice. Era o zonă de pământ ars și albi de râuri uscate și nisipoase. Ici și colo se afla câte o stâncă ce înfruntase timpurile și era pregătită și pentru timpurile viitoare. Înălțimile Mac Donnell, roșii și purpurii, se înălțau spre strălucirea soarelui, pe un cer de safir presărat din loc în loc cu norișori nemișcați.

Era o întindere de pământ aflată în afara timpurilor, de temut, dar incredibil de frumoasă, vicleană fiindcă era ascunsă și schimbătoare, îmbiindu-l pe om să-i biruiască ostilitatea.

Alice Springs, o oază în inima continentului, o surprinse pe Loren ca fiind mult mai modern decât prevăzuse. Era un oraș plin de farmec, cu străzi largi străjuite de arbori roșii de cauciuc și de copaci coalibach; în magazine se găsea tot ceea ce puteai cumpăra într-un mare oraș și hotelul unde o duse Thane era modernizat cu aer condiționat și avea și o piscină.

– Ne vedem peste o jumătate de oră în hol, îi zise Thane după ce o lăsă s-o urmeze pe fata care o conducea în cameră

După ce se spală și îmbracă, Loren coborî să-l caute pe Thane; acesta era la bar, vorbind cu câțiva bărbați și Loren își zâmbi. Turme...

oare ce altceva puteau discuta bărbații? Thane se uită la ea, își luă paharul și-i veni în întâmpinare, întrebând-o ce-ar prefera să bea. După ce făcu comanda, se așază în fața ei, la micuța masă pe care o alesese și-i povesti că are prieteni în Alice, pe care îi informase despre vizita lui.

– Le-am spus că o să stau aici și mi-au lăsat un mesaj. Ne invită diseară la cină.

– Oh... Loren păru ușor deconcertată, neașteptându-se să fie cu altcineva în afara lui Thane. Ai spus că o să fiu cu tine?

– Bineînțeles, se uită el în ochii ei cu un fel de amuzament. Te-am adus aici ca să-ți fac o plăcere și n-am chef să te dezamănesc.

Ea râse și fața i se luminea.

– Cum sunt prietenii tăi? Sunt în vârstă?

– În vârstă? se încruntă el la ea. Sunt atât de bătrân încât te aștepți să am prieteni bătrâni?

– Nu, n-am vrut să spun asta, replică ea azvârlindu-i o privire. Dar mă gândeam că sunt pensionari – trăind într-un loc ca acesta, pentru că aici se pare că nu sunt prea multe de făcut.

– Aici este destul de mult de lucru cu turiștii. Totuși, se întâmplă ca Mathew și Serena Davis să fie la pensie, deși sunt destul de tineri – aproape de vârsta mea, adăugă el privind-o ironic, adăugând că, la urma urmei, prietenii lui sunt cam bătrâni.

Ea nu-i răspunse nimic, ci-l privi cu un ușor dezgust când își ridică paharul pentru a lua o înghițitură. Prietenii lui fuseseră deosebit de norocoși, continuă Thane, investind într-o companie mică, dar care se extinsese peste așteptări, datorită descoperiri unor zăcăminte de fier, nu departe de cele inițiale, care erau destul de neînsemnate.

— Și sunt suficient de bogați ca să se retragă? se uită Loren la Thane, surprinsă.

— Sunt plini de bani. De fapt sunt foarte bogați. Bunalow-ul lor nu este prea mare, deși a costat o avere. Ei trăiesc liniștiți, dar au gusturi scumpe, luând vacanțe de trei sau patru luni în străinătate. O să-i plăci, Loren, spuse el plin de încredere... și avu dreptate.

Ei se aflau pe verandă când sosită Thane și Loren de la hotel. Serena era micuță și subțirică, cu păr negru și ochi căprui închis. Zâmbetul ei fu răspunsul către Loren atunci când Thane le prezentă una alteia. Mathew era un australian înalt, cu vorbirea rară și tot atât de bronzat ca și Thane.

— Este o adevărată plăcere și surpriză în același timp, spuse el arătând spre un scaun... Thane ne-a povestit despre pupila lui, înainte ca să vină, dar nu ne gândeam că ești o adevărată domnișoară... Mathew se uită la prietenul lui

ușor întrebător... Sunt sigur că i-ai spus că noi ne așteptam la o fetiță?

– Ei bine, replică Thane măsurând-o pe Loren, ea nu este prea mare.

– Știi ce vrea să spună Mathew, Thane, i-o tăie Serena. Ne așteptam la cineva mult mai tânăr.

Colțurile gurii lui Thane se ridicară a zâmbet. Loren și-l închipui spunându-le prietenilor lui că la Moonrock venise să stea un copil.

– Am uitat că am omis, la vremea când v-am menționat-o pe Loren, că trecuseră cinci ani de când o văzusem ultima dată. Trebuie să recunosc că nu-mi vine să cred. Loren are acum aproape optsprezece ani.

Nu se mai vorbi nimic despre acest lucru și după câteva aperitive băute pe verandă, intrară în casă pentru a lua masa. Aceasta le fu servită de către două aborigene, care erau în serviciul familiei Davis și constă la început din fructe de avocado, după aceea urmând curcan prăjit cu o garnitură delicioasă. Cafeaua le fusese adusă pe verandă, pe o tavă de argint și ei stătură în aerul răcoros și vorbiră. După cum spusese Thane, nu era nici un semn de adevărată bogăție în ceea ce privea bungalow-ul, deși mobila era plină de gust și de bună calitate. Casa era relativ mică, așezată între portocali și smochini și

bineînțeleș, inevitabilii arbori de cauciuc care asigurau intimitatea. Pajiștea verde și grădina plină de flori păreau bine îngrijite, deși nu excesiv. În ghivece se aflau minunate plante tropicale. Noaptea era plină cu parfumuri îmbătătoare, iar în depărtare se vedeau vârfurile Mac Donnell. Întunecate, pe cerul înstelat.

Mult mai târziu, Thane și Loren mergeau spre hotel, el ținând-o de mijloc, iar ea cu capul aplecat pe umărul lui. Într-un colț întunecos și liniștit al grădinii hotelului, el o atrase către el și o sărută. Ea-i simți reținerea, chiar când el o strânse cu putere la piept; cunoscuse o teamă nelămurită în timp ce el o ținea îmbrățișată și un sentiment de dezaprobare când o lăsă din brațe. El șopti „noapte bună“ ca un fel de mângâiere și mâinile lui pe fața ei fură ca un fel de vrajă. Dar de unde această încordare a lui? Da, exista o încordare la el... și un fel de nehotărâre, necaracteristică unui bărbat atât de puternic ca el.

Loren se simți rănită în sentimente din cauza acestei comportări și oricât de mult încercă, nu-i găsi nici o justificare. Ea reuși să-i spună un „noapte bună“ grăbit ca răspuns și căscă brusc, inhalând o gură de aer rece iar el ridică mâna de pe mijlocul ei pentru a o duce la gură, la rândul lui. Îi mai ură fetei somn ușor și apoi,

câteva minute mai târziu, o lăsă în fața camerei ei.

Loren nu putu să adoarmă, învârtindu-se în pat când pe o parte, când pe alta. Gânduri contradictorii nu-i dădeau pace. Ceva nu era în regulă în relația ei cu Thane. Fusese atât de convinsă că el o iubește, dar acum apăruse umbra primei îndoieli.

*

* *

Hotărâtă să-și păstreze în memorie momentele fericite ale acestei mici excursii cu Thane, Loren reuși să-și șteargă din minte nemulțumirea și să se bucure în voie de tot ceea ce Thane plănuiise.

Prima alegere fu o excursie la Ayers Rock, unde zbură a doua zi dimineata, peste un peisaj arid și monoton, unde ici și colo apărea câte un cactus. Rock era o stâncă împestrițată cu aur; Thane îi spusese că la răsăritul soarelui sclipea ca o flacăra, iar înainte de asfințit trecea de la roșu la portocaliu, suferind transformări spectaculoase de culoare, stacojiul modificându-se în nuanțe de violet. Forma ei era tot atât de neobișnuită ca și transformările de culoare prin care trecea. Un monolit gigant din roci metamorifice care se înălța vertical, în mijlocul

deșertului, măsurând peste o mie de picioare. În peșterile lui se aflau desene vechi ale aborigenilor, care le fură prezentate de către un ghid. Picturile reprezentau diferite evenimente din viața acestui popor primitiv; era o parte a vieții originare din această parte a continentului, descriind mituri și istorii tribale. Loren era vrăjită de aceste picturi și Thane nu dădu nici un semn de nerăbdare când Loren hoinări prin peșteri mai mult timp. După aceea se urcară în vârf și admirară priveliștea deșertului ce se întindea la picioarele lor, precum și munții întunecați din depărtare.

Ziua următoare, Thane închirie o mașină și ei merșeră la Canionul Regelui, călătorind printre dune de nisip, roșiatice în lumina soarelui. Făcură o excursie prin Canion și Thane hotărî să rămână peste noapte la un „grătar“ și ziua următoare, în zori, plecară spre Alice.

– A fost o excursie minunată! exclamă Loren în timp ce se îndreptau zburând cu avionul spre casă... Mulțumesc, Thane, că m-ai luat cu tine.

El întoarse capul și din nou ea-i simți nehotărârea, care o făcu să se simtă deprimată. Ea se încruntă și el o privi ironic.

– Ce este, draga mea?

Deși întrebarea îi fusese pusă pe un ton mai curând indiferent, se vedea că pe el îl interesează răspunsul ei.

– Nimic. Doar ți-am mulțumit.

Se simți cuprinsă de neliniște, aceeași neliniște care o cuprinsese când venise la Moonrock și se aflase față în față cu Thane, după o perioadă de cinci ani.

– Nu e cazul să-mi mulțumești, Loren. Și eu aveam nevoie de o mică pauză ca să mă relaxez și să nu mă mai gândesc la animale, adăugă el cu umor.

Ea zâmbi și din expresia pe care o citi pe fața lui, simți că temerile din noaptea trecută dispăruseră.

Această expresie nu putea fi decât aceea pe care o are un bărbat numai pentru femeia pe care o iubește.

CAPITOLUL IX

Loren stătea în fața lui Janet, la cină, și o observa cum își flutură genele în fața lui Thane. Deși nu trecuseră decât câteva ore de la venirea verișoarei sale la Moonrock, Loren începu să-și aducă aminte avertismentul Denei: „Nu ești prea deșteaptă aducând-o aici – vrei să intri în competiție cu ea?”

– Îți aduci aminte petrecerea de Crăciun, Thane?

Întrebarea tâșnise de pe buzele lui Janet și Loren se făcu roșie. Thane râse la Loren, peste masă și-și ridică o sprânceană cu un gest care ar fi vrut să spună „Nu fi prostuță și nu te mai tulbura atâta pentru asta“. Loren începu să zâmbească fiindcă se simțea asigurată și era convinsă că dacă Thane ar fi fost așezat lângă ea, i-ar fi căutat mâna pe sub masă și i-ar fi strâns-o ușor.

– Sigur că da, răspunse Thane întorcându-și capul spre Janet. Cu greu aş putea s-o uit, dat

fiind faptul că a fost ultima dată când ți-am văzut părinții – deși n-aveam de unde să știu la acea vreme.

Tăcere, și Janet se dezumflă. Dena, căreia nu-i scăpase modul de a cocheta al lui Janet, făcu cu ochiul, așa cum îi mai făcuse lui Loren în una sau două ocazii. Bunica Amalia care era într-una din zilele ei bune, o fixa cu ochi pătrunzători pe Janet, în timp ce Prof și Stew care schimbaseră câteva priviri între ei, stăteau cu nasurile în farfurie.

– Părinții tăi au murit cam de cinci luni, cred? se auzi în cele din urmă întrebarea bunicii Amalia și Janet dădu din cap în timp ce o ușoară furie îi coloră obrazii... Pierderea este deci recentă... Ochii bunicii Amalia se mișcă pentru a se opri asupra lui Loren... După câte îmi amintesc, tu erai foarte distrusă când ai venit și chiar te întristezi când vine vorba despre mătușa sau unchiul tău.

O mică cută apăru între sprâncenele lui Loren; nu era încântată în mod special de Janet, din cauza comportamentului ei față de Thane, dar pe de altă parte, n-avea nici un chef să mai adauge ceva la starea de jenă pe care aceasta, evident, o încerca. Spre marea ușurare a lui Loren, Dena schimbă subiectul îndreptând conversația spre lucruri mai vesele.

După cină, Thane se plimbă cu Loren sub stele, înconjurați de liniștea tufelor și de siluetele turmelor luminate de lună. Thane nu era prea vorbăreț, dar în brațul lui care o înconjura, era toată încrederea de care avea nevoie. De ce-i fusese frică de faptul că Thane ar fi putut fi atras de farmecul lui Janet? Thane nu răspunsese deloc ocheadelor acesteia.

— Ne întoarcem, draga mea?

Vocea gravă și tărăgănată o făcu pe Loren să zâmbească. *Draga mea*. Pentru prima dată el o numea astfel. Simțea o căldură interioară și era imens de fericită. Thane nu era curtezanul nerăbdător pe care l-ai fi asociat cu personalitatea lui și deși câteodată ea era nedumerită, lucrul acesta n-o tulbura câtuși de puțin. Nu dorise ea însăși o perioadă mai lungă până la așezarea lucrurilor? Era preludiul unei logodne, unei nunți și a unei luni de miere. Îi plăcea așteptarea și nerăbdarea așteptării. Thane îi va face propuneri la timpul potrivit.

— Sunt cam obosit, draga mea, continuă Thane văzând că ea nu-i răspunde la întrebare. Mi-am propus să mă culc devreme.

— Ar fi trebuit să dormi după-amiază, îi zise ea în timp ce o luaseră înapoi pe drumul către casă... Când mă gândeam la acest obicei, îl consideram o pierdere de timp, dar acum,

recunosc că are o oarecare valoare. După odihnă începi cu forțe proaspete, ca și cum ai avea în fața ta o altă zi.

El dădu din cap aprobând-o, dar îi spuse că întotdeauna avusese ceva de făcut.

– Poate că mai târziu, o să-mi schimb obiceiurile.

Ea-l privi cu coada ochiului printre genele dese și întoarse. Profilul lui era sever și enigmatic, dar ea știu că el se gândea la viitor și poate că hotărâse să nu mai muncească așa de mult... nu când avea o nevastă.

Dena plecase la culcare când ei se întoarseră acasă, și, bineînțeles, bunica Amalia se retrăsese imediat după masă. Prof și Stew plecaseră spre bungalow-urile lor, așa că Janet stătea singură pe un fotoliu ce se afla pe verandă.

– Ești singură de multă vreme? întrebă Loren îngrijorată, deoarece verișoara ei avea un aer părăsit și singuratic.

– Nu, doar de câteva minute. Dena a stat și a vorbit cu mine, dar văzând-o cum cască i-am recomandat să se ducă la culcare, că o să mă descurc și singură. Nu este prea multă liniște? termină ea cu o voce temătoare... Nici o lumină decât acelea din depărtare, arată ea spre bungalow-urile crescătorilor.

– O să te obișnuiești, spuse Loren cu ochii visători și buzele umede de la sărutul iubitului

ei... Ador să fiu aici; mi-a plăcut chiar de la început.

Ea și Thane stăteau unul lângă altul. Luându-și mâna de pe umărul ei, el spuse:

– Vă las să vorbiți de-ale voastre. Noapte bună, draga mea. Noapte bună, Janet.

– Dragă mea? se auzi vocea ascuțită a lui Janet în timp ce ochii ei măriți urmăreau silueta înaltă a lui Thane care părăsise veranda și intra în casă... Așa se adresează el oricui?... Loren se mulțumi să dea din cap și Janet spuse, nevenindu-i a crede... Doar nu s-a îndrăgostit de tine, tu...? râse brusc, un răs ironic și aspru și Loren se încruntă când ea continuă... Imposibil!

Lui Loren i se urcă sângele la cap. Fu cuprinsă de aceeași furie ca atunci când îl lovise pe Thane, dar reuși să se stăpânească și zise:

– Nu este imposibil, Janet. Thane mă place foarte mult.

Pentru o clipă nu se auzi nici un zgomot și Janet înghițea convulsiv.

– Încerci să-mi spui că te iubește? o întrebă ea în cele din urmă.

– Ei bine...

Loren ezita, nu voia să meargă prea departe cu mărturisirile și să pară o nebună, ceea ce ar fi fost, dacă s-ar fi înșelat în privința senti-

mentelor lui Thane. Un zâmbet blând îi apărui pe buzele care fuseseră sărutate atât de recent cu pasiune. Cum putea să se înșele? Toți oamenii vorbeau despre Boss că s-a îndrăgostit de micuța ce sosise la Moonrock, pupila lui. Îi spusese Prof, Stew declarase că ea săvârșise un miracol și chiar Dena, uneori, dădea din cap nevenindu-i să creadă, când era martora unui cuvânt sau privire plină de tandrețe.

— Cred că mă iubește, spuse în cele din urmă Loren în timp ce vara ei o privea întrebător.

Urmă o altă tăcere, după ce fusese făcută această remarcă. Janet se foi în scaun; era o mișcare nervoasă și nerăbdătoare. Loren stătea jos, retrăind în minte conversația pe care o avusese mai devreme cu Janet, imediat după sosirea acesteia, în camera în care își despacheta lucrurile. În mod firesc, Loren începuse să-și exprime simpatia față de verișoara ei, având în vedere căsătoria destrămată, dar fusese întreruptă de Janet care zise:

— Nu-ți pierde timpul, Loren... Mă simt ușurată c-am scăpat de el. Știu acum că nu l-am iubit niciodată cu adevărat.

— Dar... Loren se opri, cu ochii ei mari larg deschiși și fără a-i veni să creadă... Atunci, de ce te-ai măritat cu el?

O ridicare din umeri și o încruntare. Janet vorbi după o scurtă tăcere.

– Eram prea tânără ca să-mi dau seamă.
– Aveai douăzeci și doi de ani, îi reaminti Loren... Eu n-am decât aproape optsprezece ani, gândi ea, și deja m-am hotărât și niciodată n-o să mă răzgândesc.

– Robert a fost prea insistent. Ar fi trebuit să am mai mult bun simț și să nu cedez.

Janet mai vorbise și altele în timp ce despacheta și-și aranja hainele în șifonier, iar Loren stătuse pe pat și o ascultase, așa cum făcuse de multe ori în copilărie cu verișoara ei. După ce terminară cu despachetatul, Janet pierdu mult timp cu fardatul și aranjatul părului. În mod vag, Loren își aminti că ea proceda întotdeauna așa când trebuia să se întâlnească cu un băiat. În alte ocazii nu-i păsa, putând să se prezinte chiar și cu bigudiuri în păr.

– Ți-a dat Thane de înțeleș că te iubește? se auzi vocea lui Janet care o aduse pe Loren înapoi, în prezent.

– Nu mi-a spus încă.

Janet își întoarse capul; în lumina slabă, Loren văzu un fel de dezamăgire pe fața acesteia și în minte îi veni ideea de necrezut că Janet venise la Moonrock ca să-l întâlnească pe Thane.

– Nu încă? Pari foarte sigură că o va face.
Loren se ridică în picioare.

– Aș prefera să nu vorbesc despre Thane... Vocea crispată nu era vocea ei obișnuită... Mă duc la culcare.

*
* *

– Nu-mi place deloc verișoara ta, îi spuse Dena lui Loren, când după câteva zile de la sosirea lui Janet la Moonrock, călăreau înainte de micul dejun... Îmi pare rău dacă te-am jignit, dar mă cunoști suficient de bine ca să știi că spun ceea ce gândesc. Noi cei de aici suntem deschiși și ne plac oamenii la fel ca noi. Janet nu este deschisă... Deoarece Loren nu spuse nimic, Dena continuă... Mi-ai spus că ea a fost odată îndrăgostită de Thane. Ei bine, s-a îndrăgostit din nou de el, sau cel puțin așa crede. Știi ceva? o privi Dena pe prietena ei în față... Am convingerea fermă că îndată ce și-a dat seama că s-a săturat de bărbatul ei, s-a hotărât s-o ia de la capăt cu Thane.

Ele mergeau pe poteca dintre tufișuri; Loren căzută pe gânduri, analiza vorbele Denei care după cum știa și ea, erau, din păcate, adevărate.

– Credeam că are inima zdrobită, spuse Loren cu o voce joasă. De aceea l-am întrebat pe Thane dacă poate veni aici. Părea foarte supărată în scrisori.

– Nu este supărată deloc, este clar ca lumina zilei. Nici o mirare că mariajul ei s-a dus dracului; fata asta nu cunoaște înțelesul cuvântului „constantă“... Făcu o mică pauză... Cât o să stea aici?

– Nu știu. Câteva săptămâni...

Loren se așteptase ca Janet să stea până își revine din nefericirea provocată din cauza destrămării căsătoriei... Pentru o clipă, frumoasa gură a lui Loren fu umbrită de o strâmbătură ironică. Fusesse atât de supărată pentru Janet și atât de hotărâtă să facă tot ce-i stă în putință ca s-o consoleze pentru a depăși această stare de mâhnire... Dar ar fi trebuit să știe că la Janet nu putea fi nimic de profunzime. Ea trăia la suprafața vieții, acceptând numai partea plăcută și negândindu-se la ziua de mâine.

Janet era încă în pat când Loren și Dena se întoarseră de la plimbare și aflară mai târziu că aceasta își ceruse micul dejun în pat. Prim i-l dusesese sus, așa cum o informă pe Loren, dar adăugă pe un ton ironic:

– Nu este bolnavă, domnișoară Loren, iar oamenii stau în pat doar când sunt bolnavi.

Terminându-și micul dejun, Loren urcă să-și vadă verișoara; ea stătea proptită între perne, cu o eșarfă subțire în jurul umerilor. Tava cu

mâncare era așezată pe podea lângă pat, în timp ce pe măsuță stătea cana cu ceaiul care se răcise.

– Ce este zgomotul acela îngrozitor de afară? fu primul lucru care o întrebă pe Loren. Este absolut revoltător! Am fost trezită la o oră nepermis de matinală! Iar începe!

– Este o pasăre numită Kookabura. Două dintre ele stau în eucalipt. Thane le hrănește din mâna lui.

– Asta era, o pasăre? Cred că este ceva hidos. Nu poate cineva să împuște aceste creaturi nesuferite?

Ochii lui Loren aruncau scântei.

– Ți-am spus că sunt domesticite. Noi le iubim. Și nimeni nu are de gând să le împuște, pentru că sunt inofensive.

Janet zâmbi slab, dar vocea ei avea un șuierat când spuse:

– Am ajuns o micuță australiancă, nu-i așa?... Își coborî pleoapele ascunzându-și privirea... Ieri am făcut o plimbare în timp ce tu îți făceai siesta și am vorbit cu nevestele câtorva crescători. Se pare că Thane a avut un scandal cu bunica lui. Bătrâna cea dominatoare i-a spus că nu-i permite să intervină în averea ei.

Loren se încruntă brusc.

– Thane nu va fi încântat să afle c-ai stat la bârfă cu nevestele crescătorilor. Dena mi-a spus

de la început că trebuie să fiu prietenoasă, dar nu prea familiară cu ele.

— Deci Boss-ul de la Moonrock poate fi atât de neînduplecat? N-am observat asta pe vremuri, dar atunci el era mai tânăr... Janet adăugă amintindu-și... S-a schimbat; este mai excitant totuși... vocea i se frânse și se uită amuzată la expresia feței lui Loren... Știi cât este de excitant? — sau ești încă micul șoricel care obișnuiai să fii?

— Mi-e teamă, spuse Loren arborând un aer de demnitate, că n-am nici o idee despre ce vorbești.

În mod deliberat, îi evită privirea lui Janet, știind că în ochii ei se citea încă amuzamentul. Se lăsă o tăcere stranie înaintea lui Janet să vorbească.

— Femeile — de fapt toți oamenii din stațiune, așteaptă o nuntă cât de curând.

Inima lui Loren se opri. Ea continuase să privească spre lenjeria lui Janet care era azvârlită pe covor din seara trecută, dar la aceste vorbe își ridică fața și obraji i se îmbujorară.

— Ei... ei trebuie să vorbească despre ceva.

— Dar tu aștepti să te măriți cu Thane, deci nu mai fă pe fecioara și mironosița cu mine. Acum știu de ce a insistat el ca tu să vii aici. La început m-a nedumerit faptul că nu ți-a fixat o

pensie din propriii tăi bani și să te lase să stai în Anglia, ceea ce ar fi fost mult mai simplu din punctul lui de vedere. Dar acum este clar ce plan a avut în minte.

– Plan? întrebă Loren cu nervii încordați la maximum.

– Vino-ți în fire! Trebuie să știi despre ce este vorba...

– Thane mă iubește! i-o tăie Loren, împinsă de o dorință disperată de a-i opri vorbele lui Janet, deși nu era prea sigură la ce se referea verișoara ei... Știu că mă iubește! Pot s-o afirm!

– Iubire?... Sprâncenele lui Janet se ridicară... Ești o idioată, Loren. De ce naiba nu devii adultă și nu ghicești intențiile bărbaților? Iubire!... Izbucni în râs și trecu o vreme până când reuși să vorbească din nou... Bunica lui Thane este stăpână aici până când se va însura Thane – toată lumea o știe. Dar o să dea înapoi când el o să-și ia o nevastă; ea așa i-a spus. Și astfel, continuă Janet pe un ton disprețuitor, el s-a hotărât să te ia pe tine... Se uită cu milă la ea... Ești chiar atât de proastă încât nu ți-ai dat seama de întreaga lucrătură? Eu m-am fript o dată.

Nepăsătoare, Janet își studia unghiile pe care și le pilea, aruncându-i din când în când câte o

privire lui Loren, căreia îi pierise culoarea din obraji.

Ca un duș rece, câteva lucruri o izbiră pe Loren, lucruri care se întâmplaseră de când venise la Moonrock. Bunica Amalia care o avertizase atât de enigmatic... să fie pregătită... și să se gândească bine înainte de a se supune planului lui Thane. „La ce ar folosi o plantă de seră ca tine într-un loc ca acesta, n-am văzut niciodată o pierde-vară ca tine...”. Pe urmă Prof îi spusese că i se păruse ciudat ca ea să vină aici ca pupila Boss-ului. Toți consideraseră straniu că el nu făcuse ceva aranjamente ca ea să rămână în Anglia, zisese acesta, declarând că trebuie să existe niște motive ascunse; doar Thane știa și toți vor afla la momentul oportun. Chiar și Dena avusese unele îndoieli cândva, dar ea acum era de părere că Thane este îndrăgostit de pupila sa. Cât de mult greșea!

Loren își aminti de asemenea și privirea amuzată a lui Thane în primele clipe când își îndreptase interesul asupra ei; și-o aminti pe bunica Amalia întrebând-o, în dimineața care urmase dansului, dacă Thane o întrebase ceva „semnificativ“.

Năucă, se uita la Janet, acceptând justetea deducțiilor ei și admitând că la această concluzie ar fi trebuit să ajungă și singură, încă

de la începutul venirii la Moonrock. Degetele de gheață ale deziluziei îi strânseseră inima și gâtul i se uscă încât nu mai putu scoate nici un cuvânt. Ce naivă fusese! — să-l creadă pe Thane îndrăgostit de ea. Ar fi trebuit să știe că un bărbat ca el, stăpânul de la Moonrock, nu se putea îndrăgosti niciodată de cineva ca ea.

— Ar fi putut să se însoare cu Felicity... spuse Loren, nu pentru Janet, ci pentru ea însăși... Dacă o face numai pentru bunica Amalia, atunci ar fi putut s-o ia pe ea. Ar fi fost mult mai simplu decât să mă aducă pe mine aici.

Loren se uita la verișoara ei fără s-o vadă, amintindu-și părerea ei că Thane nu s-ar fi însurat doar ca s-o potolească pe bunică-sa, dar nemaicrezând acum.

Janet se încruntă nedumerită, dar în ochi i se citea o lucire de triumf, triumf pe care Loren nu putu să-l vadă fiindcă aceasta își lăsase brusc genele în jos.

— Despre ce bombăni acolo? Cine este Felicity?

Loren continua să-și privească zăpăcită verișoara, trupul ei împietrindu-se.

— O fată care locuiește la altă fermă. Tatăl ei este prieten cu Thane... Loren abia își dădea seama ce spune... El ar fi putut s-o ceară pe ea în căsătorie.

Urmă un moment de tăcere.

– Motivul este clar, admise Janet în cele din urmă. Thane n-a vrut niciodată cu adevărat o nevastă – știi asta. Și nu spunea și tatăl lui la fel? Ți-aduci aminte cât era de supărat domnul Benedict din acest motiv?

Loren de-abia dădu din cap. Ea făcu un pas înapoi, dorind să părăsească această cameră unde i se năruiseră toate speranțele.

– Când un celibatar convins este forțat din anumite motive să-și ia o nevastă, alege în mod firesc o fată docilă și care nu așteaptă prea mult de la el.

Vorbele lui Janet i le amintiră pe cele ale Denei care-i declarase că Thane n-ar fi avut timp pentru o nevastă, chiar dacă s-ar fi însurat. Rolul ei ar fi fost să-i dăruiască fii, ca să-și asigure urmași care să păstreze moșia Moonrock în mâinile familiei Benedict.

– Mai ai de gând să te măriți cu el, acum, când știi că el doar se folosește de tine?

Cuvinte crude și Loren se clătină. Ea-și scutură capul cu greutate, spunând că-i va pretinde lui Thane ca el și ea să se întoarcă la vechea lor relație de tutore și pupilă. Janet o privea cum înghite convulsiv; genele ei coborâră din nou pentru a-i ascunde privirea.

– În locul tău, eu nu i-aş spune motivul, spuse ea pilindu-şi în continuare unghiile şi apoi privindu-le cu atenţie.

– De ce să nu-i spun motivul?

Cu o mişcare indiferentă, Janet spuse:

– Fă cum vrei, bineînţeles. Dar dacă aş fi eu, nu i-aş da satisfacţia să ştie că şi-a bătut joc de mine; aş avea grijă să salvez aparenţele.

Loren o aprobă dând din cap. Va ţine cont de sfatul verişoarei sale. Thane nu va trebui să ştie niciodată că fusese atât de proastă încât să-l creadă şi să se îndrăgostească de el. Din ochi începură să-i curgă lacrimi, pe jumătate conştientă de pasărea care ciripea afară, proclamând lumii întregi că este bine să trăieşti pe acest pământ.

Ocazia lui Loren se prezintă mai târziu, în cursul zilei, stând pe o buturugă şi privind în gol. Thane o zări în timp ce venea să vadă de ce nu lucrează grădinarii. El se opri, zâmbi şi într-un impuls mai curând copilăresc decât al unui stăpân al Moonrockului, se aplecă şi-i sărută fruntea.

Ea pufni şi vorbi într-un mod glacial, care nu o caracteriza.

– Nu cred că ar trebui să uiţi rolul pe care-l ai faţă de mine, Thane. Tu eşti tutorele meu, iar eu pupila ta şi aş prefera să păstrăm relaţia la acest stadiu.

O tăcere plină de uimire se instaură din partea lui Thane care o privea drept în față.

– Ce fel de glumă este asta? întrebă el uitându-se îngrijorat în ochii ei, ca și cum ar fi crezut-o bolnavă. Știi ce-ai spus?

Ea-și ridică fața cu mândrie și indiferență rece.

– Bineînțeles. Ți-am cerut să-ți amintești rolul pe care-l ai față de mine și să ți-l păstrezi.

O altă tăcere. Buzele lui Thane se subțiară, dar expresia figurii lui era încă nedumerită; bărbatul respectat de toți era respins de o puștoaică neînsemnată... și părea mai curând rănit decât furios. Trebuie să fi fost îndrăgostit într-adevăr de ea, ca să se poarte astfel, gândi ea. Dar, bineînțeles, el nu era îndrăgostit de ea. El încercase s-o facă să-l creadă fiindcă, pur și simplu, știa că nu este genul de fată care să se mărite din alt motiv în afară de dragoste.

– Se pare că-mi amintesc, spuse Thane foarte încet, că ai spus că nu-ți pasă dacă nu m-am comportat ca un tutore.

– Oh, asta, i-o întoarce Loren vag, cred că simțeam nevoia să cochetez!

– Tu...!

Acum apărură semne de mânie în nările lui albite. Îl mai văzuse așa atunci când îl înfruntase Cooper. Tot așa era și bunica Amalia în

asemenea momente! Ce asemănător era cu bunica lui în astfel de cazuri! Ce aere de aroganță și superioritate putea să aibă!

– Mîni! Nu ești genul de fată care să cocheteze.

Deci el își dăduse seama? Ceea ce era de înțeles, pentru că ea nu reușise să-și înlăture niciodată sfiala când Thane îi dăduse atenție.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el văzând-o că ea tace. Răspunde-mi!

Loren înghiți nervos și scoase un mic țipăt atunci când el o apucă de încheietura mâinii și o ridică în picioare. Thane o aduse lângă el și era atât de furios încât ea-i putea auzi bătăile puternice ale inimii. El își aplecă ochii spre fața ei palidă și țipă:

– Cu cine ai vorbit? Cineva trebuie să-ți fi spus ceva ca să te facă să te schimbi. Nu sta și mă privi ca o școlăriță speriată! Răspunde la întrebarea mea!

– N... n-am vorbit cu nimeni. Ea înghiți în sec pentru a-și ascunde frica, înclinată să-i spună adevărul. Dar nu, nu avea de gând să-l lase să vadă cât fusese de proastă! N... nu știu de ce ești atât de supărat. N-am cerut nimic nerezonabil.

El o lăsă în pace. Când o privi, pe fața lui nu mai era vizibil nici un semn de furie, în afara

buzelor strânse și a flăcării din priviri. Pentru prima dată, în viața lui de adult, suferea o mare umilință. Un mușchi care i se zbătea în obraz era semnul unei mari tulburări interioare. Într-o străfulgerare, Loren își aminti că ea îl mai umilise în două ocazii, atunci când era o copilă. Și se întrebă dacă el își mai amintea aceste lucruri.

— Foarte bine, răbufni el. De azi înainte sunt tutorele tău și nimic mai mult!

Comportamentul lui față de ea, după aceea, fu de totală indiferență; nu mai vorbea cu ea decât strictul necesar; nu mai călărea împreună cu ea, diminețile și nu se mai plimbă cu ea seara, în următoarele două zile. Dar el devenise fermecător cu Janet și această schimbare nu trecu neobservată de oameni ca Prof și Stew și chiar Dena. Bunica Amalia „nu era cu ei“ remarcase Loren; aceasta stătea la un capăt al mesei, privind în gol, fără a observa interesul lui Thane care se mutase de la o verișoară la alta.

Prof vorbi cu Loren despre asta, într-una din după-amiezile când stăteau pe verandă, vorbind, ca de obicei. La început, el șovăise, dar văzând că apropourile lui n-au efect asupra lui Loren, spuse de-a dreptul:

— Ce s-a întâmplat între tine și Boss, Loren? Toți de aici ne așteptam la o nuntă cu fast, mare petrecere și dans.

Ea-și întoarse privirea năucă spre el:

– Știți de ce m-a adus aici, nu-i așa?

O cută ușoară apăru între sprâncenele lui Prof, dar el se grăbi să-i răspundă:

– Toți am ghicit, când a devenit evident că vrea să se însoare cu tine... Făcu o mică pauză și reluă... Presupun că știi că verișoara ta bârfește cu nevestele crescătorilor?

– A vorbit cu ele o dată, într-o zi...

– A făcut-o și ieri și alaltăieri. Pariez că va întârzia și astăzi. Am văzut-o în casa lui Jed Holmes, ieri, când am trecut pe acolo. Nu pot să spun că mă interesează prea mult nevasta lui Jed. Femeile de aici trebuie evitate, iar nevasta lui Jed poate fi periculoasă.

Ochii lui Loren rămaseră pe fața lui Prof; observă neliniștea înscrisă pe figura acestuia, neliniște pentru ea și pentru Boss.

– I-am spus lui Janet că lui Thane nu i-ar place ca ea să bârfească cu nevestele crescătorilor și am fost convinsă că a ținut cont de ceea ce i-am spus.

Profesorul era gânditor și ea făcu o pauză înainte de a adăuga:

– De ce ați abordat această problemă – faptul că Janet se duce pe la bungalow-uri, vreau să spun?

– Ea spune că tu ai descoperit motivul interesului lui Boss pentru tine și i-ai spus să se ducă naibii.

Loren îl privea nevenindu-i să creadă. Cum putuse Janet să repete asta?... și mai ales după ce ea însăși o sfătuisese pe Loren să nu-i dezvăluie lui Thane motivul pentru care voia să aducă relația dintre ei doi la forma inițială.

– Trebuie să vorbesc cu Janet. Trebuie să înceteze să umble de colo-colo bârfind.

– Ar fi bine să vorbești cu ea, fiindcă dacă Boss-ul va afla, verișoara ta va avea necazuri. Nu va avea nici o importanță pentru el faptul că ea este musafiră în această casă.

– El pare că o place, murmură Loren absentă, așa că nu văd de ce s-ar supăra pe ea.

– O place? spuse Prof cu compasiune și cu blândețe. Te-am întrebat ce nu merge, îi reaminti el.

După o scurtă ezitare, ea îi mărturisi totul, pentru că el era un om înțelegător și părea nefericit și simpatic. El o ascultă înfuriindu-se vizibil. Loren nu mai văzuse niciodată până atunci această expresie pe fața lui părintească; ciudat, asta o îmbărbăta și-i dădea senzația că nu este singură în mâhnirea ei.

– Este o cățea! declară el mânios, când Loren termină de vorbit. Am suspectat-o de acest lucru

chiar de la început, când îi făcea ochi dulci Boss-ului, doar la câteva ore de la venire. Ar fi trebuit totuși să-și păstreze părerile pentru ea.

– Ar fi trebuit să știu ce este în capul lui Thane. Vedeți, glasul lui Loren se înmuie, gata să izbucnească în plâns... Credeam că este îndrăgostit de mine. Așteptam să mă ceară de nevastă – da, știam că o va face la momentul potrivit – dar credeam că motivul era faptul că mă iubește.

Urmă o pauză înainte ca Prof să spună cu o inflexiune ciudată în voce:

– Toată afacerea este foarte nostimă. Nu te-a intrigat?

Loren își scutură capul și așteaptă ca Prof să continue, ceea ce el și făcu, spunând că dacă Thane ar fi intenționat să se căsătorească cu Loren ca să pună capăt interferențelor bunicii Amalia, ar fi făcut-o demult.

– De ce ar fi așteptat? continuă Prof, încruntându-se. Nu văd nici un sens... absolut nici unul.

Toate acestea o intrigară pe Loren și cu cât analiza mai mult constatările lui Prof, cu atât era mai nedumerită de atitudinea lui Thane. Dacă el ar fi iubit-o, i-ar fi spus-o, știa asta acum. Niciodată nu menționase cuvântul „dragoste“, nici chiar în acele momente de

dulce intimitate când o ținea în brațe cu buzele lipite de ale ei, comportamentul lui fiind arzător, dar reținut în același timp.

— Este curios, așa cum spuneți, îl aprobă ea notându-și aerul întrebător, ca și cum ar fi fost interesat de răspunsul ei la reflecțiile sale... Dar sper ca Thane să aibă un motiv pentru această întârziere... ea se uită în depărtare, acolo unde se vedeau acoperișurile câtorva bungalow-uri... Este cineva care vorbește de ruptura dintre Thane și mine?

— Așa cred, Loren, replică el cu candoare. Într-o comunitate mică cum este a noastră, orice nou incident este bârfit. În afară de asta, suntem toți dezamăgiți.

— Vrei să spui că toți voiau ca eu să mă mărit cu Thane?

El îi zâmbi și spuse „da“, ei toți voiau ca Thane să se însoare cu ea.

— Toți te plac aici, îi spuse el cu o privire blajină. Și dealtfel, am fi fost încântați să-l vedem pe Boss însurat. Cei dintre noi care-l cunosc mai bine știu că el nu este în nici un caz atât de dur ca bătrâna și nici inima lui nu aparține întru totul Moonrock-ului. Thane Benedict este un bărbat care are timp și pentru alte lucruri în afară de creșterea animalelor.

Alte lucruri... dar nu dragoste... Poate o femeie, într-o zi, dar nu o femeie pe care s-o iubească și s-o protejeze.

Și Dena atacă subiectul schimbării atitudinii vărului ei față de Loren; era tulburată, știind prea bine că Loren îl iubea pe Thane. Loren nu putu să-i facă confidențe Denei, deși nu știa nici ea de ce are astfel de rețineri; ea și Dena fuseseră foarte apropiate. Chiar din ziua în care Loren apăruse în gara Hanleyville și-i împrăștiase temerile în privința viitorului și a vieții într-o mare fermă de creștere a animalelor ca Moonrock.

— Este ceva ce nu înțeleg, constată Dena când Loren, în mod deliberat, evită să-i răspundă direct la întrebarea ei despre comportarea indiferentă a lui Thane față de ea... Thane nu este așa. El nu este schimbător; când își pune ceva în cap, nu se răzgândește. Și el luase o hotărâre în privința ta, Loren.

Se uită drept în ochii prietenei ei, interogativ. Tot ceea ce spuse Loren fu că nu dorește să vorbească despre asta și Dena n-avu de ales decât să lase totul baltă.

CAPITOLUL X

Mașina de teren se opri în față la Melville Downs și cele două fete ieșiră afară. Mașini și o grămadă de fiare zăceau pe o bună porțiune de teren, separându-l pe Ian și o echipă de lucrători. Acesta le făcu cu mâna.

— Mă întreb ce se întâmplă? Vocea Denei era plină de îngrijorare. Încep să simt că Ian și-a pierdut banii.

Loren clătină din cap.

— Nu spune asta, Dena. Sunt și banii tăi. Sigur nu vor fi cheltuiți alturea?

Dena oftă și ridică din umeri, dar nu răspunse. Cele două fete veniseră la Melville Downs în ultimele trei zile ca să lucreze în interiorul casei — curățând pereții; vopsind tocurile ferestrelor și ușilor.

— N-o să arate niciodată ca o casă, oftă Dena. Poate că ar fi trebuit să nu cheltuim nici un sfant cu locul acesta și să mergem să ne instalăm la Perth. Ian are o situație bună acolo.

— O să fie o casă, o contrazise Loren uitându-se cu mândrie la ușa pe care o vopsise cu o zi în urmă. De îndată ce vom termina această treabă și tu o s-o mobilezi, o să arate drăguț.

— Sper că ai dreptate, aprobă ea ducându-se spre peretele pe care-l curățase vreme de trei zile... Sper ca singurii bani nerecuperați să fie cei cu cumpărarea mobilei, adăugă ea cu umor. Personal, sunt resemnată să mă mulțumesc cu o scândură ca masă și două cutii drept scaune.

— Și ca pat, scumpa mea?

Ian stătea pe verandă, în pragul ușii deschise care dădea spre camera unde fetele stăteau de vorbă. Amândouă se întoarseră. Dena arătă în jos.

— Podeaua, probabil.

— Ce puțin romantic, răsă el plimbându-și privirea peste drăgălașa siluetă zveltă a Denei și apoi oprindu-se pe fața ei... Nu cred că o să ajungem la asta.

— Nici un semn? întrebă ea sobru și primi drept răspuns o mișcare neajutorată din umeri a lui Ian. Cât ne mai ajung banii?

— Nu prea mult, Dena. Trebuie să ne resemnăm cu gândul acesta.

— O să te descurci cu atât de puțină apă?

— Desigur. Avem un puț și o să reducem numărul vitelor corespunzător. Dar eu o să

economisesc și iar o să economisesc, până când am să pot face o altă încercare, spuse el plin de hotărâre, pentru că știu că aici, dedesubt, este apă.

Nu se mai spuse nimic pe această temă, fiindcă nu era un subiect plăcut acum, când banii se duceau văzând cu ochii și apa nu apărea deloc.

– Să fac niște ceai? întrebă Loren, grăbită să plece în bucătărie și să-i lase pe cei doi singuri.

– O sugestie grozavă, zâmbi Ian și adăugă uitându-se la hainele lui Loren... Văd că ai venit pregătită pentru lucru. Ce-ai vopsit ieri, ușa sau pantalonii tăi?

Loren se uită cu dezgust la hainele ei.

– A fost o pensulă țepoasă, i-o întoarce ea cu un râs ușor.

– Știi ce spune o zicală din bătrâni? Meseriașul prost dă vina pe scule.

– Ei bine, se interpusese Dena cu o voce severă, acum că ai glumit destul, spune-ți părerea despre ușă.

– O treabă excelentă. Nici eu n-aș fi făcut-o mai bine.

– Ce încrezut ești! i-o întoarce Dena. Nu cred că poți să vopsești deloc!

Loren ieși și-i lăsă singuri, clipind repede ca să-și curme lacrimile care-i veneau în ochi. N-o

invidia pe Dena, ba chiar se bucura din inimă, dar durerea ei devenea și mai puternică atunci când îi vedea pe acești porumbei.

Stăteau lipiți unul de altul când intră Loren cu tava, dar imediat se îndepărtară și Ian aduse două scaune prăpădite, apoi îl aduse și pe al treilea – un scaun de nuiele care părea tare hodorogit. Dar Ian se lăsă ușor în el și pentru următoarele cincisprezece minute stătură toți trei și băură ceaiul pălăvrăgind. După un timp, Ian întrebă despre Janet, azvârlind către Loren o privire nedumerită.

– Nu-i pasă c-ai venit și-ai lăsat-o singură? adăugă el și Loren își scutură capul.

– Cred că-i pasă; am întrebat-o dacă vrea să stau cu ea, dar a spus „nu” deoarece se simțea foarte în largul ei fără mine.

– Nu cred că este genul căreia să-i pară interesant acest fel de viață, nu din ceea ce mi-a spus Dena despre ea.

Cei doi schimbă priviri între ei și Loren se întrebă cât de multe îi spusese Dena logodnicului ei. Spera ca ea să nu-i fi spus că ea, Loren, se îndrăgostise de Thane. Umilința era suficient de mare ca să mai știe și Ian despre ea. Nu se mai spuse nimic despre Janet și, puțin mai târziu, Dena, uitându-se încruntată în jurul ei, zise că trebuie să fie aproape nebună ca să

se fi logodit cu un bărbat care nu-i putuse oferi ceva mai bun decât ceea ce se vedea.

– Îmi jurasem să mă mărit pentru bani, adăugă ea cu o mișcare a capului.

– Poți să te răzgândești.

Ian se ridică de pe scaun; un australian înalt orășean care tânjea după spații larg deschise, părăsindu-și un post confortabil în oraș și cumpărând o proprietate care nu fusese niciodată înfloritoare, din cauza lipsei de apă. Vocea lui era tandră, în ciuda privirii ce se voia severă.

– Vezi asta?

În ochii Denei apăru o sclipire și colțurile gurii i se ridicară. Ea scutură din cap. Ce bine se înțelegeau cei doi unul cu altul, gândi Loren strângând ceștile pe o tavă, pentru a le duce la bucătărie și a-i lăsa pe logodnici singuri, înainte ca Ian să plece la treaba lui.

Dar când se întoarse, el era tot acolo și discuta împreună cu Dena despre mobilarea casei. Tot ceea ce lăsase vechiul proprietar era într-o stare jalnică.

– Nu te îngrijora, spuse Ian. O să opresc forările înainte de a fi complet faliți. O să rămână bani și pentru un pic de confort. Trebuie să avem o bucătărie nouă; nu mi-ar place să te văd trebăluind în acest loc dezgustător.

— Au trebăluit și alte femei aici, se auzi răspunsul grijuliu al Denei, care își ținea mâna sub brațul lui. Pe aici sunt peste tot podele murdare, așa că ești la modă având și tu. Cât despre plita cea neagră, chiar dacă o să iei una nouă, va trebui păstrată și aceasta, ca antichitate.

Ian râse, o sărută ușor pe frunte și ieși. O clipă mai târziu fetele erau la geam, urmărindu-l cum pleacă pe cal spre oamenii lui.

— Știi ceva? întrebă Dena cu buzele strânse, întorcându-și capul. N-o să se găsească apă și Ian știe acest lucru.

*

*

*

Thane era pe verandă, vorbind cu Janet, când Loren se întoarse acasă. Ea plecase de mai multe ori cu Dena și în lipsa ei verișoara sa își găsisese ce să facă.

Loren se strecură afară din mașină, simțindu-se murdară și conștientă de petele de vopsea de pe pantalonii ei și de pe păr. Se murdărise accidental, lipindu-se de rama ferestrei pe care tocmai o vopsea. Ian răsese de ea, spunând că se mângălise. Dar Thane n-ar fi glumit, gândi ea, observând privirea lui gânditoare. Privirea ei se opri apoi asupra imaculatei creaturi ce stătea lângă el, îmbrăcată

pentru cină într-o rochie extrem de feminină de organdi galben; părul acesteia, adunat în vârful capului, era pieptănat cu o adevărată artă și nici un firicel nu era nelalocul lui. Loren înghiți în sec și apoi își coborî capul pentru a evita privirea triumfătoare a verișoarei ei. Într-un mod destul de vag, Loren începuse să gândească că nu fusese prea deșteaptă în felul în care stabilise lucrurile dintre ea și Thane. Dorința ei de a-și reține sentimentele față de el îi crease o stare de stângăcie, pe care cu siguranță că n-ar fi încercat-o dacă s-ar fi gândit mai bine, deoarece unicul lucru pe care-l realizase fusese acela că-i dăduse cale liberă lui Janet să-și exercite farmecele asupra lui Thane. Loren bănuia că modul lui actual de comportare era o revanșă datorată schimbării de atitudine a lui Loren.

— Ați cam întârziat, nu-i așa?

Întrebarea îi fusese adresată lui Loren și ea tresări. El știa prea bine că ea nu se putuse întoarce până când Dena n-ar fi hotărât asta. Dena îi azvârli o privire de gheață când zise:

— Este vina mea, dar avem destul timp să ne spălăm și să ne schimbăm. N-am găsit încă nici o urmă de apă, adăugă ea.

Descurajarea din vocea ei era evidentă și atenția lui Thane se mută de la Loren spre

verișoara lui și o întrebă dacă fuseseră cheltuiți toți banii.

Dena dădu din cap și spuse că Ian ajunsese la concluzia că succesul nu-i va aparține – cel puțin nu încă.

– Nu încă?

Thane n-o părăsea pe Dena din ochi, dar părea mult mai gânditor decât ea.

– Este hotărât să persevereze. O să muncească, o să economisească și o să foreze din nou, imediat ce va avea bani.

Thane își clătina capul în timp ce o asculta și între sprâncene îi apăruse o cută de îngrijorare.

– Dar despre pierderea care va fi provocată de mutarea utilajelor și aducerea lor înapoi?

Dena își strânse mâinile, accentuând că Ian n-are altă alternativă, dar mai apoi, Thane schimbă subiectul, spunându-le amândurora să se ducă să se schimbe.

– Ar fi bine să vă grăbiți, le sfătui el uitându-se la ceas. Este o zi mare, bunica Amalia are o zi bună, fiind în deplinătatea facultăților ei mintale, așa că o să avem de furcă cu ea. Este suficient de supărăcioasă ca să-i mai dăm motive și cu întârzierea cinei din cauza ultimilor veniți.

El era încă gânditor și când privi spre Loren, aceasta își dădu seama de duritatea din ochii

lui... Dar simți și o adâncă durere, care era extraordinar de stranie, gândi ea. Furie, dar în orice caz, nu durere.

În timpul cinei, întreaga lui atenție se concentrează asupra lui Janet, și fiecare zâmbet al lui adăuga un plus de durere suferinței lui Loren. Da, fusese lipsită de înțelepciune când se hotărâse să țină cont de sfatul verișoarei ei și-i spusese lui Thane să se limiteze la rolul de tutore. Janet avea acum cale liberă, chiar dacă ea, Loren, l-ar informa pe Thane că prin Janet aflase despre planul lui de a-și folosi pupila drept scut împotriva bunicii și furia lui s-ar răsfărge și asupra fetei vinovate de deșeurile planurilor sale. Așa cum stăteau lucrurile, totul era în favoarea lui Janet.

Privirea bunicii Amalia se plimbă de la Thane la Janet și apoi la Loren, de mai multe ori în timpul mesei și era clar că ea cântărea această nouă situație, într-un fel care o făcu să se încrunte.

— Vreau să vorbesc cu tine în particular, se răsti ea după ce toți se ridicară de la masă.

Figura arogantă a lui Thane se înalță cu și mai multă mândrie și ochii îi scânteiară.

— Mi-e teamă că nu-i momentul potrivit, am treabă în biroul meu.

Prof și Stew își făcură o ieșire strategică; Dena și Loren se pregăteau să facă același lucru, când bunica Amalia vorbi din nou, pe un ton care le făcu pe ambele fete să se înfioare și să schimbe priviri între ele.

— Poate, că nu este momentul potrivit, Thane. Vrei să mă ferești cu vizita ta în dormitorul meu, pentru câteva minute? Am ceva de discutat cu tine.

*

* *

— Ce naiba o mai fi și asta? Dena se trânti pe un scaun de pe verandă și se adresă lui Loren. Niciodată n-am auzit-o rugându-se de el ca acum. Să știi că se senilizează rapid.

— Thane a zis că era într-una din zilele ei bune, îi reaminti Loren.

— Așa a zis, spuse ea preocupată. Mă întreb ce are să-i spună, atât de important?

Dena se adânci în gânduri și Loren fu aceea care-i mulțumi lui Prim fiindcă le adusese cafeaua și începuse s-o toarne în cești. Stew și Prof nu stătuseră la cafea în seara aceasta și plecaseră, gândindu-se că, probabil, prezența lor nu era necesară în acest moment când părea să urmeze un scandal între Thane și bunica lui.

— Bătrâna poate să se intereseze de vreun fleac, murmură Dena în cele din urmă. Este

foarte interesată de mine și de logodna mea cu Ian, precum și de problema apei.

— Vrei să spui că-l simpatizează pe Ian și o interesează problemele lui?

— S-ar putea să fii surprinsă, zâmbi Dena, dar așa este. La început a zis că sunt o nebună, dar i-am reamintit că am sânge de Benedict în vine și i-am mai amintit de asemenea că și ea s-a luptat ca Moonrock să devină ceea ce este astăzi. Și după asta, ea a părut să-și schimbe părerea și acum este foarte interesată de ceea ce facem la Melville Downs. Mă întrebă în fiecare seară când îi dau doctoria. Vrea să fie la curent cu toate.

— Atunci ea nu stă atât de rău cu mintea, așa cum a spus doctorul.

— Este un proces treptat, dar în unele zile, ea este aproape normală.

Se opri văzând-o pe Janet că apare din camera din spate și se așează pe scaun.

— Vrei cafea? întrebă Loren și verișoara ei aprobă dând din cap.

— Mulțumesc, spuse ea peste o clipă când fu servită. Ce loc liniștit este aici, oftă ea și-și puse frumoasele picioare unul peste celălalt. Nu faceți niciodată nimic ca să ieșiți din monotonie?

Gura Denei se încreți, dar ea reuși să-și mențină vocea politicoasă, amintindu-și că Janet este musafiră la Moonrock.

– Noi nu considerăm viața de aici monotonă. Este viața cu care suntem obișnuite și o preferăm în locul alteia.

Janet îi azvârli o privire amestecată cu amuzament și compătimire.

– Este evident că o preferi și totuși, nu-mi pot imagina pe cineva căsătorindu-se cu un fermier care încă nu este pe picioarele lui. Aici cel puțin este confort. Din câte am înțeles, n-ai nici un pic de confort la Melville Downs?

Loren își mușcă buza uitându-se la Dena printre gene. Niciodată nu crezuse că o să se rușineze de verișoara ei, dar în acest moment așa simțea.

– Va fi foarte confortabil când Dena și Ian vor mobila totul, interveni ea înainte ca Dena să poată vorbi. Casa este situată într-un loc drăguț – cu grădini și pomi fructiferi și o grămadă de copaci umbroși. În șase luni de aici încolo, o să fie de nerecunoscut.

Dena se ridică în picioare după ce-și înghiți repede restul de cafea.

– O să vă rog să mă scuzați, murmură ea cu o politete studiată. Trebuie să mă duc să văd dacă Thane a ieșit din camera bunicii Amalia și ea ar vrea să bea un ceai de plante.

Dena se încordă dintr-odată, și urmărind direcția privirii ei, Loren scoase un oftat de admirație. Pe cerul de catifea se profila silueta unui cal alb sălbatic, mândru, cu capul ridicat și coama fluturând. Și în timp ce privea, apărură un al doilea cal mai mic... Și apoi un mânzuleț.

– Oh... ce minunat! spuse Loren cu respirația întretăiată. Ce tablou perfect!

– Este al meu! vibră vocea Denei plină de mândria posesiunii. Bucură-te de libertate, prietene, fiindcă în curând o să fii domesticit!

Loren își scutură capul.

– Nu, nu poți! strigă ea. Nu... te rog!

Zâmbind brusc, Dena se întoarse și stătu câteva minute, privind în jos spre Loren.

– De ce nu? Nu-i pasă, dacă va fi bine tratat, dacă asta te neliniștește.

– Nu vreau să fie capturat... Loren simți că-i dau lacrimile... De ce trebuie să-l ai, Dena? Sunt o grămadă de cai pe aici.

– Dar nu ca el. El este stăpânul tuturor celorlalți.

Capul ei se întoarse din nou pentru a admira tabloul. Cei doi cai stăteau nemișcați, întunecați pe fundalul cerului, în timp ce mânzul cu picioare nesigure se apropie de mama lui pentru a suga.

– Nu suport să fie înșeuat... Loren nu-și dădea seama de accentul implorator al vocii sale... De

fiecare dată când m-aş uita la el, aş vedea acest tablou încântător!

Urmă o scurtă tăcere; Loren era conştientă de amuzamentul verişoarei ei şi se aştepta ca aceasta să spună ceva, dar ea rămase tăcută şi Dena spuse în cele din urmă, cu un soi de resemnare:

– Aş fi putut să pun mâna pe el când l-am văzut prima dată. Acum este prea târziu... Trimise un sărut în direcţia armăsarului... Salvează-te, frumosul meu alb ca zăpada – cu concursul unui suflet milos care crede că eşti mai fericit acolo unde eşti!

Faţa lui Loren se luminează de un zâmbet.

– O să-l laşi în pace? întrebă ea.

Dena dădu din cap.

– Este liber, mulţumită ție.

– Eu l-aş fi luat dacă ar fi fost al meu, vorbi Janet uitându-se spre faţa fericită a lui Loren... Este o frumuseţe. Dacă nu-l vrei tu, Dena, cred că o să-i cer lui Thane să-l prindă pentru mine.

Urmă o tăcere apăsătoare, în timp ce bucuria pieri de pe faţa lui Loren care schimbă câteva priviri cu Dena.

– Ar fi mai bine să mă duc la bunica Amalia, răbufni Dena şi dispăru în casă.

– Thane nu-ți va da voie să ai acest cal, rupse Loren tăcerea ce se lăsase după plecarea furioasă a Denei.

Janet se aplecă în față și-și puse ceașca pe tavă.

– De ce crezi că nu l-aș avea? Ce te face să crezi că Thane mă va refuza? Chiar nu vezi cum stau lucrurile între el și mine?

– Cum stau?... Fața lui Loren deveni lividă și ceva dureros îi strânse inima... Ce vrei să spui?

Un zâmbet, care semăna mai curând a rânjet, apăru pe buzele lui Janet.

– Oh, nu este vorba de căsătorie, dacă asta te neliniștește. Nici unul dintre noi nu dorim acest fel de...

– Dar ești căsătorită, Janet, nu se putu abține Loren să nu-i reamintească.

– Divorțul este destul de simplu în zilele noastre. Totuși, așa cum ți-am spus, nu căsătoria ne interesează. Vom avea o aventură. Este mult mai simplu decât să te căsătorești... și probabil mai relaxant, deoarece nu te simți legat.

Genele sale fluturară când o privi amuzată pe Loren, în ochii căreia se citea dezgustul.

– Nu cred că Thane o să aibă o aventură cu tine, spuse Loren căreia fața începuse să i se coloreze. Nu este genul acesta de bărbat.

– Nu este genul? râse Janet dându-și capul pe spate. Toți bărbații sunt așa.

Loren tăcu și Janet schimbă subiectul, spunând că Thane o să zboare spre Sydney peste două zile și ea, probabil, va merge cu el. Loren tăcu în continuare, gândindu-se că dacă ar mai fi fost prietenă cu Thane, ea ar fi fost cea care l-ar fi însoțit.

– Am ceva cumpărături de făcut și, în orice caz, mor de dorul de a ajunge din nou într-un oraș mare. I-am spus asta lui Thane și el s-a arătat înțelegător. Întotdeauna a fost așa cu mine, adăugă ea semnificativ.

Loren se uită în altă parte, înfuriindu-se, așa cum făcuse Dena cu câteva momente mai înainte.

Și tot așa cum se scuzase Dena și plecase, făcu și Loren, spunând că este obosită și vrea să meargă la culcare.

Thane tocmai ieșea din camera bunică-sii când Loren traversa holul și ea îi spuse în grabă „noapte-bună“.

– Noapte bună? El se opri și Loren n-avu de ales decât să facă și ea la fel... Te retragi devreme. Ești obosită?... Îi examinează fața cu îngrijorare, înainte de a adăuga gânditor... Muncești prea mult la casa lui Ian?

Ea-și scutură capul.

— Nu-i o muncă grea.

Urmă o mică tăcere. Thane era aproape, dominând-o, cu o expresie înnegurată. Pe neașteptate, o întreabă:

— Ce este, Loren? Ce s-a întâmplat de te-ai schimbat așa?

Ceva în tonul lui o sensibiliză; ea simți-o dorință irezistibilă de a se lipi de el și a-i spune tot ce avea pe inimă. În loc de asta, ea se prefăcu surprinsă și spuse că nu știe ce vrea el să zică. La acestea, ochii lui se înăspriră și la fel și gura.

— Noapte bună, repetă ea grăbită, temându-se ca totul să nu degenereze într-o ceartă. Mă simt într-adevăr obosită, adăugă ea ca răspuns la prima lui întrebare.

Maxilarele lui se încordară și ochii se înnegurară. Fără un cuvânt, el se întoarse pe călcâie și se îndreptă cu pași mari spre biroul lui, urmărit de Loren, ai cărei ochi se împăienjeniseră brusc de lacrimi, convinsă fiind că, încă o dată, se comportase prosteste.

Cu câteva clipe mai înainte, Thane fusese într-o dispoziție bună; Thane îi ceruse o explicație și ea ar fi putut ușor să-i spună adevărul, și anume că bănuia motivul pentru

care el o adusese aici. Dar lăsase să-i scape ocazia, ocazie care, chiar dacă l-ar fi făcut pe Thane să se înfurie fiindcă planul lui ar fi fost dat în vileag, ar fi clarificat lucrurile, punând punct acestei situații imposibile din cauza căreia evitau să vorbească unul cu altul.

*

* *

Thane n-o invită pe Janet să-l însoțească la Sydney și Loren bănuie că nici nu fusese vreodată vorba despre asta. Fusese mai curând o dorință a lui Janet, care crezuse că o să-l convingă pe Thane s-o ia cu el. Dar el îi luă pe Ian și pe Dena, care voiau să-și cumpere mobilă și alte lucruri pentru casa lor. Acestea urmau să fie aduse cu un camion la Melville Downs, în care se va afla și o nouă instalație de forare, instalație în achiziționarea căreia, Thane și bunica lui jucaseră un rol major.

Nu fu o surpriză pentru Loren când Dena îi spuse că el se oferise să-i ajute cu cheltuielile pentru foraje, pentru că își reaminti comentariul lui Thane când se exprimase enigmatic că ei ar trebui să vadă ce se va întâmpla, comentariu care acum era clar; dar Loren fusese surprinsă când auzise că bunica Amalia contribuise substanțial la costul forărilor.

– Cred că țiine puțin la tine, spusese Loren și zâmbetul obișnuit apăruse pe fața Denei.

– Mă simt ca dracu' fiindcă, de când am venit aici, am numit-o în fel și chip.

– Dar nu credeai ceea ce gândeai, replică Loren cu convingere. Nimeni nu poate s-o urască pe bunica Amalia, chiar așa cum este ea în marea majoritate a timpului.

Bătrâna doamnă fusese cumsecade o dată, își reaminti Loren, întrebându-se ce s-o fi întâmplat cu bunica Amalia în acea ocazie.

– Da, ai dreptate, o aprobă Dena gânditoare. Această bătrână are o atracție specială care te împinge spre ea. Și Thane admite acest lucru, deși, adăugă Dena cu o urmă de umor, trebuie să fi existat numeroase ocazii când lui i-a venit să-i rupă gâtul.

Thane planificase să stea două nopți la Sydney și cu câteva clipe înainte de a părăsi casa, se ciocni de Loren care cobora pentru micul dejun; Thane și Dena mâncând mai devreme, ca să nu întârzie plecarea.

Un pic emoționată, văzându-l pe Thane, Loren spuse în grabă și cu respirația întretăiată:

– Pleci? L... la revedere.

Ochii lui se îngustară și gura i se strânse ca și cum n-ar fi vrut să-i răspundă. Și apoi, spre

nedumerirea ei, văzu cum pielea i se înroșește de furie și fără s-o prevină, simți strângerea aspră a mâinilor lui pe umerii ei, înainte ca el să spună cu o voce ce era încărcată de mânie:

– Asta-i tot ce ai de spus? Și într-un mod atât de impersonal? M-am săturat, răbufni el și făcu o pauză pentru a-și recăpăta respirația. La întoarcerea mea, eu și cu tine trebuie să vorbim. Sunt hotărât să aflu ce se întâmplă cu tine, m-ai auzit?

Fața lui se apropie de a ei. Loren simți că sângele îi fuge din obraji, pentru că se afla în fața unei crize de furie; și ea se rugase lui Dumnezeu să nu fie niciodată subiectul unei astfel de crize.

– N... nu știu ce vrei să s... spui...

Nu putu să continue fiindcă Thane o scutură atât de tare, încât ea începu să plângă.

– Ai grijă, o avertiză el cu o voce amenințătoare, neimpresionat de lacrimile care-i curgeau pe obraji... Ai plătit o dată pentru că ai mers prea departe și dacă ești deșteaptă, vei fi atentă la pasul următor. N-o să mai tolerez să-mi ascunzi adevărul – evitând orice explicație dintr-un bleștemat de motiv al tău! Intenționez să aflu cu exactitate ce s-a întâmplat de ai ajuns să te schimbi, deci ar fi bine să-ți pregătești

explicația pentru când mă întorc — să fii pregătită, ai înțeles? Altfel o să-ți fac o demonstrație care nu va fi deloc plăcută.

Și cu aceasta el plecă, coborând treptele două câte două.

Pentru o bună bucată de vreme, Loren rămase înlemnită în ușa dormitorului ei, copleșită de gânduri din cauza neașteptatei scene care avusese loc. Prin ceața gândurilor, îi apărură o imagine: îl văzu pe Thane, primind cu răceală hotărârea ei în legătură cu limitarea rolului lui la acela de tutore. Dar acum își dădu seama că acea răceală era doar o fațadă, menită să-i salveze mândria, pe când această izbucnire de mânie arăta atât de multe... Cu o clipă în urmă, datorită modului în care îi vorbise, indiferența se transformase într-o flacăară de mânie și mândria fusese dată la o parte.

Însemna oare aceasta, ceea ce părea să însemne? se întrebă ea cu respirația oprită, pipăindu-și în mod inconștient vânătaiele pe care el i le lăsase pe mână. În mod sigur, această furie era generată de dragoste. Da, așa trebuia să fie! Alergă în capătul scărilor, și, la fel ca și Thane, începu să coboare treptele două câte două; ajunse la ușa principală tocmai când

mașina de teren se îndepărta pe drumul umbrat de eucalipti. Ian și Dena erau în mașină; Ian venise cu Land-Roverul lui pe care-l parcase în fața casei. Dena se întoarse ca și cum ar fi simțit prezența lui Loren, acolo pe trepte. Ea spuse ceva și Ian se întoarse; amândoi îi făcură cu mâna în timp ce Thane conducea cu ochii ațintiți asupra drumului ce ducea spre pista de zbor.

— Pa, Loren. Credeam că încă mai dormi și n-am vrut să te deranjez. Ne vedem poimăine...

Vocea ei se pierdu în depărtare și apoi, din eucalipt se auzi ciripitul voios al păsărelelor, care spuneau lumii întregi cât sunt de fericite cu viața lor.

Mușcându-și buzele, Loren intră în casă și se îndreptă spre sufragerie, unde Maisie o aștepta ca să-i servească micul dejun.

*

* *

— Credeam că o să mă ia și pe mine... Văicăreala ei o zgârie pe Loren la ureche, pentru că se repetase de câteva ori în aceeași zi... Știa că vreau să merg. Și m-ar fi luat pe mine dacă n-ar fi fost obligat să-i ia pe Dena și Ian. Ce pereche tâmpită — să vrea să se căsătorească!

Janet și Loren erau în grădină; Loren avea o carte deschisă în fața ei, dar Janet privea pierdută în gol, sau se plângea de păsărelele din copac care o enervau cu ciripitul lor.

– Se întâmplă că Dena și Ian se iubesc, îi replică Loren liniștită. Este firesc să vrea să se căsătorească.

– Știi ce cred eu despre dragoste, așa că las-o baltă! Ai de gând să mergem la Kouri End sau nu?

Loren căscă și spuse „nu“, ele nu urmau să meargă la Kouri End.

– Nu știu de ce insiști, Janet, adăugă ea cu disperare. Ți-am spus că Thane m-a sfătuit să nu mă îndepărtez de casă până când n-o să mă obișnuiesc mai mult cu preria. Mi-a zis că deși știu să conduc, aș putea să mă răătăcesc.

– Cum să te răătăcești, când cunoști drumul? Mi-ai spus că ai fost cu Dena, deci cunoști drumul.

– Cred că-l știu, răspunse Loren cu candoare. Dar Dena folosește urmele camioanelor uneori și este foarte posibil ca eu să aleg o cale greșită... Janet vru s-o întrerupă, dar Loren o preveni, zicându-i... Îmi pare rău, dar nu pot să te duc. Thane ar fi foarte furios dacă i-aș nesocoti dorințele.

Și n-avea nici un chef să-l înfurie pe Thane. Dimpotrivă, spera ca la întoarcerea lui să se întâmple ceva minunat.

– Dorințe sau ordine? chicoti Janet, dar era clar că era îngrozitor de plictisită... Deci ți-e teamă de el?

Deoarece Loren n-avea de gând să-i răspundă, între ele se instaură o lungă tăcere. Janet rupse tăcerea, uitându-se cu coada ochiului la verișoara sa.

– Nu-i nevoie să afle unde am fost. Dacă o să plecăm dimineața devreme, o să ne întoarcem la cină și nimeni n-o să știe unde am fost toată ziua.

Loren se încruntă, gândindu-se la orele nesfârșite până poimâine, când Thane se va întoarce și se va aștepta ca ea să fie gata cu explicația. Ea o privi pe Janet, întrebându-se ce-ăr zice aceasta dacă ar ști că, foarte curând, Thane va afla adevărul – că Janet era responsabilă pentru fisura care apăruse între Thane și ea. El trebuia să afle, deoarece Janet știa că nu va putea evita numele verișoarei sale. Întreaga explicație pe care Thane o pretindea, nu putea fi altfel făcută. Ca și cum i-ar fi simțit șovăiala, Janet spuse din nou că Thane nu va ști niciodată că ele fuseseră la Kouri End – atâta timp cât se vor întoarce la vreme la cină.

— O să mă gândesc la asta, promise Loren în cele din urmă, simțind că prin plecare, ziua de mâine i se va părea mai tolerabilă decât această așteptare plină de nerăbdare.

*

* *

Drumul se desfășura fără evenimente, dar odată ajunse la Kouri End, Janet nu găsi decât critici la adresa acestuia.

— Ți-am spus că nu este decât o haltă de cale ferată.

Janet se uita dezgustată în vitrina unui magazin pe lângă care treceau.

— Ce poți cumpăra într-un loc ca ăsta?

— Dena și cu mine am reușit să cumpărăm tot ceea ce am vrut. Acesta este magazinul în care am fost. Vino înăuntru, o să rămâi mirată de câte lucruri au.

— Ultima modă de la Paris! exclamă Janet, câteva clipe mai târziu, când ea și cu Loren stăteau în fața unei teighele, unde o vânzătoare zâmbitoare îi arăta niște pulovere acesteia. Nemaipomenit!

Ironia din vocea ei nu trecu neremarcată de vânzătoare, care privi spre Loren, amintindu-și-o pe aceasta de la ultima ei vizită.

– Dacă nu le vrei, murmură Loren foarte încet, atunci renunță. Nu-i nevoie să adopți această atitudine.

Vânzătoarea nu auzea, deoarece se îndepărtase să mai scoată și alte pulovere dintr-un dulap.

– Hai să mergem, zise Janet îndreptându-se spre ieșire, fără a avea bunăcuviința să-i spună vânzătoarei să nu mai caute.

Dar Loren rămase lângă teighea și când vânzătoarea se întoarse cu alte pulovere, își alege unul și-l plăti.

– Cred că mi-ai spus că n-ai nevoie de pulover, comentă Janet cu o voce plictisită, când ieșiră din magazin.

– N-aveam nevoie, dar ai fost atât de grosolană. Dena și cu mine o să mai venim aici în viitor.

– Bietele de voi! Este vreun restaurant decent în această văgăună? Nu, nu poate fi. Doamne, ce-o să mâncăm? Sau o să trebuiască să ne întoarcem la mașină, să ne mulțumim cu sandvișurile nenorocite pe care le-am adus cu noi?

– Aici este o cafenea.

Vocea lui Loren era încărcată de furie reținută. Ea adăugă că sandvișurile erau în stare

destul de bună, deoarece fuseseră păstrate într-o cutie.

– Hai să ne uităm prin cafenea. Nu vreau nici un fel de sandvișuri. Dealtfel, pâinea nu este bună pentru siluetă.

Loren găsi prânzul destul de apetisant și dacă n-ar fi fost mofturile verișoarei sale, s-ar fi bucurat de el. Dar Janet ciugulea, lăsând mâncarea aproape neatinsă și găsi cusururi și la dulciuri, spunând că crema este râncedă.

– Nu mi se pare râncedă, fu tot ce spuse Loren și-și mânca prăjitura, deși Janet stătea ca pe ace, nemaiavănd răbdare.

– A fost o pierdere de timp, spunea Janet în timp ce se întorceau spre casă sub soarele arzător. Nici măcar un loc mai decent unde să mănânci!

Loren conducea în tăcere, răbdarea ei fiind ajunsă la limită. Poate și Janet va pleca în curând din Australia, găsind totul dezgustător în jurul ei.

„Nu poate pleca atât de curând pe cât aș vrea eu“ gândi Loren și imediat se simți rușinată. Unde o să trăiască Janet? Va fi complet singură dacă se va întoarce în Anglia – doar dacă, bineînțeles, nu se va hotărî să se mute în același apartament cu una din prietenele ei nemăritate.

– Pot să conduc eu? se oferi Janet, câteva ore mai târziu.

Deoarece soarele era obositor și Loren simți că-ar avea nevoie de un pic de odihnă, în special pentru ochi, ea opri Jeep-ul și schimbă locul cu Janet. Își închise ochii, nemaiputând suporta strălucirea luminii. Ațipi și se trezi numai când vehiculul se hurducă violent, dând peste niște ridicături de pământ.

– Nu ăsta-i drumul... Inima îi sări din piept când se ridică și se uită în jur... Ai greșit drumul.

– Așa cred. Dar tu dormeai și n-am vrut să te deranjez. Să mă întorc înapoi?

– Da, ar fi mai bine. Ai idee cam de pe unde ai luat-o greșit? Vreau să spun, dacă-ți amintești cât de mult trebuie mers înapoi?

– Erau câteva urme de camion și am luat-o la stânga din cauza soarelui. Știi doar că am un bun spirit de orientare.

– Poți să te orientezi după soare când este deasupra capului, cât despre sensul de mers, ei bine, soarele nu-ți folosește la nimic, te poți orienta doar noaptea, după stele.

Janet întoarse Jeep-ul, dar chiar dacă meraseră câteva mile, nu dădură de locul unde ea spusese că văzuse urmele de camion.

– Ne-am rătăcit?

Janet rămăsese imperturbabilă, dar inima lui Loren bătea nebunește.

— Așa se pare. Nu știu cum ai reușit să pierzi drumul.

— Dar nu era un drum; ajunsesem la capătul lui. Apoi n-am văzut decât niște urme.

— Trebuia să mă fi trezit, începu Loren, dar se opri văzând inutilitatea acestei discuții.

— Ce trebuie să fac? Janet opri Jeep-ul și se întoarse spre Loren. Să continui să merg pe aceste urme și să văd dacă dăm de un drum?

Neputincioasă, Loren dădu din cap, uitându-se din nou în jurul ei. Mile întregi acoperite cu tufișuri, fără nici o urmă de drum. Era un ținut ciudat; Dena n-o luase pe acest drum pentru că vegetația era mult mai deasă decât drumul pe unde merseseră ele.

— Cred că ai luat-o la stânga cu mult înainte de unde ai spus. De fapt, trebuie să fi cotit imediat ce mi-ai luat locul la volan, fiindcă nu recunosc deloc împrejurimile.

Janet se înroși puțin, dar negă că ar fi părăsit drumul.

— Poate că ar trebui să ne întoarcem la Kouri End, zise ea. Atunci, o s-o putem lua de la început... Se dădu jos din mașină în timp ce vorbea și se așeză pe locul pasagerului, încrucișându-și picioarele cu eleganță. Condu tu, eu sunt obosită.

– Nu ești îngrijorată? se uită Loren la ea, cu uimire, înainte de a se așeza pe locul șoferului. Am putea să avem necazuri dacă nu găsim repede drumul. Aici înserarea se lasă repede, după cum știi acum...

– Bineînțeles că știu, nu sunt tâmpită!

Firesc, aceste cuvinte o amuțiră pe Loren și nici cealaltă fată nu vorbi, timp de o oră sau mai mult, perioadă în care lui Loren i se părea că se învârtește în cerc, inima bătându-i din ce în ce mai tare și copleșind-o teama.

– Aș vrea să beau ceva, rupse Janet tăcerea în cele din urmă și Loren opri.

– Apă rece sau ceva cald? întrebă ea și Janet spuse că ar vrea o ceașcă de cafea.

– Ne-ar lua timp să încălzim apa și nu trebuie să pierdem vremea. Totuși, dacă asta vrei...

– Văd că ești destul de nervoasă, comentă Janet, nu fără o nuanță de veselie. Dacă n-ai fi adormit, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate acestea.

– Ar fi trebuit să mă trezești, izbucni Loren, apoi se ocupă de cafea, recunoscând că i-ar trebui și ei o ceașcă.

Întinericul coborâse repede și, câteva ore mai târziu, Loren spuse că ar trebui să campeze.

– Să campăm? întrebă Janet neliniștită în cele din urmă. Vrei să spui că să dormim aici, afară?

Spuneai că poți să te orientezi după lumina stelelor.

– Am spus că se poate să te orientezi după stele, dar nu că aş putea-o face eu. Nu ştiu suficient de multe lucruri despre asta... Îşi frânse mâinile... Thane ar putea s-o facă şi la fel şi Dena, dar eu nu pot. Da, o să dormim aici, dar n-ai de ce te îngrijora. Avem tot echipamentul în Jeep.

Mai întâi, Loren pregăti de mâncare, timp în care Janet o observase bombănind şi repetând că şi-ar fi dorit să nu vină niciodată aici.

– Nu mi-aş fi dorit asta mai mult decât tine. Thane o să se înfurie pe mine din cauza asta.

Exista speranţa ca mâine să găsească drumul şi să ajungă acasă înaintea lui Thane. Dar nu era chip să i se ascundă ceea ce se întâmplase, gândi Loren amărâtă, ştiind că va pătimi serios din cauză că nu-i respectase dorinţele. Poate că această escapadă va distruge totul, poate că el va uita despre explicaţia pe care-i pretinsese să o aibă gata la întoarcerea lui.

*

*

*

Foarte de dimineată, o luară din nou la drum, Loren apelând între timp la rezerva de benzină care exista întotdeauna în Jeep.

– În curând o să ardă soarele, începui Janet, când o privire a lui Loren o făcu să tacă.

– N-ar fi așa, admise Loren, sătulă de sarcasmul verișoarei sale, dacă am ști în ce direcție este casa de la Moonrock – nord, sud, est sau vest!

– Dai toată vina pe mine? întrebă Janet ai cărei nervi cedaseră.

Loren mergea încet, uitându-se îngrijorată în jurul ei, căutând vreun semn de matcă de râu sau orice altceva le-ar fi dat vreo indicație în privința direcției în care mergeau. Loren își amintea că văzuse niște râuri secate atunci când venise cu Dena la Kouri End și căuta acum vegetație specifică malurilor unui râu, ca în acest fel să capete câteva indicii.

– Să nu mai vorbim despre vină, Janet. N-am chef să mai discut despre așa ceva.

Era foarte concentrată asupra drumului, dar în cap avea tot felul de gânduri. Ea și Janet pierduseră masa de seară, când bunica Amalia, Stew și cu Prof cinaseră împreună. În mod sigur, bunica Amalia îi întrebaseră pe bărbați dacă știu ceva despre ele și va ieși la iveală faptul că ea și cu Janet plecaseră fără să spună unde, o omisiune de neiertat în această regiune a tufișurilor. Fiecare om care pleca lăsa un mesaj în legătură cu drumul pe care apucase, pentru

ca în cazul în care se rătăcea, să se știe în ce direcție să se organizeze căutarea. Indiferent de modul în care se va termina escapada lor, Loren știa că întreaga mânie a tutorelui se va dezlănțui asupra ei. Buza îi tremura când se gândi cum anticipase întoarcerea lui – sigură de dragostea lui. Odată povestit motivul pentru care ea se purtase așa cu el, acesta i-ar fi spus că greșise trăgând astfel de concluzii și i-ar fi spus că vrea s-o ia de nevastă din cauză că o iubea. Totul fusese distrus din cauza acestei călătorii, făcută din cauza lui Janet, dar – Loren trebuia să recunoască – și din cauza ei, nemaivând răbdare ca timpul să treacă atât de încet până la întoarcerea lui Thane de la Sydney... Nu, el va fi mult prea supărat ca s-o mai asculte.

– Să sperăm și să ne rugăm să ajungem acasă înaintea lui, spuse ea febril, exprimându-și gândurile cu voce tare.

De data aceasta, cea care rămase făcută fu Janet și Loren îi observă expresia încordată a feței. Până la urmă, ea își dăduse seama de gravitatea situației.

Treptat, dimineata își urma cursul; probabil acum, se organizase o expediție de căutare și moralul lui Loren se ridică. Furia lui Thane era ceva la care nici nu voia să se gândească și

totuși, nu-și putea scoate din minte acea zi în care Cooper fusese obiectul furiei lui.

La ora unu ea opri, făcu un ceai și mâncară sandvișuri. Dar nici una dintre ele nu mâncă prea mult; Janet era tăcută și bosumflată, uitându-se din când în când la Loren ca și când ar fi găsit-o vinovată de încurcătura în care intraseră.

— M-am săturat!

Exclamația veni în momentul în care ele împachetaseră totul în mașină și erau pregătite de plecare — dar încotro, Loren n-avea nici cea mai vagă idee. Condusesse cam prin toate locurile, încercând să găsească ceva urme care s-o conducă la vechiul drum.

— Cred c-ar trebui să mă spăl pe față!

— Nu, să n-o faci, Janet.

Vocea lui Loren era fermă și în ochii lui Janet apăru un soi de resentiment.

— N-o să prăpădim apa pe spălat — și ăsta este un lucru definitiv, așa că nu este cazul să ne mai certăm... Loren se simți dintr-odată foarte matură și hotărâtă să rămână la comanda acestei situații... Vrei să conduci o vreme?

— Dacă vrei și tu.

Janet se urcă pe locul șoferului, dar Loren, care stătea încă lângă mașină, văzu cum mașina o ia deodată din loc, stârnind un nor de praf.

— Janet... Ce...?

Restul frazei îngheță pe buzele lui Loren când văzu motivul pentru care verișoara ei o luase la goană cu mașina. Spumegând, printre tufișuri apăru un enorm taur sălbatic, care cu capul în jos se concentrase asupra locului în care stătea Loren, paralizată de frică. Cu un efort supraomenesc, ea încercă să-și miște picioarele din loc, dar văzu că îi este imposibil și, cu un geamăt de teroare, aștepta impactul. Și apoi, ca printr-un miracol, taurul își schimbă direcția și, stârnind un nor de praf roșu, o luă la goană după mașină. Loren observă cum Janet mărește viteza dându-și seama că devenise ținta taurului. Se auzeau scrâșnete și scârțâituri și, în câteva minute, și taur și mașină dispărură din vedere. La capătul puterilor, Loren se lăsă să cadă, fără a ține cont de țepii scaietilor.

Janet se speriasse, era clar, dar măcar de ar fi așteptat câteva secunde... De ce nu m-a prevenit? se cutremură Loren, cu capul îndreptat în direcția în care o apucase verișoara sa. „O fi fost și ea paralizată de frică la fel ca și mine“.

O jumătate de oră mai târziu, Loren recunoscuse că rămăsese singură, pierdută printre tufișuri. Janet nu putuse să găsească drumul înapoi, era evident, și Loren se întrebă câte mile

fusese forțată aceasta să fugă până să scape de taur.

– De ce am venit!? se văicări Loren prinzându-și fața în mâini. O să fim norocoase dacă o să scăpăm vii.

Dar mai apoi, se simți puțin mai calmă și începu să umble în direcția luată de verișoara ei, sperând că se vor întâlni una cu alta și vor fi, în sfârșit, împreună în această sălbăticie. După ce străbătu câteva mile, nu mai avu nici o speranță să vadă apărând Jeep-ul. Măcar de-ar ști în ce direcție era casa! Gâtul îi era uscat ca glaspapirul și ochii începuseră s-o doară din cauza soarelui. Ar fi trebuit să se odihnească și să aștepte asfințitul, dar se temea de întuneric ca să nu se întâlnească cu taurul. Totuși, se așeză puțin și-și dădu pălăria pe spate pentru a-și șterge sudoarea de pe frunte. Deodată, ea își îngustă privirea încercând să prindă cu privirea ceva ce părea un miraj. O pată albă se zărea la câteva mile distanță.

– Calul sălbatic!

Se ridică în picioare, puterile revenindu-i brusc. „Trebuie să fie același armăsar pe care-l văzuse în seara trecută. Nu, nu pleca!“. Calul dispăru după creasta dealului, dar Loren își ținu ochii fixați pe acea ridicătură de pământ, mult timp înainte de a-și întipări în minte și celelalte

delușoare din vecinătate. Nu, nu se mai putea rătăci acum. Cel puțin știa direcția și chiar dacă nu va ajunge acasă în seara aceasta, va putea, cel puțin, să ajungă în împrejurimi și în consecință, șansele de a fi găsită de către cineva din expediția de căutători vor fi mai mari. Cu o vigoare nouă, ea începu să pășească înainte, cu privirea atintită spre locul unde, pentru o clipă, stătuse calul sălbatic... o clipă salvatoare.

*

* *

Zăcea în iarbă când auzi avionul de deasupra capului; se uită în sus cu slăbiciune, ca să-l vadă cum se învârtea în cerc. Nu putea fi Thane, decise ea, mintea fiindu-i încetoșată de oboseală. Thane nu putea să fi ajuns încă acasă. Încercă să înghită, dar gâtul îi era complet uscat. Urma să moară — după ce se trudise întreaga după-amiază, în căldura toridă, să parcurgă aceste mile fără de sfârșit? Puterile nu o părăsiseră încă, dar sfârșitul se apropia, setea chinuind-o; îngenunche și căzu în iarbă, unde și rămase, semiconștientă de soarele care o ardea și de noaptea care se apropia, acoperind cu întunericul ei tufișurile tăcute.

Avionul continua să se rotească, din ce în ce mai jos... Și ea nu avea puterea să-și ridice

mâna... Trebuie! Îndreptându-și trupul ars de soare în poziție de ședere, reuși să-și culeagă pălăria de acolo de unde o lăsase. Începu s-o fluture... razele soarelui o reflectară... era bucuroasă că pălăria era albă. În timp ce căzu la loc în iarbă, leșinul binevenit îi înlătură durerea din mâini, picioare și zvâcnitul din tâmplă.

*

*

*

Auzi vocea Denei, venind treptat de undeva de departe.

– Se pare că Thane a găsit un loc să aterizeze. Nu credeam că o să reușească. Vrei să iei ulciorul și să-l aduci în timp ce eu o să am grijă de ea?

– Da, bineînțeles. Este sănătoasă?

– O să fie. Slavă Domnului că Thane a reperat-o! Începusem să-mi pierd speranța.

– Și eu la fel. Mi s-a părut o eternitate timpul cât am mers cu mașina pe sub avion și nu-mi venea să cred când, în cele din urmă, mi-ai spus că Thane a semnalizat.

Loren auzi cum se oprește o mașină; simți o mână care o cuprinde și un bidon cu apă care i se apropie de buze.

– Calul sălbatic cel alb m-a salvat...

Vocea i se frânse și bidonul cu apă i se apropie din nou de buze. Încercă să bea înghițituri mai mari, dar bidonul fu retras.

– El mi-a arătat în ce parte s-o iau... spuse ea cu o voce slabă... Dacă l-ai fi prins și l-ai fi îmblânzit, nu mi-ar fi arătat drumul...

– Mi-ați reperat repede semnalul, se auzi vocea lui Thane, adâncă și vibrantă, dar răgușită din cauza unui soi de emoție... Doamne, dar a făcut insolație!

– Este arsă toată, mititica. Aș omorî-o pe această verișoară a ei!

– Și eu aș gătui-o, scrâșni Thane. Ar fi bine să se ferească din calea mea până pleacă de la Moonrock!

– Calul... începu Loren, dar se opri, simțindu-se ridicată de brațele lui Thane.

Capul îi căzu pe pieptul lui; îi auzea inima bătând prin cămașă. Ochii i se închiseră; îi plăcea să asculte ritmul pașilor lui în timp ce se îndrepta spre mașină, ducând-o în brațe ca și când ar fi fost un copilăș. Îl auzi cum o întreabă pe Dena ce-a spus Loren despre cal, iar Dena replică spunându-i că ea aiurează.

– Nu-i adevărat. El mi-a salvat viața, să nu lași pe nimeni să-l prindă, îmi promiți, Thane?

– Nu, scumpa mea, nimănui nu-i va fi permis să-l prindă.

– Are nevastă și un copil... Vocea ei se frânse, în timp ce-și pierdu din nou cunoștința.

Își reveni numai când se află în pat, după ce fusese dusă de către Thane de la mașină la avion și de acolo la Moonrock. Deschise ochii în camera slab luminată și-l văzu pe Thane care stătea lângă pat. Fața lui era întunecată și supărată și, în starea de semiinconștiență în care se afla mintea ei, o cuprinsese frica de furia lui.

– I-am pus pe toți pe jărat, reuși ea să spună încercând să se smulgă din starea de ameteală. Îmi pare rău...

– Dena ți-a oblojit arsurile, o întrerupse el cu asprime. Dar o să te mai doară o vreme.

După asta, între ei se lăsă tăcerea, întreruptă de Dena care ciocăni la ușă și o deschise.

– Ah, și-a revenit... Dena intră în cameră... Vrei o ceașcă de ceai?

– Ar fi bine. Mulțumesc, Dena, că ai avut grijă de arsurile mele și m-ai găsit.

– Boss te-a găsit. Noi mergeam pe bâjbâite. S-a întâmplat să nimerim mai aproape de tine decât ceilalți.

– Ceilalți?

Loren se uită vinovată spre Thane, dar Dena continuă:

– Toți bărbații de la fermă erau ieșiți când ne-am întors – mai devreme decât se așteptau.

Bunica Amalia era în elementul ei, dând ordine pentru o operațiune pe scară mare. Această bătrână nu și-a pierdut capul! Vrea să știe ce faci. Dar fii atentă, fetiço, că o să-ți tragă o palmă când o să-ți revii.

Dena zâmbi șmecherește și ieși să facă ceaiul.

– O să se înfurie foarte tare bunica Amalia pe mine? întrebă Loren cu o voce temătoare în timp ce ușa se închise după prietena ei.

– Așa cred. Noi niciodată nu plecăm la o distanță mai mare fără să lăsăm vorbă în legătură cu destinația – dar tu știi asta.

Ea dădu din cap, mușcându-și buzele.

– Și tu...? Tu ești foarte supărat pe mine?

Se lăsă o tăcere apăsătoare, după care Thane zise cu acea voce răgușită pe care i-o auzise în mărăcinișuri.

– M-am simțit prea ușurat ca să mă supăr pe tine, Loren... Făcu o pauză uitându-se la mânuța ce stătea pe cuvertură... Îți amintești ce ți-am spus înainte de plecare?... ea dădu din cap... Poate că nu ți-ai revenit încă și nu ești în stare să-mi explici, așa că o s-o lăsăm pe mâine...

– Mi-am revenit, îl întrerupse ea repede.

Între sprâncenele lui apăru o cută.

– Se pare că nu mai vrei să aștepți cu explicația?

– Am fugit după tine în acea dimineață – când ai plecat, dar n-am putut să te mai prind. Vezi, adăugă ea rușinoasă, dar încrezătoare fiindcă-și amintea că el o numise „scumpa mea“... Am descoperit că mă iubeai.

Din nou el se încruntă din cauza nedumeririi și, fără altă introducere, ea-i relatează discuția ei cu Janet care o convinsese că Thane privea căsătoria doar ca o sfidare la adresa bunică-sii.

– Ai crezut un lucru ca ăsta? spuse el cu ochi sclipitori și Loren se vârî și mai adânc în pat, trăgându-și cuvertura până aproape de ochi... Nu ți-ai dat seama că te iubesc?

– La început am crezut, dar fiindcă tu nu m-ai cerut în căsătorie... Vezi, mulți oameni au considerat ciudat faptul că m-ai adus aici, în loc să aranjezi să primesc o sumă lunară de bani în Anglia.

– Crezi că era mai simplu? Și să nu-mi îndeplinesc datoria?

– Așa am crezut și eu, că ai făcut-o din simțul datoriei, până când Janet mi-a spus invers. Apoi mi-am amintit de Prof și de Stew cărora li se păruse straniu că mă chemaseși aici. Bunica Amalia credea că m-ai adus la Moonrock doar ca să te însori cu mine și să o faci pe ea să dea înapoi.

– Dacă-ți amintești, am răs de aceste remarci ale bunicii Amalia atunci când mi-ai povestit despre ele.

– Da, ai răs de bănuielile ei... rămase tăcută o vreme și apoi simți nevoia să-i menționeze atitudinea celorlalți oameni din fermă... Pot să spun că toți gândeau la fel – că intenționai să te însori cu mine doar de conveniență.

El făcu un gest de exasperare și spuse.

– Dacă asta fusese intenția mea, atunci de ce nu ți-am propus căsătoria până acum?

El o studia atent, curios de răspunsul ei.

– Nu pot găsi o explicație la asta, recunosc eu.

Thane făcu un alt gest de nerăbdare.

– Ai vreo idee de ce nu ți-am cerut să te măriți cu mine?

Ea scutură din cap.

– Dacă mă iubești, nu văd de ce...

– Dacă te iubesc! Am stabilit asta acum!

Nu era tonul unui îndrăgostit și buzele lui Loren se strânsură. Atitudinea lui Thane se înmuie instantaneu și, foarte încet, își strecură un braț sub spinarea ei, ridicând-o, până când îi aduse obrazul lângă al lui.

– Copil prostuț ce ești! Am fost pe punctul de a te cere de nevastă de mai multe ori și dacă nu erai așa de copilaș, n-aș fi ratat ocazia. Ce

spui de atunci când am fost la Alice, în grădina hotelului? Precis n-ai observat atunci nimic?

– Da, am observat!

El răsese amuzat și o rugă să fie mai explicită. Atunci, ea-i menționează încordarea pe care o văzuse la el – și nehotărârea.

– Încă nu mi-ai spus de ce nu m-ai cerut... Se opri rușinoasă și el își aplecă fața și o sărută cu dragoste și pasiune...

– Altă ocazie când aproape ți-am cerut mâna, spuse el, fără a-i răspunde pe moment la întrebare, a fost în noaptea aceea a dansului. Dar tot timpul m-am gândit la bunica Amalia. Nu voiam să aduc o stăpână la Moonrock și s-o necăjesc pe bătrână. La urma-urmei, eu n-aș fi stăpânul aici dacă ea nu i-ar fi dat proprietatea tatei. Când doctorul a spus că ea va da în mintea copiilor, mi-am propus să aștept – să aștept până când ea nu-și mai dă seama ce se întâmplă, termină el cu o voce tristă și plină de regret.

Loren nu spunea nimic, doar își freca fața de haina lui, găsind o mare plăcere în această acțiune.

– Ei bine, scumpă și dulce mea Loren, nu mai pot aștepta – și se întâmplă că și bunica Amalia vrea să fac asta.

Loren privi în sus, și apoi se îndepărtă puțin pentru a-l privi în față.

– Bunica Amalia vrea ca tu să te însori cu mine! exclamă ea nevenindu-i să creadă. De ce, doar a zis despre mine că sunt o pierde-vară și o plantă de seră?

Thane râse și zise că de la bătrână te puteai aștepta la orice.

– Ea consideră că, punându-te la socoteală și pe tine, a împușcat doi iepuri, glumi el.

– Ce... Ce înseamnă asta?

– Se temea că am pus ochii pe verișoara ta – și de aceea voia să mă vadă în seara aceea după cină – asta, și banii pentru Ian, adăugă el, spunându-i apoi lui Loren că fusese găsită apă, atunci când ei erau la Sydney.

Unul dintre lucrători, crezând că Ian este la Moonrock, adusese vestea, care fusese primită de către bunica Amalia.

– Apă... Loren reflectă un timp la cele auzite, pe fața ei citindu-se plăcerea și ușurarea pe care i-o adusese această noutate... Ce minunat pentru ei! O să fie în stare să-și facă fântâni peste tot, la fel ca la noi... ca la tine.

– Ca la noi, o corectă el ușor. Ai avut dreptate la prima exprimare, dragostea mea.

Buzele lui le găsiră pe ale ei și trecu un timp lung până când el începu să vorbească despre Janet, despre care Loren aflase că se întorsese fără probleme, din frânturile de conversație pe

care le auzise între Thane și Dena, după ce o găsiseră în măracinișuri.

În aparență, Janet fusese urmărită o vreme de taur, dar după Thane, povestea ei nu era verosimilă de la acel punct și el nu credea că aceasta se întorsese s-o caute pe Loren. Maxilarele lui se strânseseră și Loren se cutremură gândindu-se la criza de furie a lui Thane pe care o suportase Janet.

— Mi se pare de necrezut, continuă Thane cu o voce aspră, ca cineva să plece, luând toată apa și mâncarea, lăsându-și tovarășul... singur în prerie. Ea a încercat să modifice povestea pentru a se pune pe sine într-o lumină favorabilă, dar eu am știut cu exactitate ce s-a întâmplat. Verișoarei tale nu i-ar fi păsat dacă acel taur te-ar fi omorât, așa că o să plece de aici, imediat ce va fi posibil.

Loren aprobă dând din cap, convinsă că orice argument în favoarea lui Janet ar fi de prisos. Dealtfel, nici ea nu mai dorea prezența acesteia la Moonrock. Dacă n-ar fi fost verișoara ei, între ea și Thane n-ar fi existat nici o ruptură și nici n-ar fi avut loc acea îngrozitoare aventură. Loren fu de acord cu Thane că era o mârșavie să pleci și să lași pe cineva singur în acea sălbăticie, fără apă sau mâncare.

Deodată, Loren începu să tremure gândindu-se la ce s-ar fi putut întâmpla. Fusesse un miracol că-l văzuse pe calul sălbatic și astfel putuse să se îndrepte spre drumul ce ducea la Moonrock și să n-o ia într-o direcție care s-o îndepărteze și mai tare de casă.

– Dacă nu l-aș fi văzut în acel moment...

Ea înghiți cu greu și fu prinsă protector de brațele lui Thane, dar continuă să tremure până când el o liniști cu cuvinte mângâietoare.

– Să știi că chiar a fost calul... zise ea. Credeai că aiurez, nu-i așa?

Thane se mulțumi să dea din cap, privind-o cu o expresie nedumerită și ea continuă să-i explice, cerându-i încă o dată să-l lase pe cal în starea lui de sălbăticie.

– Sigur că da, răspunse Thane pățimaș. El și urmașii lui vor fi protejați de acum înainte. Nici un cal sălbatic asemănător cu el nu va fi domesticit.

El îi zâmbi tandru și o întrebă dacă este satisfăcută.

Ea dădu din cap fericită și se cuibări mai bine în brațele lui, dar după câteva clipe el îi ridică fața și-i căută privirea:

– Nu mi-ai spus că mă iubești – dar nu este nevoie, când te uiți astfel la mine.

O săruta când ușa se deschise și Dena intră cu o tavă.

— Pauză, surâse ea. Aveți destul timp mai târziu. Boss, bunica Amalia vrea să știe cât de repede te însori. Spune că vrea să-l educe personal pe viitorul Boss de la Moonrock... astfel încât ferma să fie condusă cu mai multă eficiență decât în prezent.

— SFÂRȘIT —